

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

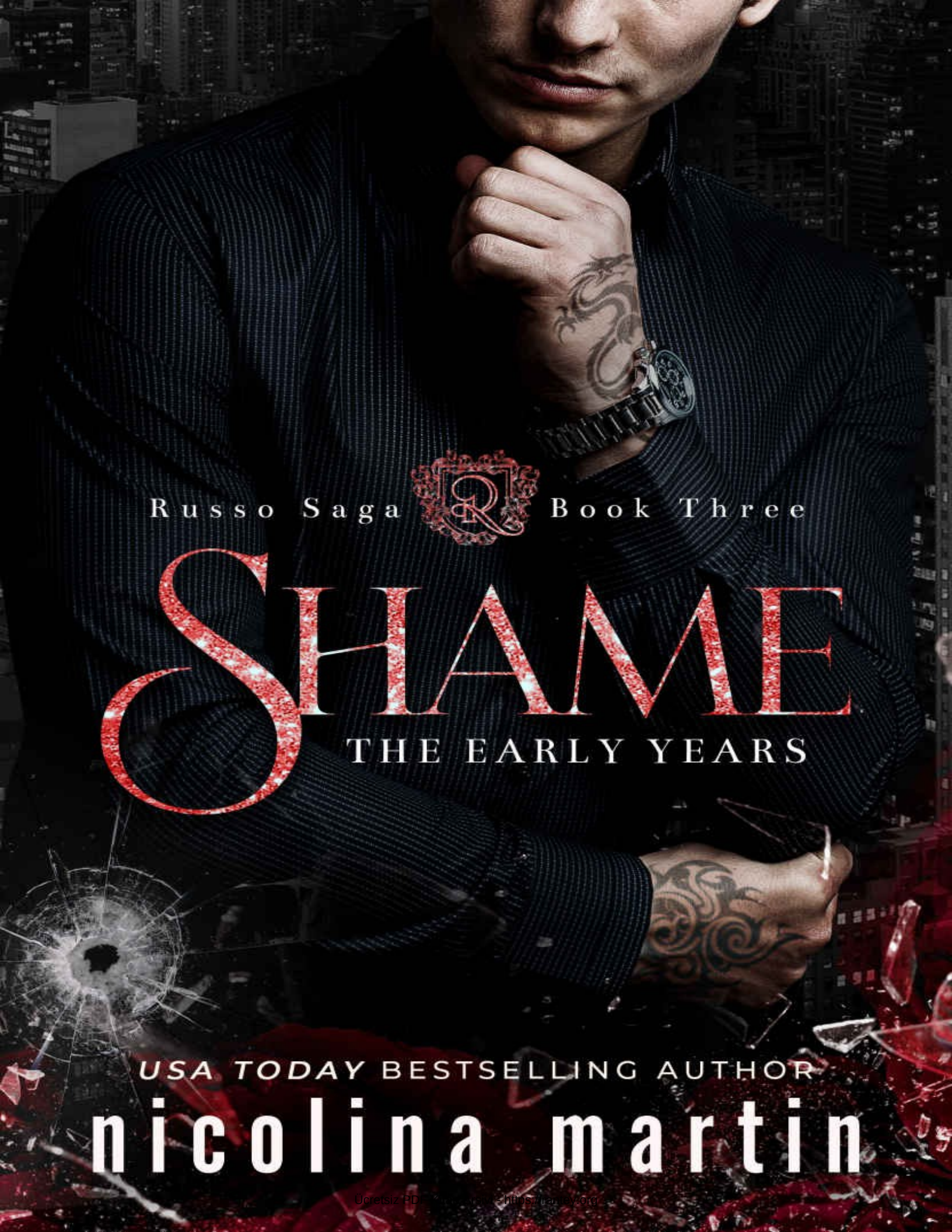
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a dark, ribbed sweater is shown from the chest up. He has a serious expression, resting his chin on his right hand. A tattoo of a dragon is visible on his right forearm, and he wears a metal watch. His left hand, also with a tattoo, holds a shattered glass. The background is a dark, high-angle view of a city at night.

Russo Saga Book Three

SHAME

THE EARLY YEARS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

nicolina martin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

- ◆
- ◆
- ◆

UTANÇ

RUSSO DESTANI - ÜÇÜNCÜ

KİTAP NICOLINA MARTIN

Telif Hakkı © 2019 Nicolina Martin

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Sandra Havro tarafından düzenlendi
Kapak Tasarımı: Deranged Doctor

Düşmanlara olan aşkım için.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Sonsöz

Ayrıca Nicolina Martin

Yazar Hakkında

Teşekkür

BİRİNCİ BÖLÜM

Lucas

Motoru çalışır halde tutuyorum. Geri geldiklerinde, bir saniye içinde buradan ç ı k m a m ı z gerekebilir.

Salvatore suikast timi. Batı Yakası'nın en korkulan adamları.

Onları gerçekten tanımıyorum. Sadece isimlerinden ve görüşlerinden. Christian, uzun boylu, esmer, gururlu bir Romalı burnu, dağınık saçları var ve kesinlikle korkunç. Onunla asla konuşmaya başlamam. Asla. Beni fark etmesini bile istemiyorum. Eric, o da uzun boylu ama daha zarif bir görünüşü var, benim gibi sarışın. Medeni görünüyor ama görünüşü hınzır zekasıyla uyuşmuyor. Ray, kısa olduğu kadar geniş, ön dişlerinden biri eksik, yüzünde büyük bir yara izi var. Bana hep sırtıyor, sanki bir sırrı paylaşıyor muyuz gibi. Ki paylaşmıyoruz. Sanırım beni, yani çaylağı tedirgin etmeye çalışıyor. İki yıldan sonra, onlar için hâlâ bir hiçim. Ben havayım. Ve son olarak Sean, dev gibi, tehdit saçan, burnu sayılamayacak kadar çok kırılmış, eskiden boksördü, tamamen kaslıydı. Yakışıklı olabilir ama sanki biri ona haksızlık etmiş gibi yüzünde sürekli bir çatıklık var.

Hepsi benim de gelmek istediğimi biliyor. Sonsuza kadar şoför olmak istemiyorum. Atış yapabilirim. Sıkı çalışırım. On dört yaşımdan beri banliyödeki köhne bir dojo'da Krav Maga çalışıyorum, çünkü benden istedikleri gün, başka bir zavallı şoförlük görevini aldığı gün hazır olmak istiyorum.

Kumarhane sahibinin kendisinin de kumar borcu var. En az onlar kadar aptal. Kumar oynarken aklından ne geçiyor? Bu beni aşar. Çok azı bir şey kazanıyor, çoğu Salvatore'nin ayaklarına kapanıyor, ağlıyor, hayatları için yalvarıyor. Bazıları bir anlaşma yapar ve başka bir gün görmek için yaşar, bazıları kaybolur. Bu kişiyi hangi kaderin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Binanın arka kapısı açılır ve dört adam birbiri ardına gülerek,

şakalaşarak dışarı çıkar. Sean bir sigara yakar ve

Christian. Kimsenin acelesi ya da görülme endişesi yok gibi görünüyor.

Ray yumruğunu arabanın tavanına vururken sarsılıyorum. "Lucas, seni küçük dangelak. Orada sıkıldın mı?"

Camı indirip başımı dışarı çıkardım. "İyi geçti mi?"

"Seni de eğlenceye dahil etmeliydik, biraz kemik kırmana izin vermeliydik. Yakın zamanda yürüyemeyecek."

"Evet, bana ne zaman izin vereceksiniz?"

Ray Christian'a bakar. "Ne diyorsun Russo'nun en büyük oğlu? Gençliğinden beri adam öldürüyorsun, sence bu genç adamın kulaklarının arkası yeterince kuru mu?"

Christian Russo sigarasını kaldırırma bırakıyor, ayakkabısının tabanının altında eziyor, siyah gözlerini bana dikmeden önce acele etmiyor. "Sanırım ilk kan gördüğünde kusacak."

"Kaç yaşındasın evlat?" diye sorar

Sean. "Yirmi. Sen kaç

yaşıdaydın?"

"On dört."

Önce diğerlerine, sonra da bana bakıp gözlerini kısıyor. "Kaybolmuş bir vaka olabilir, ama bir dahaki sefere eğlenceye katılmasına izin verin derim. Bakalım ne kadarını hazmedebilecek."

Bana dik dik bakıyor ama ben onun sert bakışlarını hiç irkilmeden karşılıyorum. Onlardan korkmuyorum. Beni gerçekten korkutan tek kişi Bay Salvatore'un kendisi ama beni o işe aldı, yani bende bir şeyler görmüş olmalı, değil mi?

Hayatımın geri kalanında araba kullanmak istemiyorum, çetenin bir parçası olmak istiyorum. Bir gangster olmak istiyorum. Babam küçük çaplı bir hırsızdı, sayılamayacak kadar çok hapse girmiş bir keşti. Hayatımı daha iyi bir hale getireceğime, uyuşturucudan uzak duracağıma, para kazanacağıma, kendime bir kız ve yaşayacak düzgün bir yer bulacağıma yemin ettim. Hâlâ bir çöplükte yaşıyorum ama artık neredeyse tadını alabiliyorum, gün be gün, görev görev oraya ulaşıyorum.

Christian Russo kapıyı yırtarak açar ve dışlarının arasına bir kürdan sokarak koltuğa yığılır. "Bir dahaki sefere seni de yanımızda götüreceğiz, evlat. Şimdi bizi buradan çıkar."

Dışarı çıkarken, o tuğla duvarların içindeki adamın ne durumda olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Henüz yardım çağırmadı mı? Hastaneye gitmeye cesaret edebilecek mi? Aynı anda hem heyecanlandım hem de iğrendim. Okulda mücadele ettim, kirli, ter kokan kıyafetlerim yüzünden zorbalığa uğradım, yoksulluk

okula ögle yemeği getirmemek, ama aslında hiç kışkırtıcı olduğum bir kavgada bulunmadım.

Konuta döndüğümüzde grup koridordan geçip evin içinde kayboluyor. Nereye gideceğimden emin olamadan kapı nöbetçisinin yanında bekliyorum ama sonra bir sandviç ve bira bulabileceğimi düşünerek adımlarımı mutfağa doğru yönlendiriyorum. Daha birkaç adım atamadan Salvatore'un ofisinin kapısı çarparak açılıyor ve daha önce hiç görmediğim bir adam dışarı fırlıyor, yüzü bembeyaz, yüz hatları öfkeyle buruşmuş. Ön kapıdan hışım la çıktı, korumaya hırladı. Sonra her şey sessizleşti.

Ofisin kapısı hâlâ açık duruyor ve yanından geçerken içeriye bakmaktan kendimi alamıyorum. Salvatore ileri geri adım atıyor, sinsice dolaşan bir panter gibi görünüyor. Gözlerimiz buluştu ve canlandı.

"Tam da aradığım adam!"

Korkumu gizlemeye dikkat ederek seğirdim ve durdum. "Efendim?"

"Daha sonra benim için çok önemli bir kişiyi götürmeni istiyorum.

Bu gece. Hazır mısın?"

Soruyor mu? Pek sayılmaz. Emrediyor. Asla ama asla seçme özgürlüğünüz olduğunu düşünmeyin.

"Elbette efendim. Ne zaman?"

"Genç Bayan Moreno'yu kızların evinden alacaksın. Nerede olduğunu biliyorsun. Bu gece saat altı buçukta. Yemekten önce ısınmak istiyorum." Gülüyor, ama seste neşe yok, sadece kötülük var.

Kaskatı kesildim. "Sizin için onu teslim edeceğim, efendim."

"Aferin oğlum. Şimdi siktir git gözümün önünden. Çok güzelsin. Bundan hoşlanmadım."

Kaşlarımı çatarak mutfağa doğru acele ediyorum. Çok tuhaf bir adam. Tuhaf ve korkutucu. Ama herkese ve her şeye sahip. Yoksulluktan ve sıkıntıdan kurtulmamın yolu o olacak. Bir şeyler olmasını istiyorum. Maceraya hazırım.

Carmen

Artık kendimi tanıyamıyorum.

Aynadaki görüntüme, ben olduğumu bildiğim kıza bakıyorum. Normalde kıvrıcık, asi siyah saçlarım omuzlarımın üzerinde düzgün, düz ve parlak bir şekilde duruyor. Genelde yeşil, pembe ve turuncunun canlı tonlarını kullandığım toprak renklerinde ihtiyatlı bir makyajım var. Elbise, kıvrımlarımı hassas bir şekilde okşadığı için pahalı hissettiriyor. Siyah, parlak, asla para harcayacağım bir şey değil ama başhemşire bana ödünç verdi. Altın sandaletler, çıplak bacaklar. Külot yok.

Çırılçıplak. Ben böyle hissediyorum. Savunmasız. Sanki kasapta doğrama tahtasına yerleştirilmiş bir et parçasıymışım gibi. Nedenini bilmiyorum. O sadece bir erkek, diğer erkekler gibi. Neden özellikle bu adamdan bu kadar korkuyorum?

Luciano Salvatore.

Bu ülkenin Batı Yakası'ndaki tüm organize suçlar onun elinde *olduğu* için mi? Yaşadığım evin sahibi olduğu ve bütün kızlar onun için çalıştığı için mi? Dedikodular yüzünden mi? Oraya gönderilen kızlar donmuş suratlarla geri dönüyor, olanlardan hiç bahsetmiyorlar? Müşteriler hakkında hep dedikodu yaparız ama kimse Bay S. hakkında bir şey söylemeye cesaret edemez.

Evet. Korkuyorum. Üç aydır burada çalışıyorum. Ondan önce, iki korkunç yıl boyunca sokaklarda dolaştım. Çok sevinmeliyim. Benim durumumdaki pek çok kızın böyle bir şansı olmaz. Belki benden hoşlanır? Belki beni düzenli müşterisi yapar? O kızların hediyelerle, parayla döndüğünü duymuştum. Öte yandan, bazılarının ortadan kaybolduğunu da duydum ve onlara ne olduğunu bilmiyorum.

Kendimi tanıyamıyorum.

Güzel görünüyorum ama gözlerim kocaman ve lanetli.

Güzel olduğumu biliyorum ama hiç şu anki kadar zarif, lüks ve varlıklı görünmemiştim. Yine de içim korkudan başka bir şeyle dolmuyor, midem düğümleniyor, kalbim hızla çarpıyor. Sanki idam sehpasına yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Oldukça rahat, aydınlık, biraz eski moda, beyaza boyanmış eski ahşap mobilyalar ve üzerlerinde küçük güller olan kumaşlar bulunan odaya bakarken, buraya tekrar dönüp dönmeyeceğimi, burayı tekrar görüp görmeyeceğimi merak ediyorum.

Yüce Tanrım, onu tekrar görmeme izin ver. Yüce Tanrım, onu benim gibi yapma.

Kapıya üç kez sertçe vurulunca irkildim. Ben daha cevap vermeye vakit bulamadan başhemşire içeri girdi.

"Vakit geldi Carmen. Şoför geldi."

Sanki yüzümdeki tüm kan çekilmiş gibi hissediyorum. Başhemşire bana kısa bir süre acıma hissi veren bir bakış attı, sonra yüz hatları sertleşti.

"O sadece bir erkek. Sonunda hepsi yaraklarının kölesi olur. Ticareti biliyorsun. O gür ağzını çalıştır. Sür onu. Komutayı ele al. Ne yapacağını, onu nasıl rahatlatacağını biliyorsun. Onu harcayana kadar tekrar tekrar boşalmasını sağla. Oyun oynayacak zamanı olmayacak. O olacak

ve seni yoluna gönderir. Sakın korktuğunu belli etme, boğazını ona açma. Beni duyuyor musun? Sen farkına bile varmadan buraya dönmüş olacaksın." Yanağımlı okşadı. "Sen büyüleyici bir güzelsin. Seni sevecek."

Midem sıkışıyor. Sanırım yapmamasını tercih ederdim. Boğazımdaki yumruyu yutarak gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum.

"Bütün parayı düşün, aşkım. İyi para ödüyor."

"O sadece bir erkek," diye tekrarlıyorum, sonra başhemşiremi, öğretmenimi, bakıcımlı, yeni annemi takip ediyorum. Acımasız bir sevgi ama sahip olduğum şey bu.

Ortak salonun önünden geçerken konuşmalar sessizleşiyor ve tüm yüzler bana dönüyor. Başımı dik tutuyorum. Başka seçeneğim yok, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapsam iyi olur.

O sadece bir adam.

Lucas

Saat tam altı buçukta, sisli şehrin eteklerindeki evin önünde bekliyorum. Buranın havası daha temiz. Uzak batıda güneş okyanusun üzerinde parılıyor. Gözlerimi kapatarak tenimdeki sıcaklığın ve yeni kesilmiş çimlerin keskin, tatlı kokusunun tadını çıkarıyorum. Bir an sonra ön kapı çarparak kapanıyor. Sarsılıyorum ve sesin kaynağına doğru bakıyorum. Ufak tefek bir kız, kadın diye düzeltiyorum kendimi, merdivenlerden iniyor. Adımları tereddütlü, yüzü Salvatore'a çok yaklaştığımda hissettiğim korkuyla aynı maskede donmuş. Gözlerimiz buluştuğunda, içim sıkıştı. Çok utangaç, çok genç, çok masum görünüyor. Burada ne işi var? Neden onu beyaz malikanedeki canavara götürüyorum ki?

Bayan Moreno gördüğüm en güzel kadın ve ben daha önce hiç yaşamadığım kadar ağır bir koruma içgüdüsüne kapıldım.

Carmen

Garaj yolunda renkli camlı siyah bir limuzin bekliyor. Daha kısa bir versiyon, saçma bir şekilde uzatılmış olanlardan değil. Yanında bir adam duruyor, kollarını kavuşturmuş, limuzinin yan tarafına rahatça yaslanmış. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve bronz tenli. Bana bir Viking gibi görünüyor. Ben onun tam tersiyim. Kısa boylu, topuklu ayakkabılar beni biraz daha uzun yapsa da Kolombiyalı ve esmerim. Burnu sanki birkaç kez kırılmış gibi görünüyor.

ve bu ona biraz vahşi bir görünüm veriyor, ama karşılaştığım çoğu erkekten daha nazik gözleri var. Karşılaştığım erkeklerin hepsi benden bir şey istiyor, yüzleri aç, bazen hırçın. Bana bir insanmışım gibi bakan biriyle nadiren karşılaşıyorum. Bu adam öyle bakıyor.

"Carmen
mi?"
Başımı
salladım.

"Ben Lucas." Arka kapıyı açıp girmemi işaret etti, ben de girdim. Kafasını içeri soktu. "Yolculuğun tadını çıkar. Çok uzak değil."

"Hava soğuk," diyorum ürpererek. Gerçi içim arabanın gerçek sıcaklığından daha soğuk ama bunu kime nasıl anlatabilirim ki?

"Senin için ateşi yükselteceğim." Sesi bile nazik. Kapıyı kapatıyor ve ben de yerleşiyorum.

Siyah deri koltuklar ve merakıma yenik düşerek hemen incelediğim bir mini bar. Ne yazık ki sadece birkaç şişe su var. Belki de kasıtlıdır. Güçlü, beni uyuşturacak herhangi bir şeyden bir shot içebilirdim ama belki Bay S buna izin vermez. Hareket ettiğimizi ve arabayı sürmeye başladığında fark etmediğimi fark ediyorum. Çok iyiydi. Yolculuk inanılmaz derecede yumuşak. Ve çok kısa.

Korunan kapılardan geçip malikâneye girerken aval aval bakıyorum. Her şey güzel ve aydınlık. Tehdit edici değil. Düzgünce kesilmiş çalılarının olduğu bahçe, beyaz ev, bir çeşme. Kuşlar ötüyor ve güneş parlıyor. Bu kadar zevkli bir adam kötü olamaz herhalde?

Ailem, bunaltıcı gündüzleri kavurucu sıcak, uyuşturan soğuk geceleri ise dondurucu soğuk olan bir barakada yaşıyor. Su almak için ortak kuyuya gitmemiz gerekiyor ama elektriğimiz var. Eskiden oturup kitap okumayı çok severdim ama hepimiz aynı odada uyuduğumuz için ışığı kapatıp yatmam için bana bağırırlardı. Bir amcam, bir çiftlikte çalışma vaadiyle ABD'ye taşınıyordu. Toprak bir zeminden ve nasırlı ellerden daha fazlasını istiyordum. Bir hayat istiyordum, bu yüzden onunla gittim. Amcamın kolu bir inekle duvar arasına sıkıştı. Kemikler deriden dışarı çıkmıştı. Hastaneye ilk gidişinden sonra doğru düzgün bakmaya gücü yetmedi. Enfeksiyon kaptı, sonra vücuduna yayıldı ve öldü. Onu solgun ve terli bir halde hastaneye yetiştirdik ama artık çok geçti ve kalbi durdu. Benimle konuşmaya çalışıyordu ama ne söylemeye çalıştığını hiç duyamadım. Çiftlik işlerini biliyordum ama bana ihtiyaç yoktu, bu yüzden on altı yaşında gidecek hiçbir yerim olmadan yalnız kaldım. Bir kızın her zaman sakladığı bir malı vardır.

Bu yüzden bedenimi, zihnimi başka bir yere satmaya, kitaplarda okuduğum hikâyelere sürüklenmeye başladım. Kahramanlar ve kadın kahramanlar. Ejderhalar. Cadılar. Sonsuza dek mutlu sonlar.

Benim için yok. Sonsuza dek mutlu olmak yok. Aşağılanma ve pislikten başka bir şey yok. Orada geçirdiğim iki yıldan sonra başrahibe tarafından alınmak ilk başta bir lütuftu. Güzel kıyafetlerim, temiz bir odam, bir duşum vardı. Bir lütuftu. Ta ki bugüne kadar.

Şansım tükendi ve bunu biliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Carmen

Şoför Lucas, güçlü Viking, arabanın kapısını benim için açıyor. Olabildiğince zarif bir şekilde dışarı çıkıyorum, dizlerimi bir arada tutmayı ve henüz gösterilmemesi gereken hiçbir şeyi göstermemeyi hatırlıyorum. Bu patron içindi, başka kimse için değil. Ağır, uğursuz derecede karanlık ön kapıya çıkan mermer merdivenlere doğru birkaç adım yürürken çakıl taşları yüksek topuklu sandaletlerimin tabanları altında eziliyor. Ben daha kapıyı çalmadan kapı açılıyor ve karşıma iri yarı bir gardiyan çıkıyor. Eğer üzerime otursun ezilirim. Umarım üzerime oturmaz.

"Bayan Moreno, sanırım?"

Başımı sallıyorum ve çenemi kaldırarak doğruluyorum. "Evet."

"Benimle gelerseniz. Bay Salvatore ofisinde bekliyor."

İri adamın arkasında kendime güvenen adımlarla yürümeye çalışıyorum ama dizlerim o kadar titriyor ki, sessiz giriş holünde içlerindeki kemiklerin takırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. Zemindeki renkli ışık oyunlarından etrafımda bir güzellik olduğunu anlıyorum ama içime sindiremiyorum. Sağ duvardaki, biri hafif aralık çift kapıya yaklaştıkça midemdeki kelebekler daha da titriyor.

Gardiyan kapıyı çalıyor. "Bayan Moreno sizi bekliyor efendim," diye gürlüyor, sesi o kadar yüksek ki irkiliyorum. Cevap gelmiyor ama içeri girmem için işaret ediyor ve kapıyı açıyor.

Eşikten geçip hayatımda gördüğüm en güzel odaya adım attığımda yüzümü hissedemiyorum. Yine de zar zor fark ediyorum. Önümde, odanın ortasında, görmeye geldiğim adam oturuyor. Her kaprisine itaat edeceğim, bedenimden almak istediği her kirli zevki ona vereceğim adam.

Hazır değilim. Asla hazır olamayacağım. Diğer kızlar gibi sertleşmedim, yaşadığım her şeye rağmen, aramıza girmesine izin verdiğim binlerce erkeğe rağmen

Bacaklarım. Bu adam için hazır değilim, o kadar güzel ki içim sıkılıyor, gözleri o kadar karanlık ki beni yutacak boşluklar gibi, gücü o kadar büyük ki parmağının bir hareketiyle beni ezebilir. Ben bir hiçim, o ise her şey.

Bu adaletsizlik beni şaşırtıyor. İkimiz de bir kadının rahminden doğduk. İkimiz de geleceği yazılmamış buruşuk küçük bebeklerdik. Benim bir kalbim, ciğerlerim, umutlarım ve korkularım var. Onun da var. Ama burada ben bir hiçim. Hayatım, üzerimdeki kıyafetlere bile değmez.

Kapının tam içinde kararsızca duruyorum, arkamdan kapandığını duyuyorum.

Be

n. "Bayan Moreno. Utanmayın. Yaklaşın."

Ayaklarını masaya dayamış ve yanan purosundan hafif bir sis yayılıyor. Aramızdaki havada asılı kalır, kokusu boğucu ve ağırdır. Amcam purolarını severdi. Ben onlardan hep nefret ettim.

Her seferinde bir adım atarak ona yaklaşıyorum. Bana bakarken öfkeli gözleri aynı anda hem alev alev yanıyor hem de buz gibi soğuk.

"Daha yakın. Utangaç bir ufaklık değil misin? Dur orada. Bu iyi." Ayağa kalkıyor ve gözlerimi hiç bırakmadan yavaş adımlarla masanın etrafında yürüyor.

Yüzünü görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalacağım kadar yaklaştığında, ne kadar uzun boylu olduğunu fark ediyorum. Yüksek topuklu ayakkabılarım var ama yine de bir kafadan daha kısayım. Eğer eğilseydim, kulağım kalbiyle aynı hizada olurdu. Tabii bir kalbi varsa. Yanağımı gerçekten göğsüne koysam ne yapardı? Aklımdan geçen aptalca düşünceleri kovuyorum ve bunun yerine ellerimi arkamda kavuşturup göğsümü dışarı çıkarıyorum. Doğal göğüslerim var ve rahatsız edici derecede büyükler. Erkekler onları görünce çılgına dönüyor. Başhemşire bana sahip olduklarımı kullanmamı, kontrolü ele almamı söyledi, ben de ona en iyi varlıklarımı gösterdim. Belki onu da onlar için çıldırtabilirim? Çok vahşi olmasın ama. Lütfen.

Salvatore etrafımda yavaş, yavaş bir daire çiziyor. Varlığı sırtımı diken diken ediyor, tenimi çok sıkı hissettiriyor.

"Kaç yaşındasın, kızım?"

"On sekiz, efendim."

Hala arkamda, usulca gülüyor. "Gerçekten mi? Evrendeki her sürtük on sekiz yaşında olduğunu söylüyor."

"Evraklarım var."

"Tabii ki var. Kollarınızı kaldırın."

Ani korku dalgası yüzünden meme uçlarım sertleşiyor. Onu görememekten nefret ediyorum. Sıkışık tutuşu bırakıyorum ve onları yanlara doğru kaldırıyorum. Nefeslerim düzensiz çıkıyor ve bunu saklayacak kadar sakinleşemiyorum. Bir şey sırtımdaki çıplak deriyi okşadığında, bir parmak yavaşça ensemden başlayıp aşağıya doğru iniyor, irkilmeme engel olamıyorum.

"Benden korkuyor musun?" "Hayır, efendim."

Eğiliyor, göğsü sırtımı ısıtıyor, nefesi kulağımı okşuyor. "Evet, korkuyorsun. Çok korkuyorsun. Buna bayılıyorum."

Eli sadece kalçamın iç kısmına inmek için kayboluyor, etimi sertçe kavriyor, sonra yukarı çıkıyor, sonuna kadar, elbisemi yukarı itiyor, çıplak amımla birleşiyor. Hırıltısı, korkuya rağmen bacaklarımın arasına sıcaklık yayılmasına neden oluyor.

"Neden korkuyorsunuz Bayan Carmen?"

Ona bakmak için dönmeye başlıyorum ama omzumdan tutup kalçalarım masasının sert kenarına değene kadar beni ileri itiyor ve acıdan inlememe neden oluyor. Baskıyı sürdürüyor, yanağım soğuk ahşap yüzeye yaslanana kadar beni eğilmeye zorluyor.

"Kımıldama. Bir santim bile." Beni sallıyor. "Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, sesimle beynim arasında bağlantı kuramıyorum.

"Ve bana itaatsizlik ediyor." İç çekiyor. Sonra nefesimi kesecek kadar sert bir tokat iniyor kıcıma. "Tekrar hareket edecek misin?"

Başımı sallamak üzereydim ama onun yerine fısıldamayı başardım. "Hayır." "Aferin kızıma."

Kıcıma ikinci bir tokat iniyor, ilki kadar sert değil ama sürpriz beni zıplatıyor.

"Oh, sarsılmalarına bayılıyorum. Kollarını aç, masanın üzerine koy. Çok güzel bir kışın var Carmen, gerçek bir varlık." Gülüyor.

Kelime oyununu anlıyorum, sadece komik bulmuyorum ve hayatıma, bedenime ve her nefesime sahip olan bu adamdan zaten nefret ediyorum. Masanın kenarlarını öyle sert kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz olmalı. Beni burada, bu şekilde becerecek. Ve her şey yolunda. Dayak yemeye dayanabilirim.

Bana doğru bastırıyor, sert çıkıntısı çıplak amıma değiyor, kot pantolonunun sert kumaşı hassas etime sürtünüyor. Masasının üzerinde, burnumun birkaç santim önünde duran bir paneldeki düğmeye basıyor ve bedensiz bir ses canlanıyor.

"Efendim?"

"Sana ihtiyacım var, Ivan. Buraya gel."

Kalp atışım iki katına çıkıyor. İki. Tamam. İki tane yapabilirim. Umarım kapının yanındaki dev değildir. Umarım o olursa en azından ben üstte olurum. Salvatore bir adım uzaklaşıyor ve serin hava çıplak tenime değerken onun varlığının sıcaklığını özlediğimi fark ediyorum. Kapı fısıldayarak açılıp kapanıyor. Adımlar.

"Beni nerede istiyorsun?"

Sesi derin bir bariton, sert, sanki konuşmaya alışık değilmiş gibi. Neredeyse seksi.

"Bileklerini benim için tut."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama hareket etmemem gerektiğini hatırlıyorum. Bileklerim dev pençelerle sıkıca tutulup başımın üzerine gerilirken hiçbir şey yapmıyorum. Kim olduğunu göremiyorum ve bakmaya da cesaret edemiyorum. Yine de bu Ivan'ın kapıyı açan adam olduğundan oldukça eminim ve bu düşünce beni rahatlatmıyor.

"Hala korkmuyor musun, genç Carmen?"

Sadece konuşuyor. Sadece kelimeler. "Sizin zevkiniz için buradayım, efendim."

Salvatore bir kahkaha attı. Sonra ateşin ilk darbesi kıcıma çarpıyor ve şoktan çılgılık atıyorum.

"Daha önce kemerin tadına hiç bakmamıştı," diyor kavurucu acı tekrar arkama vururken, bu sefer biraz daha aşağıya, tam kalçalarımın kıcımla birleştiği yere. Bükülüyorum ama sıkıca yerimde tutuluyorum.

"Öyle görünüyor efendim," dedi diğer adam.

"Hoşuma gitti," diyor arkamdaki canavar ve kemerini tekrar tenime bağlıyor. Ve tekrar. Ve tekrar. Hassas tenime bir dizi cezalandırıcı sert şaplak yağıyor.

"Lütfen," diye bağıryorum, tüm arkam vücudumdan eriyecekmiş gibi hissediyorum. "Acıyor!"

O zaman durdu. Büyük bir avuç içi kıcımı kaplıyor, ileri geri okşuyor, dokunuşu sırtımda ürperti yaratıyor. Parmaklarını kıcımın yanakları arasındaki yarığa daldırıyor, daracık deliğimi geçip amıma ulaşıyor. Parmaklarını yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezdirirken, ıslandığımı fark ettiğimde yanaklarıma sıcaklık doluyor. Gerçekten ıslak gibi.

"Asıl mesele senin incinmen Carmen. Beni boşaltan şey bu. Ve senin işin de beni bu gece boşaltmak. Tekrar ve tekrar."

Onun sözleriyle midem sıkışıyor ve başım dönüyor. Ben bunun için kaydolmamıştım! Sikişmeyi bekliyordum, muhtemelen vahşi, muhtemelen birden fazla

adam, ama dövölmek için değil. Yine de kımıldamaya cesaret edemiyorum. Buna hakkım yok. Kendimi bu adama ve onun kaprislerine sattım.

Salvatore neredeyse şefkatli, parmakları klitorisimin üzerinde sürtünüyor, beni nefessiz bırakıyor, sonra kıvrımlarım boyunca, uzun bir parmak içeriye doğru itiyor. İnliyorum ve eğiliyorum. Dayak bir yana, belki de bu her şeye rağmen zevkli olacak? Vahşi adam bileklerimi uyuşturacak kadar sert tutuyor. Keşke biraz gevşese. Bana bu kadar sert davranmasına gerek yok. İtaat etmek için buradayım, değil mi?

"Bayan Moreno, sanırım başarısız oldum. Çok hoşuna gitti."

Başımı salladım. "Hayır-" Sonra kendimi hatırlıyorum ve onun yerine kıcıımı çıkarıp oynatıyorum. "Elbette," diyorum başarabildiğim en şekerli sesle.

Salvatore parmağını amıma sokup çıkarıyor, sonra bir tane daha ekliyor. O sert ve ben kendimi rahatlamaya zorluyorum. Hoş olabilirdi. Gerçekten canımı acıtmak istediğı hissini bir kenara bırakırsam, hoş olma sınırında.

"Hayır mı, yoksa evet mi Carmen?"

"I-" Soruyu hatırlamıyorum bile. Evet, bu durumda güvenli bir bahis gibi görünüyor, her ne istiyorsa. "Evet."

Parmaklarını çekip kıcıma bir tokat daha atıyor. Boğazımdan bir feryat yükseliyor. Derim yüzölmüş gibi hissediyorum, sanki hiç derim kalmamış gibi.

"Yalan söylemelerinden nefret ediyorum," diye homurdanıyor. "Duymak istediğimi düşündükleri şeyleri söylemelerinden nefret ediyorum." Bana tekrar tokat atıyor, ve tekrar. Ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum, kıvraniyorum, kaçmaya çalışıyorum ama masaya bastırılıyorum, kollarım aşağıda tutuluyor, bir el belimde ağırlaşıyor.

"Lütfen," diye bağıriyorum

kısıık sesle. "Hâlâ hoşuna

gidiyor mu?" "*Hayır!*"

Acı yağmuru durur.

"Güzel."

Bir kumaş hışırtısı duyuyorum. Bir fermuar. Bir sikin kalın başı girişimi itiyor, orada dinleniyor, biraz ileri geri sallanıyor.

"Sence çığlık atmadan dayanabilir mi? Yoksa kabzasına kadar soktuğumda kendini kaybeder mi?"

"Sanırım çığlık atacak, efendim."

Kalp atışım bir anda iki katına çıktı. Bekle? Ne? Neden? Dikenleri mi var? Bir sonraki saniyede sanki ikiye ayrılmışım gibi hissediyorum, çünkü kocaman sikini sonuna kadar itiyor, derin, çok derin, içimde bu kadar

acımasızca vahşileştirilmemesi gereken şeylere çarpıyor.

Bir an orada durdu. Nefesim kesiliyor, ellerimi yumruk yapıyorum, bileklerim mengene gibi tutuştan uyuşuyor. Muhafızı neden istediğini şimdi anlıyorum. Ben olsam gözlerini oymaya çalışırdım. Ya da en azından kaçmaya çalışırdım. Şimdi ikisini de yapamıyorum.

"Çılgılık attı. Artık kimse beni şaşırtmıyor."

"Siktir git," diye tükürdüm.

Çekip sikini tekrar içeri soktuğunda nefes nefese kalıyorum. Sanki bademciklerime vuruyormuş gibi hissediyorum.

"Senin gibi orospuları neden becerdiğimi biliyor musun?"

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve o tekrar iterken masasının yüzeyine düşüyor.

"Çünkü siz benim malımsınız. Hepinizin sahibi benim. Söz hakkınız yok."

"Sen bir canavarsın," diye homurdanıyorum itişlerinin arasında, yakında bitmesi için dua ediyorum. Ben ona ne kadar yakınsam, o da o kadar uzun süre dayanamaz, değil mi?

Salvatore gülüyor ve zaten masanın kenarına morartıcı bir şekilde bastırılmış olan kalçalarımı kavıyor, itişleri yoğunlaşıyor. Sonra hareketsiz kalıyor. Duyulan tek şey birlikte zorlanarak aldığımız nefeslerin sesleri. Ağrıyı bastırıyorum, uzaklaşmaya, zihnimi bedenimden ayırmaya çalışıyorum.

"Evet, küçük kız. Ben bir canavarım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lucas

Malikanenin en ucundaki ortak odada ikinci şişe biramı yudumlarken gözlerim ortadaki bilardo masasına takılıyor. Barın yanında, sessiz bir sohbe dalmış, rahat giyimli iki adam duruyor. İçeri girdiğimde bana bir bakış bile atmadılar. Akşamları burası beş ila yirmi arasında erkek ve birkaç kadınla doluyor, bazıları kız arkadaş olabilir, ama çoğunun fahişe olduğundan şüpheleniyorum. Pek çok akli başında kadın bizim gibi erkekleri umursamaz: sertleşmiş katiller, kaba ve acımasız. Benim de kızlarla ilişkim oldu ama sadece örgüt dışından. Buraya getirdiklerine on metrelik sopayla bile dokunmazdım.

Zihnim yine, istemeden de olsa, bu gece buraya getirdiğim, koyu kahverengi badem biçimli gözleri korkuyla donuklaşmış korkmuş kıza çekildi. Diğerleri gibi görünmüyordu. Diğerleri gibi görünmüyordu.

buraya aitti. Şu anda neye boyun eğdiğini merak ediyorum. Salvatore'un onu sertçe siktiğini düşününce sikim biraz kıpırdıyor.

Biranın geri kalanını içiyorum ve şişeyi masaya çarpıyorum, adamlardan biri bana bir bakış atıyor. Neyim var benim böyle? Ben de onun gibi miyim? İstedğim de tam olarak bu değil mi zaten? Onun gücünü istiyorum, herkesi ayaklarımın altına almak istiyorum. Babam eziğin tekiydi, annem ise asla bir işte tutunamayan depresif bir enkazdı. Büyükanнем ve büyükbabam beni on altı yaşında yanlarına alana kadar hep kirli ve açtım. Iowa'da küçük bir çiftlikleri vardı ve ben atları, inekleri ve koyunları nasıl idare edeceğimi, ekin ekmeyi ve hasat etmeyi öğrendim. Gerçekten faydalı. Yararlı değildi. Her dakikasından nefret ediyordum ve şehre dönecek kadar büyümek için sabırsızlanıyordum. On sekiz yaşında otostop çekerek San Francisco'ya geri döndüm, onlara hiçbir açıklama yapmadan ve bana hiçbir şekilde ulaşamayacakları bir not bıraktım. Yeniden başlamak istedim. Bir hayat, bir ev, bir araba, para, kızlar ve güç istiyorum. Kendi kaderime kendim karar vermek istiyorum.

Çift camlı kapılar çarparak açılıp Salvatore'un uşaklarından biri belirince irkiliyorum.

"Çıkın buradan. Bu gece misafirlerimiz olacak. Sen listede yoksun." Altmış yaşlarında, kel ve sinekkaydı traşlı, siyah takım elbisesinde tek bir leke bile yok.

Tabii ki lanet olası bir misafir listesinde değilim. Ayağa kalkıyorum. "Kızı ne zaman geri götürmemi istiyor?"

"Biri sizinle iletişime geçtiğinde, şimdi kaybolun."

"Evet, lanet olsun, tamam," diye mırıldanıyorum, telefonumu ve ceketimi alıp yanından geçiyorum, ön kapıya doğru giderken birbiri ardına büyük odalardan geçiyorum. Bazıları ofis. Bazıları ortak odalar, birkaçı yemek odası. Özel odalar, oturma odaları, yatak odaları, hepsi evin başka bir kanadında. Oraya çok az kişi girebiliyor.

Ivan her zamanki yerinde değil, bunu tuhaf buluyorum. Koridorda ilerlerken ofis kapısının arkasından bir kadının iniltisini duyuyorum. Çenemi sıkıp dış dünyaya açılan kapıyı çarparak açıyorum ve araba yoluna inen basamakları ikişer ikişer çıkıyorum.

Anahtarı kontağa sokarken, ofisinin penceresine bakıyorum, perde onu kapatıyor ve aklımdan bir sürü görüntü geçiyor, biri diğerinden daha vahşi fanteziler. Bu gece, o olmadığım için mutluyum.

Benim dairemin üst katındaki çift yine iş başında. Etrafta tepiniyorlar, küfrediyorlar, birbirlerine çoğu insanın yüzünü kızartacak isimler takıyorlar. Buna alışkınım. Ritmik gıcırtilar başladığında çıkan seslere ve inlemelere de alışkınım. Yorucu bir şekilde kavga edip sevişiyorlar.

ama kendime bunu düşünme izni verdiğimde, bu beni yalnız hissettiriyor. Bir amaca ihtiyacım var. Biriyle yatmam lazım.

Kız aklımdan çıkmıyor. Dar, küçük siyah elbisesi. O altın stilettoların içindeki minik ayakları, bir bileğinin etrafındaki ince altın zincir. O kadar yumuşak bir sesi, o kadar gür dudakları vardı ki... Sikim kıpırıyor ve karşı koyamıyorum. Üstümde, artık kavga etmiyorlar, inilti gittikçe yükseliyor. Fermuarımı açıp kalın ve sert uzunluğumu kavriyorum, keşke onun küçük eli etrafımda olsaydı. İçine girmeden önce parmaklarımı onun sıcak, dar amcığında hayal ediyordum. Midem kasılıyor ve son bir kükreme duvarlardan içeri girerken, sertçe boşalıyorum, gömleğimi bir sürü dölle ıslatıyorum.

Kahretsin, keşke şu anda ona sahip olan o malikanedeki canavar değil de ben olsaydım. Ona iyi bakardım. Onu hak etmiyor.

Carmen

Arkamdaki adam, capo, kendini canavar ilan eden, çekiliyor ve sonra kışımında sıcak ve ıslak bir şey hissediyorum, hızla soğuğa ve ıslaklığa dönüşen bir şey. Daha fazla ıslaklık. Bir parmak, bulaşıyor. Anal yapabilirim. Ama bu adam beni parçalayacak. Karnım saf korkuyla geriliyor ve başka hiçbir hazırlık yapmadan birkaç parmağını içeri, derinlere iterken sıkılaşıyorum.

"Mmm, benim için çok sıkı. Daha önce burada bir erkek var mıydı, Carmen?" Parmaklarını sokup çıkarıyor.

Cevap vermiyorum. Ne söylememi istiyor? Tabii ki var. Benim ne olduğumu biliyor. Her gün bedenimi satıyorum. Her deliğim, her parçam satın alınabilir ve bir süreliğine başkasına ait olabilir. Ve bir başkasına. Ve bir başkası. Ne dememi istiyor?

Gerçeği söyleyeceğim. "Evet." Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. "Ve hala korkuyormuş gibi sıkıyorsun?"

"Beni kıracaksınız, efendim."

Gülüyor. "Öğreniyor, Ivan."

"Kesinlikle öyle, Bay Salvatore."

Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda uğulduyor. Tek hissettiğim göğsümün ve yanağımın altındaki soğuk sert masa ve şimdi içime girmek için zorlayan kalın horoz. Sertçe yutkunuyorum ve gevşemek, rahatlamak için savaşıyorum, ama o ilk direnişte durmayıp sadece ittiğinde, dudaklarımdan kaçan feryada engel olamıyorum.

"Nefes al, Carmen." Kendimi toparlamam için bana bir an vererek içimde durdu. "Beni alabileceğini biliyorum. Karşı koyma, yoksa seni parçalarım."

İtmeye devam ettikçe, biraz çekip daha derine ittikçe nefes nefese kalıyorum. Kıçım yanıyor ve rahatlamak ve içeri girmesine izin vermek için savaşıırken onun altında kıvranıyorum.

Kıçıma sert bir şaplak benim cezamdır, o kadar sert ki nefesimi keser.

"Kıpırdamadan yat. Sanırım dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var, Ivan. Ağzını kullanmaktan çekinme."

Ellerimi tutan vahşiye bakıyorum, tutuşunu değiştiriyor, kollarımı sırtımdan yukarı doğru itiyor, fermuarını açıp adamın geri kalanı kadar devasa bir horoz çıkarırken dev ellerinden biriyle onları orada tutuyor. Çabucak dudaklarımı ıslatıp ağızda biraz nem toplamaya çalışıyorum.

"Aç." Çenemi tutuyor ve dudaklarımı aralayıp sikini içeri itmesine izin veriyorum. Hemen boğazımın arkasına vuruyor ve bunun için asla yeterince pratik yapamayacağım çünkü hemen öğürüyorum, çenemden tükürük damlıyor.

"Onu döndürebilir miyiz, efendim?"

"Kesinlikle. Zaten şu memelere bakmanın zamanı geldi."

Salvatore aniden çekiliyor, ciyaklıyorum, boşluk ve boşluk hissi neredeyse istila kadar şok edici. Ivan beni bırakıyor ve iki adam kollarımı ve bacaklarımı kavrayıp beni ters çevirerek sırt üstü yatırıyor.

Buraya geldiğimden beri ilk defa işkencecime tekrar bakabiliyorum. Hafif kapüşonlu gözleri, kalın, kalın kaşları, keskin bir çenesi ve delici bakışları var. Bu kadar çekici birinin nasıl bu kadar acımasız olabildiğini anlayamıyorum. Bakışlarımı karşılayıp sırtırken beyaz dişlerini gösteriyor.

"Elbiseni çıkar."

Elbisenin eteklerinden tutup başımın üzerine çekerken kollarım bana zorlukla itaat ediyor.

"Güzel sütyen ama gitmesi gerek. İç çamaşırı yok demedim mi ben?"

Hızlıca kopçalarını açıp çıkardım ve masanın üzerine bıraktım. "Külot sandım efendim, özür dilerim." Sesim titriyor ama alışmak için birkaç dakikam olduğu için vücudum biraz toparlanıyor.

"Bu itaatsizliği nasıl cezalandıracağız, Ivan?"

Ağzımı açıp Salvatore'a, sonra da başımın üzerinde karanlık bir gölge gibi duran Ivan'a bakıyorum.

"Her zaman en iyi fikirlere sahipsiniz, efendim."

Salvatore bakışlarımı yakalıyor ve sırtıyor. "Evet, öyle." Üzerime eğiliyor, o siyah gözleriyle bana bakıyor, gözlerinde tehlike beliriyor. "Ne istiyorsan yap. Kafası tamamen senin."

Salvatore kığımın içine geri iterken nefesim kesiliyor ve Ivan sikini boğazıma sokuyor, daha derine ulaşıyor, daha uzun süre kalıyor, korkudan ve havasızlıktan sersemlememe neden oluyor. Ne zaman bayılacağımı düşünsem, nefes almama izin veriyor. Bu adamlarla boy ölçüşemem. Aldıkça alıyorlar. Salvatore sert tutuşuyla kalçalarımı zedeliyor, parmakları içeri giriyor, sonra göğüslerimi kavriyor, eziyor, sıkıştırıyor, göğüs uçlarını büküyor, ta ki sessiz acı çığlıkları göğsümü yırtıp Ivan'ın derin itişleriyle yutulana kadar.

Sonunda pes ettim. Gevşekçe uzandım ve beni almalarına izin verdim. Neden mücadele ediyorum ki? Satın alındım. Bu yüzden buradayım. Bu konuda hiçbir şey yapamam.

Salvatore aniden çekiliyor, kığımı boş havayı sıkarken bırakıyor ve Ivan da aynısını yapıyor.

Hareket etmiyorum. Bir hışırtı ve fermuar sesleri geliyor.

"Onu parti için hazırlayın," diyor Luciano Salvatore olarak bilinen canavar.

"Evet efendim," diyor odadaki diğer canavar.

Amım çiğ, kığım acı içinde ve boğazım acıyor. Tekrar ayakta durabileceğimi sanmıyorum.

"Kalkın, Bayan Moreno. Katılmanız gereken bir parti var." "Hareket edemiyorum," diye fısıldadım.

"Elbette, yapabilirsin." Omuzlarımı kavriyor ve beni oturur pozisyona itiyor. Artık sesi neredeyse dostça geliyor, az önce beni sikiyle boğan zalim adam gibi değil.

Masa kığımın altında kaygan. Parmaklarımı oraya koyduğumda kanlı bir şekilde geri geliyorlar. Dehşet içinde onlara, Ivan'a ve sonra tekrar parmaklarıma bakıyorum.

"Yaralandım."

"Hala kanayabildiğin için mutlu ol."

Sanırım bu da bir bakış açısı. Ölümün daha kolay bir çıkış yolu olup olmayacağını düşünmeden edemiyorum.

"Sen onun gibi değilsin."

Dev bana anlamsız bir bakış attı, sonra da bana gitmemi işaret etti. Yukarı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Carmen

Ivan bir çekmeceyi açıp içinden bir çift kelepçe ve deriden yapılmış, halkalı ve zincirli bir gerdanlık çıkardığında kâbuslarımın yeni başladığını anlıyorum. Salvatore nasıl bir adam ki böyle şeyleri ofisinde, yakınında, muhtemelen en önemli belgelerinin arasında tutuyor? Ne kadar berbat öncelikler.

"Bana ellerini ver."

Önümde tutuyorum ve soğuk metal bileklerimi sıkıca sararken içimden bir ürperti geçiyor.

"Bana ne olacak?" Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. Zaten dövüldüm, kanıyorum, titriyorum. Benden daha ne koparabilirler?

"Saçını kaldır."

Denemek için kollarımı kaldırıyorum ama doğru düzgün uzanamıyorum. "Kelepçeliyim," diye inliyorum. "Çöz şunu. Yakında çok daha gergin durumlara düşeceksin."

Kalbim boğazıma doğru fırlıyor. Titremesini engellemek için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, kenetlediğim ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum ve saçlarımı tutam tutam topluyorum. Sonunda boynumu serbest bıraktım.

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Ivan gerdanlığı boynuma geçiriyor, zincir göğüslerimin arasına soğuk ve ağır bir şekilde düşüyor. Kapattığında kendimi her zamankinden daha fazla kapana kısılmış hissediyorum.

"Ne yapıyorsun? Ne olacak?"

"Hiçbir şey yapmayacağım. Ve kendinize ne olmayacağını sormalısınız. Sen hizmet etmek için buradasın. Şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

Zinciri tutup beni odanın içinde daha önce fark etmediğim bir kapıya götürürken titriyorum. Kalçalarım kaygan ve üşüyorum. Burnuma lezzetli bir yemek kokusu geliyor ve midem gurulduyor. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim. Midem düğümlenmişti ve aç değildim. Şimdi bu bir intikamla geri geliyor.

Bir koridordan geçiyoruz, birkaç kapalı kapıdan geçiyoruz, sonra başka bir koridordan geçiyoruz, yemek kokusu giderek güçleniyor.

Ivan bir kapı açıyor, beni küçük bir depoya sokuyor, etrafımdaki raflarda isimsiz kutular var, zinciri duvardaki sağlam bir demir halkaya bağlıyor ve bir asma kilitle sabitliyor. Anahtarı cebine koyuyor ve bana bir göz atıyor.

"Rahatınıza bakın, Bayan Moreno. Bir süre burada kalacaksınız."

"Bekle, ne?"

Ivan kapıyı arkasından kapatıyor ve beni karanlıkta bırakıyor.

"Pislik herif!" Çığlık atıyorum ve kollarımı kendime sarmaya çalışıyorum ama yine kelepçeli olduklarını fark ediyorum. Diz çöküp topuklarımın üzerine oturuyorum, sert zemin kısa sürede dizlerimi rahatsız ediyor. Yer değiştirip kırımın üzerine oturuyorum, hassas tenim pürüzlü yüzeyle birleşince nefes nefese kalıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kapının altından bir parça ışık parlıyor. Gölgeleer dışarıda hareket ediyor, hızlı adımlar yaklaşıyor ve kayboluyor, insanlar konuşuyor, yemek kokuları güçleniyor ve sonra zayıflıyor. Üşüyorum ve uyuşuyorum ama ağlamıyorum. Neden ağlayayım ki? Şu anda biraz huzur bile var. Gözlerimi kısarsam.

Gölgeleerden biri dışarıda durduğunda ve kapı açıldığında geriliyorum. Daha önce görmediğim bir adam asma kilidi açıyor, zinciri çözüyor ve beni takip etmemi işaret ediyor. Uzun süre hareketsiz kaldığım için kaskatı kesiliyorum ve arkasından yavaşça tökezliyorum.

Koridorun sonuna doğru yürüyoruz, ağır ahşap bir kapıya yaklaşıyoruz. Arkasından kahkaha, şangırtı, sürtünme ve çarpma sesleri giderek yükseliyor. Midemdeki kelebekler de öyle. Berbat göründüğümü biliyorum. Çıplağım, kalçalarım ve uyluklarım morarmış ve bahse girerim popom daha da kötü görünüyor. Makyajım elbette ağlamaktan mahvolmuş ve saçlarım yuva yapmış.

Zincirimi tutan adam kapıyı iterek açıyor ve ben gürültüden, purolardan gelen sisten, sarhoşluğun ekşimiş kokusundan bunalıyorum. Büyük, aydınlık bir odanın ortasında uzun, geniş bir masa duruyor, göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlatılmış, her yaştan erkekle çevrili, hepsinin gözleri dikilmiş ve yüz hatları sertleşmiş, hepsi bakışlarıyla beni kısıtıyor. Bir an sessizlik oluyor, sonra yuhalamalar ve yorumlar başlıyor.

"Lanet olası güzel et parçası!"

"Luci, ona iyi yaptın." "Orospuların azizesi." "Sonunda, biraz eğlence."

"Bu kaltağı sikmem
lazım." "Onu parçalara
ayıracağım." "Onun ağzı
benim."

"Ona çığlık attıracağım."

İnsan kılığına girmiş yirmi kadar canavarı gördüğümde içimdeki bulantı artıyor. Gözlerim Salvatore'u arıyor, aniden onun burada olduğunu umuyorum, herhangi bir bağlantım olan tek kişi, bunun olmasını istemediğini umuyorum. Besin zincirinin en altında olabilirim, şafak vakti şehri temizlerken kaldırımdan kazıyıp attıkları şey olabilirim, ama aynı zamanda sadece bir kızım ve korkuyorum. Gerçekten, çok korkuyorum.

Luciano Salvatore'nin acımasız yüzüyle karşılaştığımda içimdeki tüm umutlar sönüyor. Beni tepeden tırnağa süzüyor ve taş gibi bir yüzle geri dönüyor. Sonra ayağa kalktı.

"Beyefendiler, arkadaşlar, ortaklar, dolandırıcılar." Bana bakıyor ve sırtıyor. "Size bu gecenin tatlısını sunuyorum. Onunla ne isterseniz yapın, tamamen sizindir-" Salvatore hala bakışlarıyla beni kıstırmış durumda, "sadece pis aletlerinizi ona sokmayın. Onun delikleri benim."

Masanın etrafından toplu bir hayal kırıklığı iniltisi yükseliyor.

"Hadi ama dostum, boğazından bile mi?"

Salvatore önce adama, sonra bana bakıyor, yüz hatlarından hesapçı bir ifade geçiyor.

"Pekala, ağzını al. Göt ve amcık benim."

Hissettiğim kısa rahatlama sona erdi. Öne doğru çekiliyorum ve beni tutan adam bileklerimden tutup kelepçeleri duvardaki başka bir halkaya bağlıyor. Bir elini başıma koyuyor ve beni aşağı iterek topuklarımın üzerine oturmaya zorluyor.

Çıplağım. Bir et parçası. Yirmi aç adam bana bakıyor, birkaçı ayağa kalkıyor, birinin elinde bir şişe viski var, diğeri yarı sert sikini çıkarmış bile.

Bunu yapabilirim. Sorun yok, diyorum kendime. Gerçi daha önce bir seferde ikiden fazlasını üstlenmemiştim ve hiç duvara zincirlenmemiştim, çıplak ve pis.

"Ağzını aç, kaltak. Sertçe em beni. Beni boşalt," diyor siki fermuarından dışarı sarkan adam.

Dudaklarımı yalıyorum ve kaderime boyun eğerek dudaklarımı ayırıyorum. O içeri iterken, diğeri saçlarımdan tutuyor ve yüzümü ilk adamın kıllı kasıklarına doğru itiyor. Keşke ellerimi kullanabilseydim. Bu kombinasyon tam bir katil. Bir adamı yarım dakikada boşaltabilirim, ama burada hızımı belirleyemiyorum, tek yapabildiğim dilimi döndürmek, yanaklarımı emmek, onun için sıkı ve güzel hale getirmek. Saçlarımdaki kavrama sert ve acı gözlerimi sulandırıyor.

Siktir et onu. Hepsinin canı cehenneme.

O gece kaç adama hizmet ettiğimi bilmiyorum. Yuhalamalar, açgözlü eller, şehvetle bakan gözler, hepsi tek bir kişide toplanıyor ve o kişi Luciano.

Salvatore. Bir gün onun canını yakacağım. Nasıl ve ne zaman bilmiyorum ama bir gün ona gerçek acıyı hissettireceğim.

Gevşek bir şekilde asılı kaldım, artık kollarımı hissedemiyorum. Her tarafım döl içinde, boğazım ağrıyor, gözyaşlarım yanaklarımda yavaş yavaş kuruyor. Kalabalık seyrelmişti. Sadece birkaç erkek kaldı ve kimse benim gibi kirli, morarmış bir paçavrayla ilgilenmiyor. Yarasalar gibi sarhoşlar, kart oyunu oynuyorlar, iğrenç purolarını tütürüyorlar ve öldürdükleri insanlar ve becerdikleri kadınlar hakkında övünüyorlar. Hiç var olmayabilirim de.

Bir ses duyunca irkildim. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü başımı kaldırdığımda oda Salvatore ve Ivan dışında boştu.

"Onu temizle ve odama getir." Salvatore bana bakmadan gitti.

Ivan odaya giriyor, ağrıyan kollarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Kelepçelerin kilidini açıyor ve beni yan taraftaki bir kapıya doğru itiyor. Birbiri ardına güzel odalardan geçiyoruz ama ben farkına bile varmıyorum. İçimde en kötüsünün henüz gelmediğine dair bir şüphe yükseliyor.

Onu odama getirin.

Luciano Salvatore bir sadist. Ve tatmin olana kadar benden acı çekmeye devam edecek.

Bir banyoya giriyoruz. Karo zemin ayaklarımdan çıplak tabanlarıma mutluluk verecek kadar sıcak, renkler sıcak kahverengi ve altın detaylar. Yemyeşil bej havlular elektrikli havlu ısıtıcısının üzerinde düzgünce asılı. Cam duvarlı büyük bir duş var.

Ivan musluğa uzanıyor ve tavandaki büyük duş başlığından su akmaya başlıyor, buhar kısa sürede odayı dolduruyor.

Kelepçeleri ve tasmayı açıyor. "Temizlen." Sesinde hiç duygu yok. Acıma yok. Bu adamlar için bir nesneden başka bir şey değilim.

Akan suya adımımı atarken titriyorum, sıcaklık hassas tenimle buluştuğunda irkiliyorum.

Bir cereyan. Kapı kapanıyor. Yalnızım.

Başımı eğip yüzümü dereye döndüğümde gözyaşlarım akıyor, bulaşan makyajı, meniye ve pisliği yıkıyorum. Neden ağladığımı bilmiyorum. Duygusallaşmamalıyım. Bu işin bir parçası değil. Ama kendimi pis hissediyorum. Yanlış. Kibar mavi gözlü ve sıcak sesli çocuğun görüntüsü göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Bazen keşke ailemi hiç terk etmeseydim diyorum. Her zaman ailemi hiç terk etmemiş olmayı diliyorum.

Baba, günahlarım için beni affet.

Köpürtüyorum ve duruluyorum, köpürtüyorum ve duruluyorum. İtaat etmemenin bir faydası yok ve ayrıca bu gecenin tüm izlerinden kurtulma hissi mutluluk verici.

Kapı açıldığında kendimi unutup sığıyorum.

"Zaman doldu. Benimle gel."

Kalbim sıkışıyor. Vakit geldi. Patronun kendisi için zaman. Ben tükendim.

Yıkılmış. Benden daha ne isteyebilir ki?

Havluya uzanıyorum ama Ivan onu elimden kapıyor. "Buna ihtiyacın olmayacak." Sonra boynumdaki siyah deri tasmayı yeniden takıyor, zinciri tutuyor ve avucunun içine alıyor. "Hadi gidelim."

Sırlısıklamım ve karanlık evin içinde onun arkasında tökezlerken gözle görülür şekilde titriyorum, odalar daha samimi, daha kişisel hale geliyor. Evin özel bölümünde olduğumuzu ve burada başka kimsenin olmadığını fark ediyorum. Görünürde personel yok. Çıglıklarımı duyabilecek kimse yok. Bana yardım edebilecek kimse yok. Önümdeki adamın geniş sırtına bakıyorum ve kalmasını mı ummalıyım yoksa gitmesi için dua mı etmeliyim bilemiyorum.

Çift kapının yarısını açtıktan sonra beni içeri itti. "İyi şanslar, Bayan Moreno."

Şans mı? Bu evde hiç şans yok.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Carmen

Oda sadece dört karyola direği olan büyük bir yatağın yanındaki küçük bir lamba ve pencerelerden birindeki başka bir küçük lamba ile hafifçe aydınlatılıyor. Odada erkeksi bir hava var, koyu deri mobilyalar ve sessiz renkler. Havada tanıdığım bir kolonya kokusu ve biraz da taze sabun kokusu var. Yakayı parmaklıyorum ve etrafıma bakıyorum. Yalnız olduğumu düşünüyorum ve Salvatore konuştuğunda sertçe irkiliyorum, derin sesi solumdaki karanlık bir köşeden geliyor.

"İçeri gir Carmen. Seni görebileceğim bir yere geç."

İleriye doğru bir adım atıyorum ve sonra o bana durmamı söyleyene kadar birbiri ardına adım atıyorum.

"Hala korkmuyor musun?"

Ürperdim. "Evet, efendim. Titriyorum."

"Güzel. Acı çekiyor musun?"

Ona evet deyip bana acımasını mı umayım? Hayır deyip beni cesur bulmasını mı umayım? Gerçeğe karar veriyorum. Bence geręek her zaman

bu adamla en iyisi olmak.

"Hayır, efendim. Biraz
ağrım var."

"Neren ağrıyor, Carmen. Yaklaş. Gel önümde dur."

Sesine doğru ilerliyorum, artık gözlerim alıştığı için onu daha iyi
görüyorum.

Boğazından çıkan alçak bir mırıltı amımı sıkıyor. Beni nasıl
etkileyebilir? Hâlâ mı? Bunca şeyden sonra?

"Yaklaş, Carmen." Uyluklarını açıyor ve ben de aralarına giriyorum,
o kadar yaklaşıyorum ki sıcaklığı kendi uyluklarımın dış kısımlarında
hissediyorum.

"Aferin kızıma." Fermuarını indiriyor ve zaten sertleşmiş olan sikini
çıkartıyor. "Şimdi söyle bana. Neren ağrıyor?"

Boğazımı temizliyorum, gözlerim işkencecimin fazlasıyla yakışıklı
yüzü ve okşadığı etkileyici kalın siki arasında gidip geliyor.

"Meme uçlarım. Boğazım."

"Adamlarım seni bir güzel patakladı, değil mi?" "Evet,"
diye fısıldadım.

"Yüksek sesle konuş!"

Seğiriyorum. "Evet, efendim, yaptılar."

"Hoşuna gitti mi? Seni ıslattı mı?"

"Hayır, efendim."

"Bir fahişeden dürüstlük mü? Bu hoşuma gitti. Devam et."

Doğru tahmin etmişim. Yalan söylersem çok daha kötü olurum.

"Benim... kafa derim. Kıçım. Amım."

"Ah-" Kendini daha sert, daha hızlı okşuyor. "Küçük, sıkı kıçın. Yırttım
mı seni?"

"Bazıları, efendim," diye kekeliyorum, hatırası midemin sıkışmasına
neden oluyor. Umarım bir daha böyle bir şey yapmaz.

"Güzel."

Kendime engel olamıyorum. "Bu hiç iyi değil. Bu çok boktan."

Salvatore öyle aniden ayağa kalkıyor ki sendeleyerek geri çekiliyorum
ve zorlukla ayakta kalmayı başarıyorum. Yanağıma inen sert tokatla
irkildim ve kanın tadını aldım.

"Git yatağa yüzüstü uzan. Kollarını ve bacaklarını aç."

"Lütfen." Yalvarmamalıyım. Bu çok saçma. Bunun için buradayım.
Beni kullanması için buradayım ama sanki hayatım ve akıl sağlığımın
kalıntıları için yalvarıyormuşum gibi hissediyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor. "Bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapmak istiyorsun Carmen?"

Sakin olun! Lütfen. Göğsüm sıkışıyor ve yatağa doğru koşuyorum, ellerim ve dizlerim üzerinde sürünüyorum ve sonra onun istediği pozisyonda dümdüz uzanıyorum. Başım dönüyor ve zihnim daha iyi bir yere, Kolombiya'ya, annemin kollarına, narenciye kokularına ve toprağa yeni düşen yağmura kaçmaya çalışıyor.

El ve ayak bileklerime deri kayışlar sarıp beni yatağın dört köşesine bağlarken içime kapanmaya çalışıyorum.

Kasap tezgahında bir parça et.

"Bu biraz acıtabilir, genç Carmen. Bakalım kırılma noktan neresi olacak?"

Kemerin bir ucunu yumruğuna doluyor.

"Neden bu kadar acımasısın?"

Salvatore sırtıyor, gözlerinde hınzır bir parıltı. "Senden hoşlanıyorum. Ne yazık ki, bu sana fayda sağlamayacak."

Bileğine hafifçe vuruyor ve deri, kavurucu ateşi yenileyerek kıcıma iniyor. Beni kırbaçlamaya devam ederken avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Sesimi ve yaşama isteğimi bile kaybediyorum ve işte o zaman beni yakalıyor. İşte o zaman sonunda durdu. Gömleğini çıkarırken ona bakıyorum, güzelce yontulmuş bir gövde ve yırtık bir karın ortaya çıkıyor, ardından pantolonu düşüyor, kalçaları güçlü. Her şey benim parçalanmış bedenimin önünde çırılçıplak durana kadar devam ediyor, büyük siki kaya gibi sert ve korkunç. Onu görüyorum ve yine de sanki burada değilmişim, sanki başka bir zavallı kızın başına geliyormuş gibi hissediyorum. Canımı daha çok yakacak, bunu biliyorum ve artık umursamıyorum.

Baba, günahlarım için beni affet.

Kalçalarımın arasına diz çöktüğünde yatak batıyor. Popomu okşuyor ve sonra eğilip kulağıma fısıldıyor, "Gerçekten canın yanmıyor Carmen. Sadece öyle hissediyorum. Malıma zarar vermem. Aptal değilim." Tekrar oturuyor ve yanaklarımı aralıyor. Acıtıyor ama itiyorum. Sonra çatlağa tükürüyor ve sikiinin başını ağrıyan deliğime dayıyor. Kararsızca nefes alıyorum, midem sıkışıyor, ama sonra tekrar geri çekiliyorum, o başka yere. Beni izinsiz girişten korumaya çalışan sıkma halkasını geçerken acımasızca şimdiki zamana geri dönüyorum.

"Lütfen!" Feryat ediyorum. "Lütfen! Canımı yakıyorsun!"

Sonuna kadar itiyor, kalçalarının kıcımla birleştiğini hissediyorum, iniltisi içimde yankılanıyor. Salvatore neredeyse sonuna kadar geri çekiyor ve

tekrar içime çarpıyor. Çıgıllıklarım sözsüz ve kaçamıyorum. O diğer yeri tekrar bulamıyorum.

Saçlarımdan tutup başımı geriye çekerek itiyor ve itiyor.

Sonsuza kadar devam ediyor. Boğazım daha fazla ses çıkaramıyor. Odada duyulan tek şey canavarın homurtuları ve kalçalarının kıcıma çarpması. Aniden çekiliyor ve hayvani bir kükremeye boşalıyor, ılık ıslak sıvılar sırtımı kaplıyor. Eliyle sıvıyı bulaştırıyor, sonra yapışkan parmaklarını dudaklarımın arasına sokuyor. Döl ve demir tadı var.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ağzımı yalnız bırakıp tekrar oturduğunda.

Kıkırdıyor. "Senden hoşlandım." Sonra ayağa kalkar, giysilerini toplar ve odadan çıkar.

Üşüyorum, ıslağım, her yerim ağrıyor ve tanıdığım en acımasız adamın yatağına bağlıyım.

Senden hoşlanıyorum.

Hayır! Hayır!

Hayır, lütfen beni sevme!

Hareket etmiyorum. Kendimi kurtarmaya çalışmıyorum. Sperm soğuyor ve sırtımda kuruyarak tenimi daha sıkı hissettiriyor. Kapı tekrar açılıyor ve kalbim boğazıma fırlıyor. Yine mi? Lütfen.

Ivan önümde beliriyor ve bu beni biraz olsun sakinleştirmiyor. Yemek artıkları için mi burada?

Beni çözdüğünde, hala hareket etmiyorum. Beni yukarı çekiyor, ama dizlerim bükülüyor ve kendimi destekleyemeyerek ayaklarının dibine yığılıyorum. Ivan iç geçirdi ve beni kucağına aldı. Etrafıma bir battaniye sararak beni odadan dışarı taşıyor.

Beyaz tavana bakıyorum, lambaları sayıyorum, bu adam benimle ilişkiye girmeden önce bir duş daha alıp almayacağını merak ediyorum.

Yirmi bir lambanın yanındayım, sonuncusu kocaman bir avize, başımı kaldırıp göz kırpmıyorum ve etrafıma bakıyorum. Girişin yanındayız.

"Ayakta durabilir misin?"

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım çok acıyor, onun yerine başımı sallıyorum. Beni indiriyor ama çok güçsüzüm. Ona doğru düşüyorum ve beni tekrar kapıdan dışarı, merdivenlerden aşağı, bekleyen bir arabaya taşıyor. Arabanın yanında bir adam duruyor ve bizi görünce arka kapıyı açıyor. Arka koltuğa oturtuluyorum ve kapı kapanırken mutluluk verici bir sessizlik ve karanlık etrafımı sarıyor.

Umutsuzca içimdeki o başka yeri arıyorum ama yok. Acı beni burada, bu kâbusun içinde tutuyor.

Anne, gittiğim için beni affet.

Lucas.

İlk başta beni neyin uyandırdığını bilmiyorum ama sonra telefonda gelen sinir bozucu cıvıltı beni ayağa kaldırıyor. Alarmımın rakamlarına bakarken yatağımın başucundaki masayı karıştırıyorum.

Sabah altı on üç.

Tanımadığım biri arıyor ama kim olduğunu biliyorum.

"Şimdi gelip onu alabilirsin." Ivan'ın sert sesi puslu zihnimi yarıp geçiyor.

"Otuz dakika içinde orada ol."

Gömleğimi çıkarıp başıma geçiriyorum, bir ayağımın üzerinde zıplayarak mutfığa gidiyorum ve diğer ayağımla kot pantolonumu yukarı çekiyorum. Hızlıca bir fincan kahve yapıyorum ve çok sıcak olan kahveyi birkaç yudumda içiyorum. Gözlerim yaşıyor ama oyalanamıyorum. Gecikmeden ya da soru sormadan itaat etmemi bekliyorlar.

Adımlarımı ikişer ikişer atarak merdivenlerden arabama doğru koşuyorum ve limuzinin park edildiği yeraltı garajına doğru birkaç blok ilerliyorum. Kızı düşündükçe midem sıkışıyor. Onlardan birçoğunu kullandım, öncesinde ve sonrasında. Bazıları ağladı. Bazılarının ölü, boş gözleri vardı. Ne durumda olacağını merak ediyorum.

Şehir zar zor uyanıyor. Cumartesi sabahının erken saatleri. Yükselen güneş henüz sisi kovalamış değil ve gökdelenler sanki temelleri yokmuş gibi görünüyor, ayakları sisin içinde boğuluyor. Bu çok güzel. San Francisco'yu seviyorum ve buraya geri geldiğim için kendimi defalarca selamladım. İşler iyiye gidiyor. Bir sonraki vuruşta ben de yer alacağım. Adamlardan biri olacağım. Daha çok para kazanacağım. Bu iyi olacak. Biraz kirli iş yapmam gerekecek ama buna değecek.

Muhafızlar bana başlarıyla selam veriyorlar ve ben de yeterince geniş olan kapıdan geçiyorum. Girişin hemen dışına park ediyorum, kontağı kapatıyorum ve dışarı atlıyorum. Hava temiz kokuyor, kuşlar cıvıltıyor. Güneş henüz ısıtmaya başlamamış ve ben hafif serinliğin tadını çıkarıyorum.

Kapı açılıyor ve Ivan denen dev, sarı bir battaniyeye sarılmış küçük bir şekil taşıyarak merdivenlerden iniyor. Canlanıyorum ve onu içeri alabilmesi için arka kapıyı açıyorum. Ivan onu koltuğa oturtuyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve konuşmam için bana meydan okur gibi bakıyor.

"Biraz sertleşti," diye mırıldanıyor.

Merdivenlerden çıkıp korku evinin içinde kaybolurken geniş sırtına bakıyorum. *Sert.* Dönüyorum ve renkli pencereye bakıyorum.

kızı saklıyor, Carmen, iniltileri hatırlıyor. Eminim sertleşmiştir. Siktiğimin canavarları.

Arabaya atlamaya korkuyorum, ağlayacak, teselliye ihtiyacı olacak diye korkuyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Direksiyonun başına geçtiğimde beni karşılayan ilk şey meni kokusu oluyor. Burnumu kırıstırıyorum. Tanrı aşkına.

Motor mırıldanırken dikiz aynasına bakıyorum. Kıpırdamıyor. Belki de uyuyordur? Bu rahatlatıcı olurdu. Sonra göğsüm sıkışıyor. Belki de ölmüştür? Ondan kurtulmamı mı bekliyorlar? Ne oluyor lan?

Yolun kenarında, diğer tarafında dik bir yamaç olan bir cepte küçük bir çakıl parçası üzerinde duruyorum. Vadinin manzarası nefes kesici ama tünel görüşüm var. Arabayı park ediyorum, kontağı kapatıyorum ve daha iyi görebilmek için etrafımda dönüyorum.

"Carmen?"

Kumaşın altından gelen küçük bir homurtu beni rahatlatıyor. "İyi misin?"

Alay ediyor. "Hayır."

"Oh... Seni eve bırakayım."

"Eve asla dönemem." Bir fısıltıdan fazlası değil, ama kelimeler öyle bir hüznü taşıyor ki mideme bir darbe gibi iniyor.

"Ne demek istiyorsun? Tepenin hemen aşağısında."

"Çok aptalsın."

"Ben aptal değilim! Pek tutarlı değilsin."

Birden battaniye üzerinden uçuyor ve arka koltuğumda çıplak, morarmış bir kız yatıyor. Gözleri parlıyor. Gördüğüm her şeyin ötesinde yara bere içinde ama yine de içinde öyle bir ateş var ki inanamıyorum.

"Tutarlı değil miyim?" diye söyleniyor. "Beni de mi sikmek istiyorsun? Ben zaten hiç kimseyim. Bir hiçim. Ben bir et parçasıyım."

Vücudumda bu kıza cinsel olarak dokunmak isteyen tek bir hücre bile yok. Tek istediğim onun kendini güvende hissetmesi. Arabadan atlayıp onunla birlikte arkaya geçiyorum ve karşı koltuğa oturuyorum. İrkildi ve gözleri büyüyerek bana baktı.

Elimi uzattım. "Ben... Ben sana dokunmayacağım."

Rahatlıyor ama kendini tekrar örtmek için hiçbir çaba göstermiyor. Dikkatlice, her seferinde bir santim, eğilip battaniyenin kenarından tutuyorum ve tekrar yukarı çekiyorum.

"Bana bakmaktan bile iğreniyor musun?"

"Hayır, şey... Sadece biraz yalnız kalmanı istedim."

Kısa kahkahası acılıkla lekelenmişti. "Mahremiyet."

"Tylenol'e ihtiyacın var mı? Bir şey ister misin?"

"Silahın var mı?" "Hayır..."

Neden?"

"Nasıl bir gangstersin sen? Silahın yok mu?" Alay ediyor ve gözlerini açıp bakışlarıyla buluşuyor.

Yanaklarını kızardı. "Ben sadece bir

şoförüm." "Beni tekrar çağıracak,

biliyorsun."

"Hayır, gitmeyecek. Kimse oraya iki kez gitmez. Yeni yüzleri sever. İyisin."

"Senin adın ne?" "Lucas."

"Lucas." Sanki isminin tadına bakıyor. Dudaklarının arasından egzotik bir ses çıkıyor, yabancı bir aksanı var. "Lucas. Güven bana. Yapacak. Böyle bir şey olamaz. Bundan önce ölmem gerek. Bana yardım edebilir misin?"

Öne doğru eğilip alnının siyah ve mavi olmayan bir bölümünü okşuyorum. "Hayır, yapamam ve hayır, seni bir daha aramaz. Sana bunu söyleten nedir?"

"Bunu gözlerinde gördüm, Lucas. Beni kırmadığını biliyor. Uzun bir süre öyle olduğunu düşündüm ama o son anlarda yaşamam gerektiğini biliyordum."

"O zaman buna tutun Carmen, sana bunu hissettiren her neyse."

Başını sallıyor. Burnunun ucundan sarkan sümükle birlikte bir damla gözyaşını siliyorum.

"Haklısın. Yapacağım. Teşekkür ederim."

Kapıya doğru ilerliyorum, ateşli kara gözleri olan bu garip kız beni tedirgin ediyor. Hem ona sarılmak hem de ondan kaçmak istiyorum, ikisi aynı anda. "I

-Seni eve geri götüreceğim. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve battaniyeyi vücuduna daha sıkı sarıyor.

Minyon formuna, harap olmuş vücuduna bakıyorum ve dün gece Salvatore'un onu nasıl becerdiğini hayal ettiğimi, bunun beni nasıl azdırdığını hatırlıyorum. Utanç, çığ ve kavurucu, tekrar sürücü koltuğuna atlayıp onu evine götürürken ruhumu karartıyor.

Bir yatağım var ama kendimi evsiz hissediyorum. Bir amacım yok. Hayatımın bir anlamı yok.

Bir bakıma belki de çok farklı değiliz.

ALTINCI BÖLÜM

Carmen

Gözlerim kapalıyken bile sesleri, kokuları, arabayı takırdatan tekerleklerin altındaki çakılları tanıyorum. Eve geri döndüm.

Motor durur. Bir kapı açılıp kapanıyor. Kollarımı kaldıracak, hatta kendim çıkmaya çalışacak enerjim bile yok, bu yüzden kozamda, dün gece beni kaderime götüren süslü limuzinin arka koltuğunda kalıyorum, şimdi beni hapishaneme geri götüren de aynı.

Sessizlik, sonra bir kapının açıldığını duyuyorum, boğuk sesler. Başımın yanındaki kapıyı açtıklarında serin bir cereyan var.

"Carmen?" Başhemşirenin sesi yumuşak, neredeyse şefkatli. "Kendinde değil," diyor şoför.

"Bilinci yerinde mi?"

"Evet, onunla konuştum."

"Carmen, hareket edebilir misin?"

Boynumu eğiyorum ve onları görmeyi başarıyorum, kapı aralığında geziniyorlar, iki endişeli yüz. Başhemşire kötü bir insan değil. Katı ama adil. Hepimiz gibi onun da eli kolu bağlı. Salvatore onu da tıpkı beni, diğer kızları, Lucas'ı ve dün geceki adamları olduğu gibi pençelerinin arasına almış durumda.

"Onu ben taşıyım, hanımefendi." Arabaya tırmanıyor. "Carmen. Seni nerede tutabileceğimden emin değilim. Sana içeride yardım etmek istiyorum ama canını yakmak istemiyorum."

Sabahın erken saatlerinde gökyüzü kadar mavi olan nazik gözlerine bakıyorum ve yanağını okşuyorum. "Hiçbir yerde. Her yerde. Fark etmez."

Kaşlarını çatarken gözleri vücudumda geziniyor, sonra ellerini dikkatlice sırtımın ve dizlerimin altına itiyor. İrkilmemi saklamak için mücadele ediyorum. Onun dokunuşuyla içime işleyen acının ne kadar kötü olduğunu görmesini istemiyorum. Beni dışarı çekerek doğruldu ve sıcak, sert göğsüne yasladı. Başımı kaldırıp ona, açık sarı kirli sakalının örttüğü güçlü çenesine bakıyorum. Çok genç, çok masum görünüyor. Bu işte ne işi var? Yanağımı gömleğine yaslayarak kalp atışlarını dinliyorum.

"Nereye hanımefendi?"

"Beni takip et, Lucas."

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, eski ahşap gıcırıyor, ağırlığımız altında şikayet ediyor. Burası en parlak günlerini yaşadı, savaşlar verdi.

Dinlenmeye ihtiyaı var. Burada yaşayan sorunlu ruhlara ihtiyaı yok. Sağa dönüyoruz, bir sıra beyaz kapının olduğu dar bir koridor. Ev sessiz. Ben

Saatın kaç olduğunu biliyorum ama ev arkadaşlarımdan hiçbirinin henüz uyandığını sanmıyorum. Bir kapı menteşelerinden gıcırıyor ve lavanta kokulu sabun ve eski ahşap kokusu bana odamda olduğumuzu söylüyor. Aslında burada erkekleri eğlendirmiyoruz. Odalar küçük ama hayatımızda bir parça mahremiyetimiz var. Çok daha kötü olabilirdi. Diğer iki çalışan kızla paylaştığım küçük ve pis dairede, erkeklerin döllerleriyle ıslattıkları kirli çarşaflarda uyuyordum. Ara sıra sert müşterilerim oluyordu ama bu tamamen başka bir şeydi ve kendimi oraya geri dönmeyi dilerken buluyordum. Bir bakıma özgürdüm. Burada, odalar ne kadar süslü olursa olsun, sahiplenildim.

Lucas beni yatağa yatırıyor ve yanıma düşüp cenin pozisyonuna geçiyorum. Başhemşirenin yüzü önümde beliriyor. Sabahın erken saatlerinde makyajsız, uzun, gri saçları acı verecek kadar sıkı görünen bir topuzla bağlanmış. Botoks yaptırmamış ya da yüzünü sahte bir gençlikle doldurmamış; altmışlı yaşlarında, solgun gözleri endişeyle dolu, doğal yaşlanmış, zarif bir kadına bakıyorum.

"Sana bakmam lazım, tatlım."

Başımı salladım.

Doğruldu. "Bundan sonrasını ben hallederim. Çok naziksin Lucas. Fazla param yok ama evime her zaman hoş geleceksin. Ücret yok, tatlım."

"Ben- Evet, hanımefendi," diye sevecen bir şekilde kekeliyor, sesi birden utangaç çıkmaya başlıyor. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Kapı arkasından kapanıyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor, yavaşça vücudumu açıyor, yüzü bembeyaz oluyor. Bana bakıyor ve dudakları geriliyor.

"Hemen döneceğim aşkım. Hemen döneceğim, söz veriyorum."

Kapı gıcırıyor. Gözlerinin parladığını gördüm mü?

Çok geçmeden başka bir ayak sesiyle geri dönüyor. "Miranda seninle oturacak. Biraz ağrı kesici, aşkım ve biraz su getirdim." Gözlerimin önünde bir pipet beliriyor, elinde de iki beyaz, oval hap. Dudaklarımı aralıyorum, biraz su içiyorum ve dilimin üzerine koyduğu acı ilacı itaatkâr bir şekilde yutuyorum, zedelenmiş boğazımdan geçerken irkiliyorum. "Doktor yirmi dakika içinde burada olacak."

İrkildim. "Ne? Hayır... doktor yok," diye mırıldandım.

Başhemşire iç çeker. "Uyuyabilirsen uyu Carmen. Biz seninle ilgileneceğiz." Kimse Salvatore'dan bahsetmiyor. Şimdiye kadar kimse

başka bir kızıdan bahsetmedi,

b e n i m gibi yenilmiş olarak geri döndü. Gözlerim Miranda'nın kilerle buluştu. O bakıyor

Şaşkın, gözleri kocaman ve karanlıktı.

"Orada ne oldu?" diye sorar. "Onu rahatsız etmeyin," diye tersliyor başhemşire.

Çabucak bakışlarını kaçırır. "Özür dilerim hanımefendi."

"Sorun yok," diye fısıldıyorum ve ona doğru uzanıyorum. Elimi tutuyor, sıkılamaya dikkat ediyor. Gözlerimiz derisi yüzülmüş bileğime takılıyor, kabuk bağlamış, kurumuş kan etrafını sarıyor. Elimi geri çekiyorum ve tekrar battaniyenin altına örtüyorum. Miranda'nın gözlerinden yaşlar süzülüyor. Benimkiler kuru. Ben tamamen ağladım.

Oda sessiz. Huzurlu. Hissetmemeye, içime ulaşmamaya, ruhuma ben olan pislikle dokunmamaya çalışıyorum.

Ağrı, her zaman var olan bir ateş pelerinininden yavaş yavaş donuk bir gerginliğin ağır battaniyesine dönüşüyor. Arada sırada süzülüyorum ve neredeyse unutuşa ulaşabiliyorum, ama sonra biraz hareket ediyorum ya da çok derin nefes alıyorum ve hemen yatağıma, genelevdeki odaya, onarılamayacak kadar hasar gördüğüm gerçekliğe geri çekiliyorum.

Miranda konuşmuyor ve gözlerimle buluşmakta zorlanıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Kendisi olmadığı için şanslı. Sıradakinin kendisi olmasından korkuyor. Muhtemelen onu rahatlatabilirim. Salvatore'u tanıdığımı iddia edemem ama genelde hangi kızları seçtiğine bakılırsa, karşımdaki sarışın, büyük beden, yirmi sekiz yaşındaki kızın onun tipi olduğunu sanmıyorum. Umarım kıvrımlarına hiç küfretmez. Umarım onları seviyordur.

Kapı açılır ve kapanır. İki basamak. İki kişi. Lucas'ın beni yatırdığı pozisyonda yatıyorum; sırtım girişe dönük, bu yüzden kim olduklarını göremiyorum ama Matron ve doktor olduğuna bahse girmek istiyorum.

"Miranda, teşekkür ederim. Gidebilirsin. Git kendine kahve al. Seni daha sonra tekrar arayacağım."

Miranda bana acıma dolu bir bakış atıyor ve sonra sanki peşinde Şeytan varmış gibi ortadan kayboluyor.

Doktor görüş alanıma girdi. Onu iyi tanıyorum. Altmış yaşlarında, beli biraz yuvarlak, koyu kahverengiye boyadığı gür saçları olan bir adam. Gençliğinde iyi görünüyor olmalı, ama yüz hatları mutlu bir yaşamla değil, sıkıntılarla yaşlanmış. Eminim kimsenin görmemesi gereken şeyler görmüştür. Salvatore için çalışıyor. Birçok yarayı sardı. Biz kızlara jinekoloji muayenesi yapar ve bizi düzenli olarak hastalıklara karşı test eder. Prezervatif kuraldır. Ama bazı erkekler umursamıyor ve asla geri dönmüyorlar. Salvatore beni korunmadan sikti. Temiz olduğumu biliyordu. Öyle olup olmadığını bilmiyorum. Bunu bir kenara itiyorum. Her seferinde

bir endişe.

"Carmen. İçinde bulunduğun durum bana anlatıldı. Dürüstçe cevaplaman gereken bazı sorularım var." Gözümün önünde bir şeyle oynuyor, aşağıya bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

Başımı salladım.

"İçinize penis dışında herhangi bir nesne sokuldu mu?" Başımı sallıyorum.

"Sana hiç ilaç verildi mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve geçmişi düşünmeye çalışıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Dayak mı yedin?"

Başımı salladım.

"Başınız hiç darbe aldı mı? Doğal olmayan bir uyku ihtiyacı mı hissediyorsunuz? Baş ağrısı? Baş dönmesi?"

Hem evet hem hayır, ama hayır, kafama darbe almadım, bu yüzden tekrar sallıyorum.

Kısa bir süre gülümsüyor. "Karnınıza herhangi bir darbe aldınız mı?"

"Dışarıdan değil," diye fısıldıyorum, sesim sadece bir törpü.

Farkına varmadan önce kaşlarını çatıyor, yüz hatlarında rahatsız bir ifade belirliyor. "Tamam, Carmen. Ağrın için sana bir şey vereceğim. Her şeyin geçmesini sağlayacak." Üst koluma bir iğne sokuyor ve berrak bir sıvı enjekte ediyor. Neredeyse anında zihnim dönmeye başlıyor. Uzaktan onun konuştuğunu duyuyorum. "Yalan söylemeyeceğim, bazı halüsinasyonlar olabilir."

Lucas

Neredeyse fiziksel bir acı. Hayatımda hiç bu kadar hırpalanmış bir insan görmemiştim, üstelik küçücük bir kadın. Her adımda kalbim çarparak eve dönerken öfkeleniyorum. Henüz sabahın erken saatleri ama uyuyamayacak kadar öfkeliyim. Çıplak küçük bedeni, şişlikler, çirkin morluklar, sol gözünü zorlukla açabilmesi, kurumuş kanın koyu lekeleri, sürtünmüş bilekleri... Hepsi zihnimde tekrar tekrar çalışıyor.

İkinci bir fincan kahve içtikten sonra kıyafetlerimi değiştirip spor ayakkabılarımı giyiyorum ve sokağa çıkıyorum. Dojo'ya ulaşmam kırk dakika sürüyor. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı ve sert koşuyorum ve o hala gittiğim her yerde beni takip ediyor.

Carmen.

Dün gece çok güzeldi ve çok korkmuştu. Bugün... Düşünmemeye çalışıyorum. Salvatore ve adamlarına karşı öfkelenmenin bana bir faydası olmaz. Sonum bir çukurda başımın kesilmesi olacak. Eğer merdiveni tırmanmak istiyorsam.

çenemi kapatıp bana ne derlerse onu yaparım. Yine de asla ama asla bir kadına el kaldırmayacağım. Beni öldürmeleri gerekir.

Ter içinde, sessiz dojoya giriyorum. Yıkılmak üzere olan bir binanın bodrum katında ve yakında başka bir yer bulmamız gerekecek. Burayı seviyorum, özellikle de garip saatlerde. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, saygılarımı sunuyorum ve sonra burada olması gereken kişiyi bulmaya gidiyorum.

Rodriguez küçük mutfakta oturmuş, kötü kokan bir fincan kahveyi yudumluyor.

"Selam dostum," diyor. "N'aber? Akşamdan kalma gibiyim- *Dostum*, bok gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tanık olduğum şey hakkında kimseye gerçeği söyleyemem. Asla. "Bir şeyler oldu," diye mırıldanıyorum. "Advil gibi bir şeyimiz var mı?"

Başını öne eğiyor. "Sağlık dolabında olmalı. Dövüşmek ister misin?" Ona baktım. Bok gibi görünüyor. "Var mısın?"

"Evet, dostum. Terlemem lazım."

Aradığım şeyi buluyorum ve ağzıma iki hap atıyorum, biraz su içmek için başımı musluğun altına sokuyorum.

İlacı yuttuktan sonra, "O zaman bir çift eldiven al ve kemerini bağla," diyorum.

Rodriguez uzun, siyah saçlarını arkadan bağlarken beni inceliyor ve tüm aksiyonun yaşandığı küçük açık alana kadar beni takip ediyor. Bakışlarını üzerimde hissediyorum. Soruları olduğunu biliyorum. Bu sabah içimde bir karanlık var ve bu belli oluyor.

Sonraki yarım saat boyunca ona tekme ve yumruklarla saldırdım. Onu defalarca halının üzerine fırlattım. Avucunu yere vurduğunda ikimiz de terden sıırıslıklam olmuş, nefes nefese kalmıştık.

"İşim bitti dostum," diye soluk soluğa kalır.

Ona elimi uzattım ve yukarı çektim. Saygılarımızı sunuyoruz ve o da sırtımı sıvazlıyor.

"Dostum, çok kötüsün."

Çok daha iyi hissediyorum. Görüntüler soluklaştı. Savaşmak beni şimdiye bağlıyor ve hayatta kalmak için tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Hala akşamdan kalma mısın?"

Başını sallar. "Gitti. Her şey yolunda. Bugün bir arkadaşımın taşınmasına yardım edecektim. Artık bir bitkiyi bile kaldırabileceğimden emin değilim."

Gülüyorum. "Elbette yapabilirsin."

Bugün Pazar. Hiçbir şey olmuyor. Duvara ve kapı direğindeki yontulmuş boyaya bakıyorum.

Pazartesi günü bir ilham patlaması yaşadım ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Bir kutu beyaz boya aldım ve işe koyuldum.

Salı gecesi beklediğim telefon geldi. İki yıl boyunca bu anın hayalini kurdum.

Ben Sean.

"Senin için bir şeyimiz var."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Ne zaman?"

"On bir."

"Bu gece mi?"

"Buna hazır değil misin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama kendimi toparlayıp kurumuş boyayla lekelenmiş ellerime bakıyorum.

"Elbette öyleyim. Nereye?"

"Seni alacağız, dostum." "Ne yapacağım?"

"Telefonda olmaz, seni embesil."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Ben aptalım. "On bir o zaman. Ben hazırım."

Sean gülüyor. Hiç de hoş bir ses değil. Sanki biri kalın bir metal zinciri sert beton üzerinde sürüklüyormuş gibi. Şu lanet sigarayı bırakmalı.

"Olsan iyi olur, Lucas. Olsan iyi olur."

YEDİNCİ BÖLÜM

Lucas

Saat tam on birde apartmanımın önündeki kaldırımda bekliyorum. Gece ılık ve çöp kokuyor. Birisi çöpün kapağını yerine koymamış ve martılar saatlerdir çöp kutusundan çürümüş atıkları çekip kaldırıma yayıyor. Çıglıklar beni neredeyse çıldırtıyor ve bunun da ötesinde komşularım yine iş başında. Kraftwerk'in seslerini bastırmaya çalıştım, öfkeli müzik o kadar yüksekti ki camlarım takırdadı.

Camları siyaha boyanmış şık, koyu renkli bir araba yanaştığında midem sıkışıyor. Doğruluyorum. Vakit gelmişti. Ve gerçekten de tam zamanı.

Christian zıplayarak dışarı çıkar ve başını açık olan arka kapıya doğru sallıyor.

"Atla, evlat."

Yüzümü kontrol altında tutuyorum, neredeyse kayacak olan kaşlarımı gizliyorum. Çocuk. Onlara çocuk olmadığımı göstereceğim.

Eric direksiyonda, Ray yanında oturuyor. Christian atlıyor, Sean'la aralarında beni cüce gibi bırakıyor. Ben kısa değilim ama bu adamlar dev gibi.

"Peki, ne yapıyoruz?"

Ray dönüp bana bakıyor ve silahını uzatıyor. "Daha önce hiç bunlardan birini kullandın mı evlat?"

Ona uzanıyorum. "Tabii ki aldım."

Bir kaçıncı kaldırıp Christian'a bakıyor ve sonra ağır metal nesneyi elime bırakıyor, dudaklarında küçük bir sırıtma belirliyor. Şarjörü kontrol ediyorum, emniyetin açık olduğundan emin oluyorum ve cebime atıyorum.

"Güzel."

"Bir borcu tahsil edeceğiz," diye homurdanıyor Christian, "ve küçük bir mesaj göndereceğiz."

"Özellikle bilmem gereken bir şey var mı? Ne tür bir yer? Kaç hedef var?" Göğsümde kelekler uçuşuyor. Sonunda bu gerçek oldu.

"İki," diyor Sean. "Bir ev."

"Bar mı? Kulüp? Ofis mi?" Neye bulaştığımızı anlamak istiyorum.

"Ev."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Dışarı bakıyorum. Şehrin değersiz bölgelerinden uzaklaşıp daha varlıklı mahallelere taşındık, beyaz çitler, iyi biçilmiş çimenlerin üzerine serilmiş çocuk oyuncakları. Daha kuzeye gidersek, ara sıra çiftlikler, ormanlar ve açık tarlalardan başka bir şey göremeyeceğiz. Bunu nerede yapıyoruz?

Ev.

Evde biri var. İçimi bir tedirginlik kaplıyor.

Eric karanlık bir ara sokakta durdu. Bizden başka kimse görünmüyor. Çevredeki evlerin çoğunun ışıkları sönük. İnsanlar yataklarında. Uyuyorlar. Bahçeleri parktan ve diğer tarafımızda bulunan çocuk parkından ayıran çitlerin arasındaki yeşilliklerin arasından ilerleyen bir grup adamın arkasından yaklaşıyorum. Kontrast daha keskin olamazdı. Karanlıkta beş kiralık katil. Gündüz, çocuklar gülüyor ve oynuyor. Rengi ayırt edilemeyen küçük plastik bir kamyonun üzerinden geçiyorum.

Etrafımıza göz gezdiren Eric daha sonra bir kapı açıyor ve geri kalanımıza takip etmemizi işaret ediyor. Küçük bir gıcırta çıkaran paravan kapıyı açıyor. Nefesimi tutuyorum ama hiçbir şey kıpırdamıyor. Kapının kilidini hızlıca açtıktan sonra kapıyı bizim için açık tutuyor.

"Alarm yok," diyor küçük bir sırıtışla. "Ben nöbet tutacağım. Siz yapmanız gerekeni yapın." Kapının arkamızdan kapanmasına izin veriyor ve kendisi dışarıda kalıyor.

Dar bir koridordan geçiyoruz. Ev karanlık ve sessiz. Sean üzerine bastığında bir döşeme tahtası gıcırıyor ve geri kalanımız bundan kaçınmaya dikkat ediyor. Mutfak rahat görünüyor ve hafif bir sarımsak ve ot kokusu yayılıyor. Sean bir dizi merdiveni işaret ediyor. Ray de onunla gidiyor. Peşinden gitmek için bir adım atıyorum ama Christian kalmamı işaret ediyor.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor ve midem çalkalanıyor. Burası sahibi yarı sarhoş bir sahtekâr olan köhne bir bar değil. Bunlar sadece insanlar. Belki de bir aile? Etrafıma bakındım ama çocuklara dair hiçbir belirti göremedim.

Yutkunuyorum ve üst koridora doğru bakıyorum. İçimden bir mide bulantısı dalgası geçiyor, ama doğruluyorum ve erkek olmam gerektiğini anlıyorum. Bunun için yalvarmıştım.

Tiz bir çığlık beni sarsıyor. Ceketimin kumaşının arasından silahın şeklini parmaklıyorum. Bir adam homurdanıyor. Ayaklar ahşap zeminde sürünüyor. Gürültülü bir patlama. Sean'ın kusursuz hırıltısı.

"Defol git oradan, sürtük."

Merdivenlerin başında biri iri yarı, diğeri daha narin iki şekil belirir. Kadından gelen inilti sessiz geceyi yarıyor, sonra Sean kadını yarı taşıyıp yarı iterek merdivenlerden indirirken yukarıda kıyamet kopuyor gibi görünüyor.

Kırk yaşlarında, sarışın, hafif tombul bir kadın önümde diz çöküyor, üst dudağında bir damla kan var.

"Lütfen!" Doğrudan bana bakıyor. Yalvaran gözleriyle karşılaştığımda kendimi sertleştiriyorum.

Sean onu bana doğru itti. "Bağla onu." Bir grup fermuarlı bağı kızın başının üzerine bıraktı.

Kolunun üstünden tutup bağların bir kısmını topluyorum. Onu bir mutfak sandalyesine çekerek el ve ayak bileklerinden hızlıca tutup sabitliyorum. Transa geçmiş gibi görünüyordu, gözleri üst kattaki karanlık sahanlığa odaklanmıştı.

hiçbir şeyin olmadığı bir yerde. Teni sıcak ve nemli, sabun ve uyku kokuyor. Boğuk bir çığlık atıyor.

"Lütfen! Kimsin sen? Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Ağzını tıka." Christian'ın sesi umursamazdı. "Zaten ondan bir şey almamıza gerek yok."

Hemen harekete geçip etrafıma bakındım. Bir mutfak havlusunu ikiye böldükten sonra koridorda bir eşarp buluyorum. Havluyu kadının ağzına sokup atkıyı çenesine dolayarak kıvranan, feryat eden kadınla mücadele ederken bir homurtu hepimizin başını kaldırmasına neden oluyor. Ray merdivenlerden bir adam indiriyor, vücudu gevşek, her basamakta zıplıyor.

Karısının gözleri şişiyor ve anlaşılmaz, boğuk sesler çıkarıyor. Dehşeti yüzünden yayılıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Yan tarafa doğru bir adım atıyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmayacağım.

Ray baygın adamı ayaklarımızın önüne yere bırakıyor.

"Onu sen mi öldürdün, seni pislik?" Christian'ın sesi sabırsız ve sinirli geliyor. "Tabii ki öldürmedim. O sadece... uyuyor."

Christian alay ediyor. "Kaldırın onu. Bize söyleyecekleri var."

Sarsılıp tezgahı bir kap alıyorum, içine soğuk su dolduruyorum ve Ray'in başıyla onaylamasının ardından adamın başından aşağı döküyorum. Adam öksürüyor ve balgam çıkarıyor ama hâlâ kendinden geçmişi gibi görünüyor. Christian çömeli yanaklarına bir tokat attı.

"Simon," diye şarkı söylüyor. "Wakey-wakey."

Simon'ın göz kapakları titriyor. Christian ona bir tokat daha atar ve adamın gözleri açılır, önce odaklanamaz ama sonra Christian'a sabitlenir.

"Ne-ne istiyorsun?"

Sean yanına bir çizme vurunca homurdanıyor.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," diye bağılıyor. "Siz kimsiniz?"

Sean, Christian ve bana baktı. "Bir yalancıdan daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da korkak bir yalancıdır." Simon'ın yanına çömeldi ve onu yakasından tutup yukarı çekti. "Salvatore'a borcun olan para nerede?"

Gözleri büyür. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum?" Yalan söylediğini ben bile görebiliyorum.

Sean yumruğunu Simon'ın suratına indirdi. Bir kez, iki kez. Her darbede kafası yana doğru sallanıyor. Dudakları yarıldı ve kan tükürdü. Kadın ağzındaki tıkaçla inliyor. Bu, önümdeki sahneye odaklanırken bastırmaya çalıştığım sürekli bir arka plan gürültüsü.

"Para nerede, Simon?" Christian adamın göğsüne bir çizme koyar ve biraz baskı uygulayarak öksürmesine ve inlemesine neden olur.

"Yanlıı adamı yakaladınız!"

Ray kollarını göğsünde kavuşturmuş, merdiven korkuluklarına yaslanmış bir şekilde duruyor. "Sence onu ne ikna eder?"

Simon Christian'ın botlarının altında çırpınıyor. Ama elleri ve ayakları bağlı olduğu için fazla bir şey yapamıyor.

"Ne diyorsun, Lucas, karını ortadan kaldıralım mı?"

Kelimeler zihnindeki sisi delip geçiyor. Benim adım.

Sarsılıyorum ve oda geri geliyor, çok net, gerçeklik keskin ve merhametsiz. Ray bana kılıflı bir bıçak fırlattığında iğüdüsel olarak tepki veriyorum ve onu avuçlarımın içinde yakalıyorum. Bir avcı bıçağı. Bıçağı çekip çıkartıyorum ve acımasız tırtıklı kenarına bakıyorum. Tekrar Ray'e baktığımda, sandalyeye bağladığım kadına bakarken bakışlarını takip ediyorum. Kadın boş boş önüne bakıyor. Dünya kontrolden çıkmış gibi dönüyor. Boğazını mı keseyim? Bıağımı derisinden ve kaslarından geçirip kan damarlarını mı keseyim? Bu görüntü çok iğüdüsel. Yapamam. Bir kadına zarar vermeyi reddediyorum. Carmen'in hırpalanmış bedenini düşündükçe içimden bir ürperti geçiyor.

Christian kolumu tuttu. "Boğazını kes. Girmek istedin. Sen de varsın."

Kadına bakıyorum ve ona doğru tereddütlü bir adım atıyorum. Gözlerimiz buluştu. Onunkiler hayal bile edemeyeceğim bir acıyla doluydu. Donuk. Tüm umutlar tükenmiş. Bakışları bıçağı tutan elime ve sonra tekrar bana yöneliyor. Mücadele etmiyor, yüzü sanki taştan yapılmış gibi donmuş.

Herkes sessiz. Koca boş boş önüne bakıyor. Adını bile bilmediğim kadın gözlerini kapatıyor. Arkasına geçiyorum ve bıçağın ucunu boğazındaki narin deriye değdiriyorum. Göğsümde iğ bir ürperti yayılıyor. Geri dönüş yolunu asla bulamayacağım bir çizgiyi geçiyorum. Nabzı hızla atıyor ve bıçağı titretiyor. Bu gerçeküstü. Ray, Sean ve Christian'a bakıyorum, bakışlarını birbiri ardına yakalıyorum. Kimse bana acımiyor, kimse beni bu kâbustan kurtarmak için harekete geçmiyor.

Girmek istedin. Artık varsın.

Yok artık!

Bıçağı tiksintiyle fırlatıyorum. Bıçak yere düşüyor ve bağlı kocama doğru zıplıyor. "Hastasınız lan siz! Hepiniz hastasınız. Bu ne lan!" Arka kapıya doğru atılıyorum, kapıyı çarparak açıyorum ve dışarıda bekleyen Eric'i şaşırtıyorum. alılara doğru koşup karnımı imlere boşaltırken alnımdan terler boşanıyor. Diğerleri kıkırdayarak dışarı çıkarken ellerimi kalçalarıma dayayıp nefes nefese kalıyorum.

"Oyununu hızlandırmalısın, evlat." Sean sırtıma tokat attı.
Doğruldu ve ağzımı kolumun arkasına sildim. "Onları sen mi öldürdün?"

"Hayır. Sadece onları korkutmak istedim. İyi iş çıkardın."

"Ya onu ben yapmış olsaydım?" Sean'ı itiyorum ve başım dönerek arabaya doğru ilerliyorum. Pislikler! Lanet olası pislikler!

"Biz biliyorduk sen yapmazdın. Hoş geldiniz. için ve aile!" Christian yarı bağıyor.

Kahkahaları gecenin geri kalanında beni takip ediyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Carmen

"Ona ne verdin?"

"Ketamin. Güçlü bir ağrı kesici ve hafif bir yatıştırıcı. Carmen farkında olabilir ama herhangi bir rahatsızlık hissetmeyecek. Onu muayene etmem gerek."

"Onu yıkamalıyız, doktor."

Bedenimdeyim ve değilim. Elleri bir hayaletin parmakları gibi, çırpınıyor, hava akımları gibi. Benim küçük paketimi açıyorlar. Eğri büğrü bir empanada, içi lapa gibi. Bozuldu. Ben kötüleştim.

"Anasını siktiğimin canavarı! Onu öldüreceğim!" Dehşete düştüm. Başhemşire asla küfretmez.

"Çok üzgünüm Elena," diye mırıldanıyor doktor kollarımı ve bacaklarımı düzelterek beni düz yatırırken.

Elena mı? Sonra unuttuğum şeyi hatırladım. Başhemşirenin de bir adı var, hepimiz gibi. Doktor gözlerime bir lamba tutuyor, kollarımı, bacaklarımı ve midemi yokluyor, kalbimi ve ciğerlerimi dinliyor.

"İç hasar belirtisi yok."

Başhemşire alay eder, sonra kapıyı açar. "Miranda," diye kükrer, duvarları yıkacak kadar güçlü bir ses. İşte o zaman işler garipleşmeye başlıyor. *Ben tavandayım. Gerçek tavan benim, çünkü ben sadece farkındalığım. Yataktaki kız karnı şişerken inliyor.*

"Ameliyat etmemiz gerekecek." Doktor çantasını karıştırıyor ve bir neşter çıkarıyor. Bıçak, pencereden sızan güneş ışığını yakalıyor.

"Evet, elbette" diyor başhemşire ve başını kaldırıp bana bakıyor.

Hayır, hayır, kesmek yok. Ne yapıyorlar? Neden kimse ona beni öylece kesemeyeceğini söylemiyor? Karnım artık kocaman, dokuz aylık hamile gibi görünüyorum, patlamaya hazır. Bıçağı göğüs kemiğimin altındaki yukarı doğru eğime yerleştiriyor ve kasık kemiğime kadar düz bir çizgi kesiyor. Karnımın iki yarısı ayrılmaya başlıyor ve siyah kıllı bir bacak çıkıyor, sonra bir tane daha, bir tane daha. Karnım parçalanıyor ve yüzlerce, yüzlerce büyük, siyah, kıllı örümcek yatağı dolduruyor. Çığlık atıyorum. Sesi olmayan bir çığlık, çünkü ses tellerim yok. Ciğerlerim yok. Başhemşireye bakıyorum. Neden kimse bana yardım etmiyor?

Vücudum bir yığın canavarla kaplandı. Hepsi bana dönüyor ve toplu bir fısıltı kulak olmayan kulaklarıma ulaşıyor.

Salvatore.

Sonra da giderler.

"Hiçbir şeyi kırmadan onu taşıyabilir miyiz?" Başhemşire yatağın etrafında dönerek beni inceliyor.

"Evet, evet. Endişelenecek bir şey yok. Kırılan bir şey yok." Matron yine alay ediyor. Elimden gelse ben de yapardım. "Tamam, onu duşa götürelim. Miranda!"

Tekrar kendime geldiğimde, yatağımdayım, üzerinde değil, serin, cennet gibi yumuşak çarşafıya sarılmışım. Güzel kokuyorum. Lavanta kokuyorum. Kollarım ağır, ama kollarımı kaldırıyorum ve bileklerimin etrafındaki bandajları inceliyorum. Üzerimde yumuşak pembe bir pantolon ve ona uygun uzun kollu bir üst var. Göğsümde ve popomda Hello Kitty'nin bir resmi var. Bunu anlamak için bakmama gerek yok. Bu benim kıyafetim.

"Hey," diyor yumuşak bir ses. "Uyanmışsın."

Başımı çevirip gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum ve yanımdaki sandalyede oturmuş kitap okuyan Miranda'nın silüetini görüyorum.

"Bugün günlerden ne?" Törpülüyorum.

"Pazar günü. Geldiğin zamanki gibi." "Saat kaçta?"

"Saatlerdir uyuyorsun. Saat öğleden sonra dört. Acıktın mı? İçecek bir şey ister misin?"

Pipetli bir bardak uzatıyor. Oturmak için ayak sürümeye başladım. "Yalan yok. Sana yardım edeceğim."

"Oturabilirim, sorun değil."

"Ama... Başhemşire dinlendiğinden emin olmamı söyledi."

"Oturabilirim," diye homurdanıyorum ve yolun geri kalanını tamamlıyorum, sırtımı yatak başlığına yaslayıp yüzümü buruşturuyorum. Sırtımın ne kadar dayak yediğini unutmuşum. "Suyu bana ver."

Boğazım acıdığı için yüzümü buruşturarak birkaç büyük yudum içiyorum.

Sonra bardağı tekrar ona uzatıyorum, zihnim dönüyor.

"Tanrım, terliyorsun. Uzan, yoksa beni öldürecek, Carmen!" Beni tekrar yorganın altına sokmasına izin verdim.

"Nasıl görünüyorsun?"

Yüz hatları değişiyor. Dudağını çiğniyor ve etrafımıza bakıyor. "Ayna ister misin?"

"Evet." Tekrar uykuya dalmaya başladım bile. "Çok yorgunum," diye mırıldanıyorum. "Tamamen uyuşturulmuşsun, kızım."

Küçük makyaj aynamla geri geldi ve bana tuttu. Sol yanağımda bir şişlik var ve göz altlarım biraz morarmış. Dün geceyi hatırlamaya çalışarak şişliğin izini sürüyorum. Çok sertti. Acı. Korku. Aşağılanma. Tüm o acımasız eller. Çok, çok daha kötü görüneceğimi düşünmüştüm. Vücudun nelere katlanabildiği komik.

Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi.

"Kıçım nasıl?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni gerçekten yırttı mı Miranda?"

Miranda'nın ağzı açık kalıyor ve yüzüne bir korku ifadesi yerleşiyor. "Bilmiyorum. Başhemşireyi çağırmamı ister misin?"

"Evet!" Beni ele geçirmek isteyen uykuyla savaşıyorum. Bunu bilmem gerek.

Kelimenin tam anlamıyla odadan kaçıyor. Çok korkuyor. Ben onun en kötü kabusuyum. Ben herkesin en kötü kabusuyum. Başhemşire ile birlikte geri dönmesi çok uzun sürmedi.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Uyuşturucunun etkisindeyim," diye mırıldanıyorum. "Kırıldım mı? Kıçım mı? Amım mı? İyi olacak mıyım?"

Başhemşire de korkmuş görünüyor. Bu rahatlatıcı bir görüntü değil. Ama sonra başını sallıyor. "Biraz yırtılmışsın Carmen, ama hepsi bu. Eve ilk geldiğinde düşündüğümüz kadar kötü durumda değilsin, kan ve morluklar yüzünden. Doktor fiziksel hasardan çok şokta olduğunu düşünüyor. Şanslıymışsın. Daha kötüsü de olabilirdi. Yine de beni çok korkuttun."

Acıyla alay ediyorum. Şanslısın.

Tekrar uyandığımda gecenin bir yarısıydı. Yine ağrım var. En küçük hareketimde bile içime acı saplanıyor. Bacaklarımın arasındaki her şey. Karnımın alt kısmında donuk bir rahatsızlık. Başım zonkluyor. Yukarı bakıyorum. Sandalyede biri oturuyor, ama bu daha zayıf biri.

"Kim var orada?" Fısıldıyorum.

"Ben Yannica. Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Bir sürü morfin."

Gülüyor, hafif bir çınlama sesi. "Başhemşireyi çağırayım."

Uyuşturucunun etkisiyle ertesi günü uyuyarak geçiriyorum. İştahım olmamasına rağmen bana biraz yoğurt yediriyorlar. Morfin sadece fiziksel acıyı değil, oraya nasıl gelindiğine dair hafızayı da seyreliyor. Doktor geliyor, yeni bandajlar takıyor.

"Çok kız tedavi ettiniz mi doktor?" Ben soruyorum.

Bana bir bakış fırlatıyor, sonra tekrar bileğime bakıyor. "Birkaç tane." "Sadece birkaç tane mi?"

Cevap vermiyor.

"Onlar da kötü durumda mıydı?"

Gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bakışlarımı karşılıyor, sonra başını sallıyor.

"Canavarı tanıyor musun?" "Bay Salvatore?"

Cevap vermiyorum. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

"Uzun yıllar onun için çalıştım."

"Yani onun işini kolaylaştırıyorsun?" Sarsılıyor.

"Nasıl kolaylaştırayım?"

"İnsanları dövmek için. Onları eşek sudan gelinceye kadar dövüyor, sonra da tekrar dövebilmek için eski doktorunu çağırıyor. Değil mi?"

Ayağa kalkar ve boğazını temizler. "Eğer bırakırsam beni öldürür, Bayan Moreno."

Şimdi neden bu kadar yaşlandığını anlıyorum. Yüzü kül renginde. Yenilmiş görünüyor.

Kapının çalınmasıyla ikimiz de sarsıldık, sonra kapı açıldı ve başhemşire kafasını uzattı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Bir ziyaretçiniz var."

Kalbim küt küt atıyor. Bir an için o olduğunu düşündüm. Canavar. Sonra bu durumda gülümsemesinin zor olduğunu fark ediyorum. Arkasına bakıyor, başını birine doğru eğiyor, sonra kapıyı daha geniş açıyor.

Onun yanında sarışın Viking duruyor. Şok içinde ona bakıyorum ve yorganın altına daha da gömülüyorum. Ziyaretçi kabul edecek durumda

değilim!

Doktor boğazını temizler. "Burada işim bitti. Bunun için geri gelmeme gerek yok. Şu andan itibaren sana Advil veriyorum. Morfine ihtiyacın yok." Sonra başhemşireyle birlikte ortadan kayboluyor, başhemşire bana son bir kez bakıyor ve memnun görünüyor.

Korku kalbimi kavlıyor. Morfine *gerçekten* ihtiyacım var.

Kapı kapandı ve Viking'le yalnız kaldık. Onda farklı bir şeyler var. Daha önce masum ve güzel yüz hatlarına sahipken şimdi yüzünde bir gerginlik var.

"İçeri girebilir miyim?"

"Zaten içeridesin."

Gülüyor ve yanaklarında küçük gamzeler beliriyor. "Doğru. Oturabilir miyim? Sorun olur mu?"

"Berbat görünüyorum."

"Biliyorum." Gece gündüz nöbet tutan kızlar tarafından işgal edilen sandalyenin kenarına dikkatlice oturur.

"Peki, teşekkürler."

"Nasılsın?" "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni düşünüyordum. Hiç durmadan aslında." "Neden?"

Kucağına bakıyor. "Gitmemi ister misin? Belki de bu kötü bir fikirdi?"

Ona doğru uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Hayır. Özür dilerim. Gitme." İkimiz de beyaz, taze bandaja bakıyoruz.

"Pek iyi gitmedi," diye mırıldanıyorum.

Neden bahsettiğimi biliyor. Diğer elini benimkinin üzerine koyuyor, sıcak, güçlü, temiz, gözlerinin yüzümde dolaşmasına izin veriyor. "Hayır, yapmadı. Bunu neden yaptı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Hava nasıl?"

Yine gülüyor. "Hava durumu hakkında konuşmak ister misin?"

Gülüştü bulaşıcıdır. Gülümsediğinde çok sevimli oluyor, mavi gözleri parlıyor, beyaz dişleri düzgün bir şekilde sıralanıyor. Ben de gülümsüyorum. "Sanırım değil. Buralı mısınız?"

"Evet. Kısmen burada, kısmen de Iowa'da büyüdüm." "Ailen ne iş yapıyor?"

"Babam öldü ve annemle altı yıldır konuşmuyorum." "Oh."

Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Nerelisin?" diye soruyor. "Kolombiya mı?"

"Bu çok güzel. Nereden?"

"Kolombiya'yı biliyor musun?"

Başını sallar ve yüzüne aptal bir ifade yerleşir.

Gülüyorum. "Dağlarda küçük bir köydenim. Konuşacak pek bir şey yok.

.."

"Buraya nasıl geldin?"

Onu inceliyorum, hâlâ el ele tutuştüğümüzü fark ediyorum. Dokunuşu içimi ısıtıyor. I

sevdim. "Sanırım daha iyi bir hayat arıyordum..."

Sessizleşiyoruz. Bu konuda söylenecek pek bir şey yok. Ben bulamadım. "Hiç geri dönmeyi düşündün mü?"

"Yapamam." *Annemi* ve *babamı* düşündükçe kalbim acıyor ve daha önce pek çok kez olduğu gibi kalbimi acıya karşı kapatıyorum.

"Neden?"

Sadece başımı sallıyorum.

"Bu konuda konuşmak istemiyor musun?" "Hayır. Anneni özleyor musun?"

İlk başta kayıtsızlık maskesi takıyor. İnsanları okumakta iyiyimdir. İşimde bu konuda uzman olmayan tek bir kız yoktur. Sonra maske düşüyor, rol yapıyor ve onun yerine genç bir çocuk beliriyor.

"Hiç annem olmadı." Elini daha sıkı tutuyorum.

"Ailen nasıl?" diye soruyor.

Annemin pişirdiği mondongo çorbasının, sıcaklığın ve sevginin istenmeyen görüntüleri zihnime üşüştü. Aşkım vardı. Sonra onları terk ettim. On beş yaşındaydım, dik başlıydım, her şeyi bildiğimi sanıyordum. Onları çok incittim. Onlarla bir daha konuşmaya cesaret edemedim. Üç yıl önceydi. Ne yaptıklarını merak ediyorum. Beni özleyorlar mı?

"Onlar iyi insanlar."

"Ama başka bir şey istiyordun?"

Başımı salladım.

"Buldun mu?"

Alay ettim. "Sen ne düşünüyorsun?"

Çenesini sıkıyor, sonra yüzüme uzanıyor, yanağımdaki bir tutam saç okşayıp kulağımanın arkasına koyuyor. "Hiç kaçmayı düşündün mü Carmen?"

"Bunu pek düşünmedim." Etrafıma bakıyorum, sanki duvarların kulağı varmış gibi. Belki duyuyorlar, belki duymuyorlar. Umurumda değil. "Şimdi başka bir şey düşünemiyorum."

"Keşke sana yardım edebilseydim," diye fısıldıyor.

Gerçekten çok şaşırdım. "Neden? Her şeyi senin için ayarladın, organizasyona tırmanıyorsun, değil mi?"

Fırtına bulutları yüzünü kaplıyor. "Evet," diye homurdanıyor.

"Sanırım öyleyim." Başımı yavaşça sallıyorum. "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Lucas."

İrkildi. "Sana bunu söyleten ne?"

Cevap vermedim. Ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Sadece görüyorum. Yağmurdan sonra sıcak asfalttan sızan buhar gibi ıstırap ondan sızıyor.

Aniden ayağa kalktı ve elimi bıraktı. "Gitmem gerek."

Kapı arkasından kapanıyor ve göğsüme bir kayıp hissi yerleşiyor. Onu korkutup kaçırdım. Benden daha büyük ama hâlâ bir çocuk. Sert oynamak isteyen bir çocuk. Nasıl bir yol seçtiğinin farkında mı? Buraya, hırpalanmış bir fahişenin yanına gelip onun elini tutarak sergilediği tüm insanlığı elinden alacağını biliyor mu?

Yan dönüyorum, yüzümü buruşturuyorum. Bacaklarımın arasındaki, midemdeki, boğazımdaki ve yüzümdeki ağrı kontrol edilebilir düzeyde. Günün sert ışığına karşı gözlerimi kısıyorum, göğsüme ağır bir yük çöküyor.

Fiziksel acılar idare edilebilir. Ama kalbimdeki ağrılar öyle değil.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Carmen

Yüzsüz canavarlar beni kovalıyor. Her yerde eller var, beni çekiyorlar, büküyorlar, parçalıyorlar. Her deliğimi tekrar tekrar mızraklayıp küçük bedenimi parçalara ayırdıklarında acıdan çığlık atıyorum, ama tek yaptıkları gülmek. Yuh sesleri görünmez duvarlar arasında yankılanıyor, zihnim onunla dolana kadar dönüp duruyor. Açgözlü bedenler benimkine sahip çıkıyor. *Ben bir insanım!* Bunu onlara haykırmak istiyorum ki bunu yapamayacaklarını anlasınlar, ama onlar için değilim. Onlara göre ben hiç kimseyim. Beni öldürecekler. Bunların son anlarım olduğunu biliyorum çünkü bir şey beni boğuyor, beni aşağı çekiyor. Su var, yağlı, pis su.

Yüzeyin altında soğuk, siyah gözler benimkilerle buluşuyor ve geri dönüş yok. Asla geri dönemem.

"Carmen!"

Çılgılık atıyorum ve çırpınıyorum, kavradığım elin sıcak ve yumuşak olduğunu fark ediyorum, sırtında küçük kaba tüyler var, şekli çok iyi biliniyor.

Gözlerimi açtığımda kalbim çarpıyor. "Geri döndün."

"Bir kabus gördün." Sandalyeye oturup yüzümü tarıyor, endişe yüz hatlarına kazınmış.

Saate bakıyorum. Saat öğleden sonra dört. "Kabus."

Bakışlarımı takip ediyor. "İyiym. Daymare. Sen nasılsın? Ayağa kalktın mı? Daha iyi görünüyorsun. Yüzümü işaret ediyor. "O kadar şiş değil."

"Duş aldım. Kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum." Ona sırtıtıyorum. "İnanılmazsın."

"Hayır, değilim. Sana bunu söyleten ne?"

"Kendini toparlıyor gibisin... sanki... tüm bunlara rağmen içinde bir ışık var."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışıyor. "İçimde hiç ışık yok, Lucas."

Başını eğiyor. "Ben görüyorum."

Ben gözlerimi kaçırana kadar gözlerimi tutuyor, ağzım aniden kuruyor. Yanağımdaki eli başımı geriye atıp onun araştıran bakışlarıyla tekrar buluşmamı sağlıyor.

"Ne oldu sana?" diye sordum.

İrkilir ve elini geri çeker. "Ne demek istiyorsun?" "Farklı görünüyorsun. Sanki acı dolu gibisin."

Lucas aniden ayağa kalkınca sandalye devrilir. Yere düşmeden önce onu yakaladı. Bir elini gür sarı saçlarının arasından geçirerek pencereye doğru ilerliyor ve geniş sırtını bana dönüyor.

"Buradan manzara fena değil."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyor musun?" "Hayır," diye mırıldandı.

"Salvatore?"

Omuzları gerildi ve sözlü cevabına bile gerek duymadım. Onu ilk gördüğümünden beri bu çocuğa bir şeyler olmuş. Her ne ise, keşke onun yerine ben alsaydım diye düşünürken buluyorum kendimi. Zaten elimde hiçbir şey kalmadı. Lucas için çok geç olmayabilir.

"Bir daha sormayacağım, özür dilerim."

Yanımda diz çökerek bana doğru yaklaşıyor. "Bu-" Gözleri parlıyor ve sertçe yutkunuyor.

Elimi yanağına koyuyorum ve elimi tutuyor, bandajlara dokunmamaya dikkat ederek orada tutuyor.

"Çok fazla acı," diye fısıldıyorum. "Çok fazla acıya neden oluyor." Lucas yere bakıyor ve başını sallıyor.

"Evet."

"Küçükken neyi severdim biliyor musun? Bana dünyayı unutturan neydi?"

Başını sallıyor.

"Okumayı severdim. Ortak salonda bazı kitaplar var. Bana kitap okumak ister misin?"

Yüz hatları değişiyor, yumuşuyor ve o ölümcül gecede beni aldığından beri ilk kez güzelliğini yeniden görüyorum. Benim Viking'im.

"Hemen döneceğim!" Kapıya doğru koşar ve topuklarının üzerinde döner. "Ne seversin?"

"Ne seçtiğinizi görmek isterim."

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Hemen döneceğim!"

Verdiğim molanın kısa süreceğini biliyorum. Bunun benim için olmayan bir cennetten küçük bir parça olduğunu biliyorum ama Lucas her gün sadakatle gelip bana kitap okuyor. *Yüzük Kardeşliği*'ni seçti. Daha önce okumamıştım, o da okumamıştı ve birlikte elflerin, aşkın, dostlukların ve gizemli karanlık bir gücün karanlık dünyasına dalıyoruz.

Canavarların olduğunu bilmek için fanteziye ihtiyacım yok, ama kitabın dünyasında eninde sonunda yenileceklerini bilmek beni güçlendiriyor. Belki gerçek dünyada da yenilebilirler?

Bir gece geç saatte, serinin diğer kitaplarının da olup olmadığına bakmak için ortak salona gittim. Gerçekten nasıl bittiğini bilmem gerekiyor. Mutfaktan gelen üzgün sesler beni donduruyor. Bir adam ve bir kadın. Başhemşire ve...

Luciano Salvatore.

Neredeyse kusacaktım ve kendimi bir koltukla duvarın arasına atıp çömeldim, kalbim göğsümde çarpıyordu. O neden burada? Odama dönmeliyim ama hastalıklı merak beni ayağa kaldırıyor, ayaklarımın kendi kendine hareket etmesini sağlıyor. Ne konuştuklarını bilmem gerek.

"Sakin olmalısınız, efendim." Başhemşirenin sesi gergin, biraz temkinli ama korkusuz geliyor.

"Bana ne yapacağımı söyleyecek konumda değilsin," diye bağılıyor.

Adam sarhoş. Aman Tanrım. Evimde sarhoş bir Salvatore. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, zihnim kaçmamı söylüyor, ayaklarım beni daha yakına götürüyor. Sadece varlığı bile yaralarımı sızlatıyor, tıpkı tatlı bir şey düşündüğünde diş çürüğünün sızlaması gibi.

"Senden neredeyse otuz yıl öndeyim Luciano. Bana tavır yapma."

"Sana sahip olduğumu unutma. Sen ve tüm bunlar," diye hırlıyor o kadar acımasızca ki

Cesur başhemşiremi kurtarmak için neredeyse içeri koşuyordum.

"Nasıl unutabilirim ki?" diye cevap veriyor, sesi acıyla lekelenmiş.

"Sen iyi bir kadınsın, Elena. Seni daha gençken bulmalıydım. Birlikte güzel çocuklar yapardık."

O alay ediyor, ben de öyle.

"Sen," diye tükürdü, "baba mısın? Bir yılanı bile besleyemezsin."

Sessizleşiyor ve sessiz evde endişem artıyor. Çok mu ileri gitti? Ona zarar verecek mi? Eğer yaparsa kendimi oraya atacağımdan hiç şüphem yok. Öleceğimi de biliyorum ama umurumda değil.

"Sanırım haklısın."

Sesi bastırılmış. Bir hafta önce tanıştığım mafya patronuna hiç benzemiyor. O anda Salvatore denen zalim canavara karşı insani bir şeyler var. Bunu anlamak için onu görmeme gerek yok. İsteddiği tek şey bu. Bir çocuk. Bu kadar berbat olmasaydı gülerdim. Neden yeni bir hayata bakma şerefine sahip olması gerektiğini düşünüyor? Örümceklerle ilgili halüsinasyonu düşündüğümde içimden bir ürperti geçiyor. Bir canavar doğuracak, yeni bir Luciano yetiştirecekti.

Parmak uçlarımda odama geri dönüyorum, onun burada, çok yakında olduğunu bilmekten sırtım sürünüyor, ama güvenli bir şekilde geri dönüyorum. Yine de gecenin geri kalanında uyuyamadım. O her yerde. Tüm hayatıma nüfuz ediyor. Keşke Lucas burada olsaydı. Sıcak elleri ve yumuşak mavi gözleri olan sarışın, güçlü adamım. Saatlerce bana kitap okurken onun gür sesini dinlemek istiyorum. Ona sokulmak ve yeniden küçük olmak istiyorum. Sadece el ele tutuştuk ve benim hakkımda ne düşündüğünü bile bilmiyorum ama şu anda tüm varlığım onun burada olması için can atıyor.

Lucas

Morlukları her geçen gün biraz daha soluyor ve yumuşak, egzotik güzelliği geri geliyor. Yüzünü böyle makyajsız görmeyi seviyorum. Bu onun yaşını gösteriyor. Benden daha genç olduğunu öğrenince şok oldum, sadece on sekiz yaşında. Çok zor bir hayat yaşamış ve bu onun dünyayı kendi gözlükleriyle görmesine neden olmuş ve bu gözlükler pembe değil.

Ona kitap okumak soruları, kendinden şüphe duymayı, neredeyse yaptığım şeyin mide bulandırıcı bilgisini uzak tutuyor. Odayı kelimelerle dolduruyorum, aramızda başka bir diyar çiziyorum. Onun hikayeye verdiği tepkiye bakmak, hikayenin kendisinden daha büyüleyici. Aslında beni biraz sıkıyor, uzadıkça uzuyor. Çok fazla metin ve çok az aksiyon.

"Ee Lucas," dedi bir gün ben çıkmak üzereyken, "buraya çok sık geliyorsun. Başhemşirenin teklifini kabul ettin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne teklifi?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Kızlarla birlikte olmak için, aptal."

Sertçe nefes alıyorum. "Hayır!

Asla-" "Bir fahişeyle birlikte olmak mı?"

"O değil..."

"Seksten hoşlanmıyor musun?" "Tabii ki severim." "O zaman neden olmasın?"

Terliyorum. Oda aniden sonsuz derecede ısındı. "Onları bu şekilde düşünmüyorum."

"Onlar iyi kızlar, Lucas. Nazik. Temizler. İyi vakit geçirirsin."

Tekrar yanına gidip ona bakıyorum. "Hiçbiriyle birlikte olmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü... çünkü ben... ben istemiyorum."

Ona rüyalarımda hep onu gördüğümü, geceleri gözlerimi kapattığımda tek gördüğümün onun narin elleri, iri kahverengi gözleri ve nadir gülümsemesi olduğunu söylemeye çok yaklaştım.

"Komik bir adamsın. En son ne zaman seks yaptın?"

Yutkunuyorum. "Bir süredir."

"Peki 'bir süre' ne kadar uzun?"

"Sanırım altı ya da yedi ay kadar." "Vay be."

"Beğendin mi?" Birden ağızımdan kaçırdım. Sonra irkiliyorum ve keşke bunun yerine dilimi ısırıp koparsaydım diyorum.

"Bazen."

"Müşterilerle mi?" "Olur böyle şeyler."

"Onunla... hoşuna gitti mi?"

Donup kalıyor, bakışları uzaklaşıyor. "Sanırım yapabilirdim, ama o zalimden başka bir şey değildi."

"Onu öldürmek istiyorum!"

Parmağını dudaklarıma götürüyor ve elini t u t u p öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bir daha asla böyle konuşma." Yüz hatları yumuşar. "Onun yerine söyle bana, nelerden hoşlanırsın?"

Sikim kıpırdıyor. Onu bu şekilde düşünmemeye çalışıyorum. İhtiyacı olan son şey bu, onu kullanmak isteyen başka bir aç adam.

"I-"

"Beni istiyor musun?"

Hissettiğim kadar şaşırmış görünmeliyim, çünkü gülüyor. "Sorun değil. Ben bir fahişeyim."

"Seni öyle düşünmüyorum." "Ne gibi? Bir kadın gibi mi?"

"Bir fahişe gibi, Carmen."

"Ben buyum."

"Hayır, sen çok daha fazlasısın. Tatlısın, zekisin, şefkatlisin..."

"Benden hoşlanıyor musun?"

Ellerime bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. Bu kızın nesi beni bu kadar utangaç yapıyor? Ben bakire değilim. Piliçlerden payımı aldım. Ama hiçbiri beni bu kız kadar etkilemedi.

"Evet..."

"Buraya gel," diye fısıldıyor ve bir elini enseme koyarak beni karşılamak için ayağa kalkıyor. Yatağın kenarına oturuyorum, karşı koyamayacağım kadar sıkı iplerle ona doğru çekiliyorum.

"Ben de senden hoşlanıyorum." Nefesi dudaklarımı okşuyor, kokusu şekerli, taze elma gibi, güneş gibi sıcak. Aradaki mesafeyi kapatıp ağzımı dudaklarına bastırdığımda dudaklarını ayırıyor ve küçük bir nefes alıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ve yanaklarını kavrayarak onu kendime çekiyorum. Ağzını, tatlı yarıklarını keşfederken, dilini tadarken, onu yutarken sikim kaya gibi sertleşiyor. Nefesleri ağırlaşıyor, hava yoğunlaşıyor. Sonunda duruyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum.

Geri çekiliyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Gözleri parlıyor. Mutlu görünüyor. Bu o kadar nadir bir görüntü ki kalbim tekliyor.

"Gitmeliyim." İçimde kaban ihtiyacı yüzünden neredeyse iki büküm oluyorum. Ona, bedenine, zihnine, dolgun dudaklarına daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

O aptal değil. Hiç de aptal değil. Gözleri kasıklarımaya ve saklayamadığım şişkinliğe takılıyor.

"Kızlardan birine sormalısın."

"Bunu nasıl söylersin?" Düşüncesi bile sikimi yumuşatıyor. "Neden olmasın? Bu sadece seks."

Dudaklarımı yalıyorum ve ona bakıyorum, aramızdaki sessizlik artıyor. "Benim için öyle değil."

Yatağa tırmanıp yorganı üzerinden çekmeden önce sendeleyerek dışarı çıkıyorum. Başka kimseyi istemiyorum. Bir daha asla.

ONUNCU BÖLÜM

Lucas

Bir gün sadece söyleyeceğim. Kılıç dövüşlerinin ve sivri kulakların üzerinde uçuşan okların ortasında.

"Neredeyse birini incitiyordum. Gerçekten kötü."

Sesimin değişen tonuna tepki vermesi birkaç dakikasını alıyor. Beni incelerken gözlerini kısıyor.

"Bir kadın mı?"

Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor. Carmen'e bakıyorum, güneş ışınlarının koyu kahverengi saçlarında nasıl oynadığına. Saında o kadar çok renk var ki inanılır gibi değil. Kahverengi, altın, bakır. Işıkla birlikte değişiyor. Çok kötü yaralanmıştı. Bana neredeyse o kadını öldürtecek olan canavar tarafından, doğrudan olmasa da adamları aracılığıyla.

"Ama sen yapmadın mı?" diye devam ediyor ben cevap vermeyince.

Kitabı kucağıma bırakıyorum ve avuçlarıma bakıyorum. Hâlâ bıçağın ağırlığını hissediyorum. Mide bulantısı. Zihnimdeki kâbus gibi sıcaklığı.

"Gözlerimi her kapattığımda onu karşımda görüyorum," diye fısıldıyorum. "Kanser gibi. Beni yiyip bitiriyor."

"Gitmelisin, Lucas. Onun için çalışmamalısın."

"Gitmelisin!"

"Yapamam!"

"Kolombiya'ya geri dön. Paraya ihtiyacın olursa sana yardım edebilirim."

Başını sallıyor, sonra dudaklarının arasından çarpık bir gülümseme geçiyor. "Benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Hayır! Bana nedenini söyleyecek misin?" "Belki."

"Lütfen Carmen, daha kötü bir şey olmadan önce. En kötü kâbusumun ne olduğunu biliyor musun? Hepsinin mi?"

Benim küçük güzelim başını salladı ve kaşlarını çattı. "Seni tekrar oraya götürmek için telefon alacağımı."

Solgunlaştı ve gözleri büyüdü. Ben onun elini tutuyorum, o da benimkini.

Birbirimize bakıyoruz, kimse konuşmuyor.

"Lütfen, Lucas. Önce kendini düşün. Ben hallederim."

"Seni götürmek istiyorum. Sadece bir yere git."

Bakışlarındaki hüznün göğsümü ağrıtıyor. "Buraya gel," diyor ve beni kendine çekiyor.

Yatağa tırmanıp yanına sokuluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Acıyor mu? Yapmalı mıyım-"

"Hayır. Öyle değil. Lütfen sadece sarıl bana." Daha da yaklaşıyor, başını koluma yaslıyor. Çenemi başının üstüne koyup taze ve çiçekli kokusunu içime çekiyorum. O ölümcül gecede onu bu eve taşıdığımdan beri ilk kez kollarımda olması başımı döndürüyor. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Carmen biraz yana eğiliyor, gözleri yüzümde geziniyor. Başımı onunkine doğru indiriyorum, dudaklarını, narin burnunu, çok şey ifade eden o büyük kahverengi gözlerini alıyorum, sonra ağzını yakalıyorum ve onu daha sıkı çekiyorum. Verdiği tepki beni bir anda sertleştiriyor. Omuzlarımı kavırıyor, beni daha da yakına çekiyor ve dudaklarından kaçan küçük miyavlama onu sırt üstü itmeme ve eğilmeme neden oluyor, öpücüğü hiç kesmeden. Tereddüt ediyorum, onu korkutmak istemiyorum, ama sonra kendimi durduramıyorum ve sert çıkıntımı kasıklarına bastırıyorum.

"Lucas," diye soluk soluğa boynuma, sırtıma sarılıyor, ben onun ağzının içine ederken Carmen de aynı şekilde karşılık veriyor. "Battaniyenin altına gel." Kumaşı çekiştirmeye başlıyor.

Kapıya bakıyorum, bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Kilit yok. "Bunun için endişelenme. Lütfen."

Çarşafın altına girdiğimde zar zor nefes alabiliyorum. Üzerinde küçük bir pijama şortu ve atlet var, sütyen yok ve küçük bedenini benimkine doğru itip şeklini bana göre şekillendirirken neredeyse ihtiyaçtan patlayacaktım.

Elimi karnına koydum. "Neren ağrıyor?" "Hiçbir yerim. Lütfen dokun bana."

Parmaklarımın altında kaburgalarını hissediyorum, yukarı doğru ilerlerken büyük, sıkı göğüslerini buluyorum, yuvarlak, yumuşak, tamamen doğal, cennet gibi bir kadın. Meme uçları

Dokunuşumla sertleşiyor ve hafifçe etrafında dönerek yumuşak şişliğini sıkıyorum, diğerini bulup ona daha da fazla dikkat ediyorum.

"İyi misin?"

"Sorup durma," diye inliyor. "İyiyim. Çok iyiyim. Aman Tanrım, Lucas. Göğüslerime dokunduğun için bile ıslanıyorum. Hissetmek ister misin?" Elimi tutup bacaklarının arasına koydu. "Dokun bana."

Şortunun kumaşına bastırıyorum, sıcak ve nemli olduğunu hissediyorum. İleri geri sürtünürken, onu nasıl etkilediğime, nasıl inlediğine ve kalçalarını küçük, sarsıntılı hareketlerle nasıl salladığına şaşıyorum. Elimi sıcak göbeği ile şortunun etekleri arasına sokuyorum, çıplak tümseğini buluyorum, aşağıya kayıyorum, klitorisinin etrafında dönüyorum, daha aşağıya ve Tanrım, ıslak. Benim için çok ıslak.

Aletim pantolonuma dayanıyor, orada, bacaklarının arasında olmak, içine girmek ve kendimi onun tatlı, tatlı vücuduna gömmek istiyor.

"Seni boşaltmak istiyorum, Carmen."

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et bebeğim," diye nefes nefese kalır.

Klitorisinin etrafında dönerken ağzını yakalıyorum, onu yutuyorum, sonra aşağı kayıyorum, sıkı sıırıslık kanalını buluyorum. İki parmağımı içeri sokuyorum, diğer elimle göğsünü bulurken itmeye başlıyorum. Bana karşı kamburlaşıyor, nefesleri düzensizleşiyor.

"Klit, bebeğim," diye soluyor, "klitimi ov, sonra tekrar içeri gir ve değiştirmeye devam et."

Emirlerini itaatkârca yerine getirirken ağzımın içinde miyavlıyor, sonra iç duvarları parmaklarımın etrafında kenetlenirken tüm vücudu kavisleniyor.

"Geliyorum," diye bağıyor. "Aman Tanrım, Lucas!"

Titremesi ve soluk soluğa kalması durduğunda, parmaklarım içine gömülü halde öylece kalıyorum. Sikim onun yerine orada olmayı çok istiyor ama onu boşalttığım için gerçekten çok mutluyum.

Carmen kolumu tutuyor ve sıırıslık olmuş elimi ağzına götürüyor, tertemiz yalıyor, sırayla her parmağımı emiyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

"Bir dahaki sefere sıra sende," diyor, gözleri muziplikle parlıyor, yanakları güzelce kızarıyor.

Carmen

Hiç bu kadar şefkatle öpülmemiştim. Her gece dudaklarımda onun tadı ile uykuya dalıyorum. Aramızdaki yakınlık, tam olarak anlayamadığım bir şeye dönüştü. O beni istiyor. Ama ne kadar istediğini bilmiyorum. Bir erkek arkadaşım olamaz. Bu mümkün değil. Biz

Romantik ilişkiler yasak, hiç değil, ama her zaman bunun garip olacağını düşünmüşümdür. Bir sürü erkekle yatarım, sonra eve giderim ve... ne yaparım? Kendimi kirli hissederdim. Değersiz. Ne yaptığımı bildiği için gizlice acı çekip çekmediğini, biriyle özel olup olmayacağımı hep merak ederdim.

Hâlâ Lucas'ın gitmesine izin veremiyorum. Onu uzaklaştırmalı, teşekkür etmeliyim, güzeldi ama artık hayata dönme vakti geldi. Kendi gerçek hayatım hızla yaklaşıyor. Başhemşire bana karşı çok dikkatli davranıyor. Kıçım hala iyi durumda değil ama geri kalanım iyi durumda, solmakta olan morlukların üzerine biraz kapatıcı sürdüm. Erkekler genellikle dayak yemiş bir kadın görmekten hoşlanmazlar, tabii dayağı kendileri atmamışlarsa. Gerçi burada o türden servis yapmıyoruz. Sadece bir tane var.

Onu düşünmemeye çalışıyorum.

Tepedeki güzel beyaz malikanedeki canavar.

Hâlâ kâbuslardan ter içinde uyanıyorum ama o kadar yoğun değil ve her gece olmuyor. Bu huzurun geçici olduğunu biliyorum. Kaçmam gerektiğini biliyorum. Ama nereye gideceğim ki? Kaçmaya çalışırsam her şey çok daha kötü olur. Eğer beni bulursa, beni öyle kötü cezalandırır ki, bana yapacaklarını kelimelerle ya da görüntülerle ifade edemem.

Yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, küçük, sevimli sarı bir elbiseyle otururken, biri kapıyı çaldığında telefonumda aptalca bir oyun oynuyorum.

"İçeri gel!"

Kapı açılır ve Lucas kafasını kapı pervazından uzatır. "İyi misin?"

"Asla."

Gülüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Tam içeride durup bakışları vücudumda geziniyor ve bronzlaşmış çıplak dizlerimde kalıyor. Odadaki hava yoğunlaşıyor. Birinin ihtiyaçları var. Kasıklarına bakıyorum ve yanılmıyorum.

Sıra bende ve orada ne sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum, çünkü etkileyici şişkinliği hissettim ve ağzımı sulandırıyor. Utangaç ve bu kesinlikle çok sevimli. Bu yönünü seviyorum. Çok dikkatli, çok hassas, çok... sevgi dolu olmasını seviyorum.

"Sen..." diyor alt dudağını çiğnerken, "okumak ister misin?" "Elbette.

Gel yanıma otur." Yatağı okşuyorum ve fazladan

Yastık. Kendimi sinsî hissediyorum. Okuma konusunda fazla ileri gidemeyecek. Aklım tamamen başka bir şeyde.

Lucas pencere kenarında duran kitabı alıyor ve yatakta bana katılıyor. Omzunu kokluyorum.

"Bu duman mı?"

Kitabı açarken burnunu çekiyor. "Evet, yaşadığım yerden birkaç blok ötede bir ev yanıyordu. Kokuyu aldığımı fark etmemiştim."

"Güzel kokuyor, kamp ateşi gibi."

Yıldızların altında oturduğumuzu, yanımızda ateş çıtırdarken bir battaniyenin altında toplandığımızı hayal ediyorum. Sonra onu dürtüyorum.

"Oku."

Burnumun ucunu öpüyor. "Çok talepkârsınız, bayan."

"Mm-hmm ve sen buna bayılıyorsun." Kitabı dürtüyorum, sonra elimi karnının üzerine bırakıyorum, kumaştan gelen sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Lucas sihirli kelimelerle başlıyor, bizi buradan çok uzaklara götüren kelimelerle. Daha sıkı sarılıyorum. Onun derin ve zengin sesini dinlemeyi seviyorum. Bu işi profesyonel olarak yapabilir, bundan eminim. Sesli kitap anlatabilir. Bu herkesin sahip olduğu bir yetenek değil ama Lucas'ta var.

O okurken, elimi daha aşağıya, parmaklarımın arada kumaş olmadan hissetmek için kaşındığı yırtık kaslar boyunca kaydırıyorum. Gömleğini çimdikliyorum, yumuşak bir deri parçası ortaya çıkana kadar azar azar yukarı çekiyorum.

"Hey," diyor, "okumamı ister misin?"

"Şşşt, okumaya devam et."

Parmaklarımın uçlarını sıcak, kadifemsi yama boyunca ileri geri kaydırıyorum, o seğirirken ve kelimeleri kekelerken gülümsüyorum. Büyüyen şişkinliği beni büyülüyor ve parmaklarım kendiliğinden oraya doğru yol alıyor. Sert ve büyük. Sikini avucumun içine alıp sıkıyorum. Kalçaları kıpırdıyor ve nefesi kesiliyor.

"Bebeğim, odaklanamıyorum."

"Beni boş ver, tatlım. Okumaya devam et." Tekrar sıkıyorum, uzunluğu boyunca ileri geri okşuyorum. "Sen durursan, ben de dururum."

"Sen şeytansın," diye inliyor.

Gülümsüyorum ve kemerini çözüyorum, yatıştırıcı sesini dinlerken, göğsünden ve karnından elime kadar yankılandığını hissediyorum. Fermuarını açıyorum ve uzun, kalın sikinin dış hatlarını ortaya çıkarıyorum, prekum zaten külotunun önünü ıslatıyor. Onu okşuyorum, nefes alışverişlerinin düzensizleşmesinden zevk alıyorum. Daha başlamamıştım bile ama neredeyse kendini kaybediyordu.

"Oku," diye mırıldanıyorum ve ilk öpücüğü kondurmadan önce çıplak karnına üfleyerek içeri giriyorum. Duman ve geç yaz geceleri kokuyor.

sandal ağacı ve sedir. Külotunu aşağı iterek, hevesle kalkmış sikini serbest bırakıyorum ve dudaklarımı dibine koyuyorum. Kalın bir tutam sarı saç var ve doğal olmasına bayılıyorum. Bu tuhaf dünyada kendimi çok gerçek hissediyorum. Burada olmamalıydı. Bazen benim de olmamam gerektiğini düşünmeye cüret ediyorum. Parmaklarımı sikinin etrafında dolaştırıp başına kadar yaladığımda Lucas saçlarımı tutup inliyor.

"Carmen!"

"Ne dedim ben?" Sesimi sertleştiriyorum ve dilimi kadifemsi ucun etrafında dolaştırıp küçük tatlı-tuz damlalarını tadarken gülümsüyorum. Ürpererek nefesini veriyor ve okumaya devam ediyor. Dürüst olmalıyım, hikayenin son birkaç dakikasını gerçekten duymadım. Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve aşağı kayıyorum, onu dibine kadar derinlemesine alıyorum ve birkaç saniye orada kalıyorum.

Yine sessiz, odada duyulan tek şey düzensiz nefes alışları.

Geri çekiliyorum ve kapüşonlu göz kapaklarının altından ona bakarken dilimin başın etrafında kaymasına izin veriyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Sevmek mi?" diye nefes nefese kalır. "Anne- Sen harikasin." "Bana oku."

"Kelimeleri göremiyorum!" diye inliyor. "O zaman bir şeyler uydur."

Tabanını daha sıkı kavriyorum ve onu tekrar daha derine götürürken elimi yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyorum, hızı artırıyorum. Tadı çok güzel ve siki de çok güzel. Onu içimde hissetmek için can atıyorum, ama bunun bize ne yapacağını bilmiyorum, bunu tamamlamak için, 'bu' her neyse, ve sadece onu memnun etmekten çok mutlu olacağım.

Elimi şaftının üzerinde gezdirirken karnını öpüyorum. "Benim için gel Lucas. Seni tatmak istiyorum. Benim için inlediğini duymak istiyorum." Daha aşağıdan öpüyorum, saçlarını öpüyorum, daha aşağıdan, dudaklarımı serbest kalmanın eşiğinde gerilen taşaklarına götürüyorum. Başına kadar yalayıp kısıtıyorum ve onu tekrar tamamen içine sokuyorum, dilimi dolaştırıyorum, onu daha sıkı kavriyorum, sikini elimde pompalıyorum.

Boğuk bir çığlık, neredeyse acı çekiyormuş gibi, sonra kalın, sıcak meni boğazımın arkasına çarpıyor. Her damlasını yutup onu yalayarak temizliyorum. Lucas seğiriyor ve eğiliyor. İnlemeleri çok seksi ve ben de o kadar tahrik olmuş durumdayım ki benim de boşalmam için fazla bir şey gerekmiyor.

Başımı karnına yaslayıp, parmaklarının saçlarımın arasından geçtiğini hissederken gözlerimi kapatıyorum. Annemi düşünmenin zamanı değil, ama okşamaları tam da bunu yapmama neden oluyor ve aniden dolmak isteyen gözyaşlarımla savaşmak zorunda kalıyorum

Gözlerim. Mutluluk ve hüznün garip bir karışımı. Mutlu, çünkü bu an mükemmel, sıcaklık, ışık ve şefkat dolu. Üzgün, çünkü bu uzun sürmeyecek.

Külotunu yukarı çekip pantolonunun fermuarını kapattıktan sonra oturuyorum. "Yarın yine çalışıyor olacağım. Vakit geldi."

"Ne? Ne demek istiyorsun-" Dirseklerinin üzerinde ayağa kalktı ve bana baktı.

Başımı salladım. "Yeterince iyileştim. Çürükler kapatılabilir. Yine de henüz kıcıma giremezler. Dövüşmek için uygun değil." Gülümsemeye çalışıyorum ama tam olarak başaramıyorum. Neden uygun olmadığının anısı hâlâ çok taze.

"Hayır. Bir yolu yok mu...? Daha fazla dinlenmen gerek!" Elimi koluna koydum.

"Sorun yok, Lucas."

İkna olmuş görünmüyor.

"Bana biraz daha oku. Son kısmı anladığımı sanmıyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Carmen

Kapı çalındı ve ben banyodan fırladım, diş fırçası hala ağızımdaydı, tek ayağımın üzerinde zıplayarak pijama pantolonumu giymeye çalışıyordum. Bütün gün uyuduktan sonra duş almak üzereyken pantolonun yarısını çıkarmıştım. Birkaç gece üst üste erkekleri eğlendirdim ve sanki bir vampirmişim gibi geceyi gündüze çevirdim.

"Evet?" Kapıyı çekip açtım. Dışarıda başhemşire duruyor. Gülümsüyorum ama yüzündeki ifade kaslarımın donmasına neden oluyor. "Ne oldu?"

Solgun, gözleri donuk.

"Çağrıldın Carmen."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lucas

Tam spor ayakkabılarımı giyip koşuya çıkmak üzereydim ki bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra o telefonda ilk aramayı aldım. Birkaç tedarik koşusu yaptım, hepsi bu. Yasadışı görünen bir şey bile yapmadım. Şimdiye kadar silah gerektirecek, beni daha da canavarlaştıracak bir şey yapmadım.

"Çocuk!"

Tam gözlerimi devirmek üzereydim ki Ivan'ın sesindeki bir şey nefesimi tutmama neden oldu.

"Al."

"Bu gece bir teslimat yapacaksın. Bayan Moreno Salvatore'ların evine çağrıldı. Saat tam yedi buçukta burada olsun."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Carmen

Ne dediğini anlayamadan ona bakıyorum. "Ne?"

Derin bir nefes alıyor ve omzunu dikleştirerek başhemşire profesyonelliğini geri takıyor.

"Bay Salvatore hazır bulunmanızı istedi."

"Ne zaman?" Dudaklarım uyuşmuş durumda ve konuşurken zorlukla işbirliği yapıyorum.

"Saat yedide alınacaksınız. Kendine çeki düzen ver." Gözlerimi kaçırarak dönüyor ve gidiyor.

Aldım! Tek gördüğüm Lucas'ın beni o cehennem çukuruna götürdüğü ve buna nasıl tepki vereceği. Kendimi kapıya atıyorum ve nabzım kulaklarımda uğuldayarak koridorda çılgılık atıyorum.

"Başhemşire! Taksiye binebilirim!"

Tam yolun sonundaki köşeyi dönmek üzereyken durur. "Şoförün nesi var?"

Yanaklarım kızardı. "I-"

"Duygularının yoluna çıkmasına izin verme Carmen. Bu sadece senin ya da değer verdiğin birinin ölümüne neden olur."

Yere bakıyorum, bastırılmışım, göğsüm sanki biri binlerce iğne batırmış gibi ağrıyor.

"Evet, hanımefendi."

Kapıyı kapattıktan sonra kapımın tam içinde durmaya devam ediyorum. Zihnim, aralarında aşılmaz bir duvar olan iki parçaya bölünmüş durumda. Biri görüntülere, utanca, aşağılanmaya ve acının, dayanın gerçek kas hafızasına boğuluyor. Diğeri ise Bay Salvatore'un fantezilerini gerçekleştirmek için ne yapmam gerektiğini hesaplamaya başladı. Bacaklarımdan arası bir bebek kadar pürüzsüz. Her yerim tüysüz. Her şey yolunda. Morlukları kapatmam gerekecek ama zaten son birkaç gecedir bunu yapıyorum. Soluyorlar ve bu konuda iyiye gidiyorum. Yine de sırtım için yardıma ihtiyacım var. Ayrıca kalın, kıvrıcık saçlarımı düzeltmek için de yardıma ihtiyacım var ve normal makyajımı yapamıyorum. O

kızlarının daha yumuşak görünmesini sever. Sanki gerçekten partilerinden birine konuk olabilecekmiş gibi görünmelerini ister.

Sonra birkaç dakika içinde her şeyi mahvediyor.

Duş alırken nefesim göğsümde tekliyor. Her uzvumu pençesine almak isteyen bir panik yumağı var. Pencereye bakıyorum ve kaçmayı düşünüyorum ama o gelecekte gördüğüm tek şey soğuk bir apartman dairesinde kirli, döl lekeli bir çarşaf, orada yatarken bacaklarımın arasında kalın, çirkin bir don, kayıtsız, eroinle kafayı bulmuş.

Eve gitmek bir seçenek değil. Ailemi çok incittim. Amcam aracılığıyla asla geri dönmemem, beni bir daha görmek istemedikleri mesajını aldım. Ben onların tek çocuğuydum. Fakirdik ama ben onların prensesiydim. Beni dışladıklarını bilmek, canavarın verebileceği her şeyden daha çok acı veriyor. Her şeyden. Uyuşturucuya hiç yönelmemiş olmam bir mucize ama sokakta birlikte çalıştığım kızlara ne yaptığını erken yaşta gördüm. Yine de içtim. Çok fazla alkol. Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir ve ben o çizgiyi defalarca aştım.

Dört aydır başhemşire ile birlikteyim ve o zamandan beri bir damlasına bile dokunmadım.

"Yüzünü yaparken ağlayamazsın, tatlım." Michaela elinde makyaj fırçasıyla duruyor ve aynada bana onaylamayan gözlerle bakıyor. Üç hafta önce sahip olduğum sofistike görünümü elde etmeme yardım ediyor.

"Ağlamıyorum."

"Gözlerin parlıyor."

"Ben iyiyim. Devam et. Söz veriyorum sanat eserini mahvetmeyeceğim."

Alay ediyor ama gözlerimin etrafına toprak tonları sürmeye devam ediyor. Gerçekten güzel görünüyor, ama asla kendim için giyemeyeceğim. Onunla çok bağlantılı.

"Oraya tekrar gitmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. O karşılaştığım en kötü sadist."

Aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum. "Oraya gittin mi?" "Birkaç yıl önce."

"Kötü müydü?"

"O... ağlayana kadar beni dövdü. Yıkıldığımda bana tecavüz etti."

"Tecavüze uğrayamayız." Sesim donuk çıkıyor. Kulağa nasıl geldiğini ben bile duyuyorum. Sanki tüm yaşam umudumu yitirmişim gibi.

Michaela göz farı sürmeyi bırakıyor ve sandalyeyi döndürerek yüzümü ona dönmemi sağlıyor. "Ne demek istiyorsun? Tabii ki tecavüze uğrayabiliriz."

"Biz delikten başka bir şey değiliz. Kullanmaları için her parçamızı satıyoruz." "Carmen! Senin hiç sınırın yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Her şeyimi kullanmalarına izin verdim."

"Beni dövdükten sonra, bağlı ve kanlar içinde yatarken. Sence sikini içime sokmasını istedim mi?"

Geçmiş düşünüyorum, aynı durumla ilgili anılarım çok canlı. "Hayır."

"O zaman bu tecavüzdür, tatlım. Eğer bir boksör dayak yiyorsa ve ringin efendisi

geri sayım yaptı ve rakibi ona tekrar yumruk attı, bu saldırı değil mi? Yumruklanmak onun işi olsa bile mi?"

"Sanırım."

"İşte bu kadar. Kendinizi kısa satmayın. Neyi yapmakta iyi olduğunu ve neyin çok fazla olduğunu düşünmelisin. Sonra da kimsenin bu sınırı geçmesine izin vermeyin."

"Sınırlara hiç saygısı yok."

"Biliyorum ama bu sadece vermek zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Sahip olduğun tüm sınırları aştığını anlayana kadar seni zorlayacaktır. Bundan önce tatmin olmayacaktır. Sonunda daha çok yaralanacaksın, belki kalıcı hasar alacaksın ya da öleceksin. Beni duyuyor musun? Ayağını indir, ona sınırlarını göster."

"Yaptın mı?"

Michaela beni tekrar aynaya bakacak şekilde döndürüyor ve tekrar gözlerimle ilgileniyor.

"Yaradı mı? Yardımı

oldu mu?" "Çok

korkmuştum."

Başımı sallıyorum. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

Son bir saattir kızların hepsi vebalı gibi benden kaçıyor. Üzerimde dar, küçük siyah bir elbise var. Bu sefer hiç iç çamaşırı yok. Bir fincan çayla beslenirken keşke daha sert bir şey olsaydı diyorum. Keşke Lucas bana mesaj atsaydı. Kendim inisiyatif alamayacak kadar iğreniyorum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onu görmek, onunla birlikte o eve gitmek cehennem gibi olacak.

Sonunda, alma saatine yarım saat kala, alt kattaki ortak alandan ayrılıp odama dönüyorum. Erkekler gelmeye başlamış, kızların etrafında dönüyorlardı. Bazıları bana ilgi dolu bakışlar fırlattı ama kimse bana yaklaşmaya cesaret edemedi. Bahse girerim kalbime batan görünmez, zehirli dikenlerin aynısı bana da batıyordur.

Pencereye doğru yürüyorum ve bahçeye, uzaktaki şehir silüetine bakıyorum, parmaklarım kitabın ana hatlarını çiziyor. Okuyoruz

İkincisi. Dövüşler gittikçe şiddetleniyor. Sanki o oklardan biriyle vurulmuşum gibi göğsüme bir acı saplanıyor ve nefes nefese iki büklüm oluyorum. Lucas'ı bir daha asla göremem. Bunu onunla paylaşamam. Buraya gelip acısını görmesini, benimle kaçmak istediğini ama reddettiğimi bilmesini nasıl sağlayabilirim?

Saate bakıp sarsılıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum. Vakit gelmişti.

Kimse bir şey söylemiyor. Bir kızın oraya ikinci kez çağırılması nadirdir. Kısa, utangaç bakışlarında: sanki vedalaşıyorlarmış gibi.

Verandaya çıkıyorum ve merdivenlerden inip beni bekleyen şoföre doğru yürüyorum. Onun bakışlarıyla karşılaşamıyorum. Çok acıyor.

"Sadece yap," diyorum ve arka kapıyı açmasını bekliyorum.

Lucas

Ivan bağlantıyı kestiğinde, telefonu en yakın duvara fırlatıyorum. Yere düşüyor ve ön camı sert ahşap zemine çarparak kırılıyor.

"Siktir!"

Koşarak banyoya gittim, klozetin kapağını çarparak açtım ve kustum. Arkama yaslanırken titriyorum, hala midem bulanıyor ama boş ve bitkinim. Benim küçük güzel meleğim. Vücudundan çok daha fazlasını verebilecek olan bu narin egzotik çiçek, değerini düşündüğünden çok daha fazlası. Göğsüm sıkışıyor ve panik yüzünden uzuvlarım kemiksiz hissediyor. Onu katliama götüreceğim. Sonrasında parçaları ben toplayacağım.

Çılgılık atıyorum, sözsüzce. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim, beni neredeyse o kadını öldürmeye zorladıkları zaman bile.

Yüzümü yıkadıktan sonra spor ayakkabılarımı giyip öğleden sonra sıcağında dışarı fırlıyorum, ayaklarım sokak sokak kaldırım dövüyor.

Kalbim hızla çarpıyor, zihnim daha da kötüleşiyor. Hayal ettiğim her senaryo felaketle sonuçlanıyor.

Arabayı sürmeye devam edebileceğimi düşündüm. Onu arabama alırım, sonra benzinimiz bitene kadar sürerim, arabaları değiştiririm ve diğer kıyıya varana kadar sürerim. Erişim alanı o kadar geniş olamaz herhalde?

Aldığım her nefes boğazımı yakana kadar koşuyorum ve etrafıma baktığımda nerede olduğumdan bile emin değilim. Apartmanların yerini yeşil, yemyeşil çitleri ve geniş çimleri olan villalar almış. Uzun süredir yokuş yukarı koşuyorum ve Salvatore malikanesine doğru koştuğumu fark ediyorum. Yumruklarım o kadar sıkı sıkılmış ki, onları zorla açmak zorunda kalıyorum.

Ne yapıyorum ben? Düşünmüyorum bile. Terden sıırılsıklam olmuş tişörtümü çıkarıp yüzümü siliyorum ve eve doğru koşmaya başlıyorum.

Sadece yapıcı düşünceler, lütfen, kovboy senaryoları değil.

Kapımı itip açtığımda zihnim daha berrak ve daha sakin oluyor. Bir planım var. Bundan hiç hoşlanmayacak ama ne derse desin onu da yanımda götüreceğim. Fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Biraz param var. Birbirimize sahip olacağız. Her şey yoluna girecek. Onu büyükannemlerin Iowa'daki çiftliğine götüreceğim, sonra da gözlerden uzak olacağız.

Salvatore'u sikeyim!

Nerede silah bulabileceğimi biliyorum. Nakit çekmem ve kredi kartımı kesmem gerekiyor. Yeni bir telefona ihtiyacım var. Öğleden sonram var. Zaman var.

İyi olacağız.

Kızların evinin önüne geldiğimde hâlâ birkaç dakikam var. Avuç içlerim nemli ve onları kusursuz takım elbise pantolonuma siliyorum. Bagajda içinde birkaç kıyafet değişikliği ve bazı hijyen ürünleri olan bir çantam var. Satıcı kadına bir kadının mini bir tatil için ne isteyebileceğini sormak zorunda kaldım. Dojo'daki Rodriguez'in bana silah satan bir bağlantısı vardı. Ben hazırım.

Kontağı kapatıyorum ve prensesimi beklemek için dışarı çıkıyorum. Hayatımın geri kalanını bu kadına bir şeyler okuyarak, nefes alışı dinleyerek, sıcacık ellerini tutarak geçirebilirim mutlu olacağım. Eğer bunun için öleceksem, en azından onu o canavardan kurtarıırken öldüğümü bilmek istiyorum.

Akşam ılık; arkamdaki yeşillik kuş cıvıltılarıyla dolu ve hava yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyor, biraz yoğun, baş döndürücü.

Bir gümbürtü kafamı kaldırmama neden oldu. Merdivenlerden dünyanın en güzel kadını iniyor. Attığı her adımda güneşte parlayan siyah, yüksek topuklu sandaletler. Dar siyah elbisesi uyluğunun ortasında bitiyor ve göğüs dekoltesini gözler önüne seriyor. Kalın, kıvrık saçlarına bayılıyorum ama sırtından aşağı sarkan şık, düzleştirilmiş versiyonu da harika görünüyor.

Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama yüzü donuyor ve gözlerimden kaçıyor.

Arka kapıda durdu, açmamı bekledi.

"Sadece yap." Sesi donuk, tonsuz. Kalbimi kırıyor.

Umarım yirmi dakika sonra, bu lanet yerden temelli ayrıldığımızda daha rahat nefes alır. Yerleşmesine izin vererek kendimi direksiyonun arkasına oturtuyorum ve kontağı çeviriyorum. Gidiyoruz. Gidiyoruz amına koyayım!

"Nereye gidiyoruz?" Öne doğru tırmandı ve aramızdaki pencereyi açtı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve sonra tekrar yola dönüyorum.

"Seni buradan götürüyorum Carmen. Onu bir daha görmene gerek yok. Her

şeyi hazırladım. Her şey yoluna girecek."
"Hayır! Lucas, hayır!"

"Sorun yok. Merak etme. Ben her şeyi düşündüm."

"Arabayı hemen geri çevir! Bizi öldürecek. *Seni* öldürecek ve yaşadığım sürece beni her gün cezalandıracak. Sapkın fantezileri her ne olursa olsun onun yaptıklarını kaldırabilirim ama sana zarar vermesini kaldıramam, Lucas."

"Carmen, beni dinle. Nereye gideceğimizi biliyorum. İyi olacağız." "Arabayı durdur! Arabayı durdur, yoksa atlarım!"

Kendimi frenlere atıp yolun kenarına çekiyorum, sonra arabadan atlayıp arkaya geçiyorum ve onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Lütfen! Seni bundan kurtarmazsam adam değilim!"

Yanaklarımı avuçluyor, gözleri karanlık ve acılı. "Sen erkek değilsin Lucas. Hâlâ sadece bir çocuksun, büyük çocuklarla oynamak isteyen bir çocuk. Sen gangster değilsin. Bu hayat için biçilmiş kaftan değilsin. Bunu düzeltemezsin. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, kalbinde o kadar çabuk huzur bulacaksın."

Avucunu göğsüme, kalbimin üzerine koyuyor. "Burada nezaket var. Bu bir hediye. Hayatını benim üzerime yıkma."

Elini tutup bırakmadım. "Ama Carmen, seni *seviyorum*!"

Elini sanki yakmış gibi kendine doğru çekiyor. "Hayır. Beni sevmeyip yapma. Burada senin için hiçbir şey yok."

Kalbim tekliyor. Geldiğini bildiğim şey içimi parçalıyor. "Beni önemsiyorsun; önemsediyiğini biliyorum! Sadece benimle gel." Boğazımdaki yumruyla savaşıyorum, ona karşı yutkunuyorum.

"Lucas. Seni sevmiyorum. Sana yanlış sinyaller gönderdiysen özür dilerim. İyi bir arkadaş oldun ve biraz eğlendik ama hepsi bu. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Şimdi çok geç olmadan beni Salvatore'a götür. O gerçek bir erkek ve ben de bu şekilde seviyorum."

Uzaklara, pencereden dışarı bakıyor, duruşu sert.

Nefes alamıyorum; sözleri içimi kesiyor ve beni herhangi bir kurşunun yapabileceğinden daha fazla parçalıyor. Arabadan inip direksiyonun arkasına oturduğumda tüm dünya dönüyor. Vitesi boşa alıp buradan Salvatore'ların evine gitmenin en iyi yolunu bulmak için hafızamı yoklarken parmaklarımı zar zor hissediyorum. O kadar ağrıyor ki midem bulanıyor. Benim için hiçbir şey kalmadı. Adamları, işi düşünüyorum ve artık umurumda değil. Ellerimde zaten kan var ve şimdi tüm ışık, tüm umut gitti.

Siktir et o zaman. Siktir et onu! Hepsini sikeyim!

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Carmen

Arabadan inerken Lucas'ın gözlerinin içine bakamıyorum. Titriyor ve nefesimi tekrar kontrol altına almak için mücadele ediyorum. Çok ezilmiş görünüyor. Sanki tüm varlığını alıp üzerinde tepinmişim gibi. O çok iyi bir adam, benim gibi birini hak etmiyor, diğerleri gibi ruhunu kaybetmeden önce bu hayattan kurtulmanın bir yolunu bulmalı.

Sırtımdaki deri sürünüyor. Sanki aramızda bir güç alanı varmış gibi, sessiz bir ses beni geri dönmeye, teklifini kabul etmeye, kaçmaya çağırıyor. Heybetli kapıya bakıyorum. Oraya giriyorum ve yaralanıyorum. Bu bir doğa kanunu gibi, yerçekimi gibi. Omuzlarımı dikleştirerek, dönüp ona bakmayı reddediyorum. Eğer bakarsam, bir sonraki adımı atamam.

Kalbim, eski Carmen'den geriye kalanlar, bana kaçmam için bağılıyor. Aklım bana kötünün iyisinin yürümeye devam etmek olduğunu söylüyor.

Ben her zaman pratik bir kız oldum. Duygular seni öldürür.

Kapı açılıp ifadesiz Ivan görüldüğünde fikrimi değiştirmek için artık çok geç. Çenemi kaldırıp başımla onaylıyorum. Yanından geçerken tek bir duygu bile göstermiyor; ne alaycı bakışlar, ne kalkık kaşlar, ne göğüslerime bakışlar, ne de bir tanıma işareti.

O adamı anlamıyorum.

Zihnim uyuşmuş olmalıydı ve belki de Lucas'la tartışmam dikkatimi dağıtmıştı ama kapı çarparak kapandığında ve bir kez daha o güzel koridorda durduğumda, her şey tüm gücümle yüzüme çarptı. Geri dönmüştüm. Yine canavarın inindeyim ve kendi isteğimle sonuma doğru yürüyorum. Ivan'ın arkasından Salvatore'un ofisini gizleyen kapıya doğru yürürken göğsüm sıkışıyor ve paniğe karşı yutkunuyorum.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Belki acıdan, ama korkudan değil.

Ivan kapıyı çalıyor, sonra kapıyı açıyor ve yalnız girmemi işaret ediyor.

Salvatore'un ofisindeki koyu renkli parke zeminin üzerindeki kırmızı, devasa oryantal halıya ayağımı koyarken kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde oynatmaya çalışıyorum ama gerçekte bacaklarımı bile hissedemiyorum, bu yüzden nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Evrak işlerine dalmış gibi görünüyor ama kapı arkamdan kapandığında başını kaldırıp simsiyah bakışlarını üzerime dikeyor.

"Bayan Moreno. Tekrar karşılaştık. Sizi burada görmek ne büyük bir zevk." Hiçbir şey söylemedim, olduğum yerde donup kaldım.

"O zevk bana ait' demen gerekmiyor muydu?"

"Yalancılardan hoşlanmadığınız izlenimine kapıldım."

Salvatore bir kahkaha atıyor ve ayağa kalkarak bana yaklaşmamı işaret ediyor. Ortada buluşana kadar bacaklarımı hareket ettirmeye zorlarken kalbim güm güm atıyor.

Yanağımı tutuyor ve başımı bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Git yıkan.

Seni görmek istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Anlamıyorum.

"Makyaj," diye hırılıyor. "Çıkar şu boku."

"Tamam, uhm..." Etrafıma bakındım, nereye gideceğimden emin değildim.

Odanın uzak ucundaki ağır kitap raflarının yanında zar zor görünen bir yan kapıyı işaret ediyor. Kapıya doğru tökezliyorum, bacaklarım sanki kurşunla doluymuş gibi hissediyorum. Kalan küçük morlukları gizlemek için bir ton fondöten sürmüştüm. Görmek istiyor. Lanet olası piç bana ne yaptığını görmek istiyor.

Yıkarken, köpürtürken, yıkarken, köpürtürken ve yıkarken kendimi hasta hissediyorum. Rimelden kurtulmak çok zor, ama sonunda yüzüm çıplak. Siliyorum ve aynada bakışlarımla buluşuyorum, oradaki korkmuş küçük kızla buluşuyorum, benden geriye kalan o. Yine canavarın pençelerindeyim. Oyalandığımı biliyorum. Bu işi bitirsem iyi olacak. Küçük bir parçam bana acıyıp daha az sert davranacağını umuyor ama yapmayacağını biliyorum. Beni kırmak istiyor. Bedenimi kırdı. Ruhumu istiyor. Buradan çıkmak için her şeyimi verebilirim ve içimde beni aklı başında tutan, onun manipölasyonlarına karşı koyan şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Tuvaletten çıktım ve doğruca ona doğru yürüdüm. Yine masasının arkasında oturuyor. Ivan'la birlikte beni götürdükleri, inlediğim ve kanadığım yere bakıyorum, sonra göz kırpyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Dizlerinden birkaç santim ötede duruyorum.

"İşte bu daha iyi," diye gürlüyor. "Dur sana bir bakayım."

Başımı iki yana çeviriyorum, sonra saçlarımı tutup yukarı çekiyorum, adamlarının bana saldırdığı sırada boynumda zar zor görünen boğma izlerini görmesine izin veriyorum.

Siyah gözleri, kenarları biraz sarı olan soluk bir yeşil tonundaki soluk çürükler üzerinde titreyiyor.

"Kıyafetlerini çıkar."

Midem sıkışıyor ama dönüyorum, saçlarımı yana iterek fermuarı ona sunuyorum. Tenimdeki parmakları midemi bulandırıyor, tek yaptıkları bana acı vermektir, yine de sıcak, kuru ve fermuarı sırtımın küçük kısmına kadar çekerken hiç de sert değiller. Askıları çekiyorum ve omuzlarımdan aşağı

kaymalarına izin veriyorum, elbisenin içinden sıyrılıyorum

Ta ki ayaklarıma düşene kadar. Sırtımı ona dönerek saçlarımı tekrar aşağıya salıyorum. İniltisi tüylerimi diken diken ediyor, göğüs uçlarımı diken diken ediyor, çok ilkel bir ses, ihtiyacın, şehvetin, en temel haliyle çiftleşmenin sesi.

"Güzel, genç Carmen."

Beni kemeriyle dövdüğü zaman kıcımda oluşan çirkin yatay morluklar hâlâ duruyor. "Güzellik konusunda farklı görüşlerimiz var."

Gülüyor. "Ağzı bozuk küçük bir fahişesin, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Sana fahişe dememden hoşlanmıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Bana daha kötülerini de söylendi. Ben buyum, efendim."

Elini bacaklarımın arasına sokup amıma bastırması beni zıplatıyor. "Çok haklısın, öylesin. Kendini ıslat."

Elime tükürdüm ve kıvrımlarım boyunca yaydım, ileri geri kaydırdım, kendimi hazırlamaya çalıştım, daha az acıtması için dua ettim.

"Eğil."

Ellerimi masanın kenarına koyup öne doğru eğiliyorum, kıcıma girmemesi için dua ediyorum çünkü girerse kendimde kalabileceğimi sanmıyorum. Kemerini şingirdiyor, fermuarını açıyor, sonra sikini açıklığına doğru itiyor, biraz ileri geri itiyor. Sertçe yutkunuyorum. Beni sadece becermesi o kadar da kötü değil.

"Çok sıkıydın," diye inliyor.

"Beğendiniz mi efendim?" Sesime biraz bal katarak onu biraz baştan çıkarıcı hale getirdim.

Alay ediyor, saçlarımı mengene gibi kavırıyor ve acımasız bir hamleyle sonuna kadar itiyor. Sızlanmamın şok yerine seksi görünmesini sağlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Rahatlamak için savaşıyorum ama o kadar acımasız ki içimdeki her şey onu dışarıda tutmak için savaşıyor. Kıcımla tokatladığında ciyaklıyorum, ateşi yeniliyor, dayağının korkunç anısını yeniliyor. Ama ona yalvarmıyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve gözyaşlarımla savaşıyorum, nefes almaya devam etmek için savaşıyorum. İticiliği öfkeli, intikamcı bir hal alıyor ve ben çılgılık atana kadar bana vurmaya devam ediyor.

"*Lütfen!*"

Kalçalarımı kavırıyor ve sikini kabzasına kadar gömüyor, seğiriyor, sarsılıyor, nefesi kesiliyor, inlemeleri düzensiz ve tüm kontrolünü kaybetmiş gibi geliyor.

"*Siktir!*"

Çekerek beni yana doğru itti. Amımdan dölleri s ı z ı y o r , kalçalarımın

iç kısımlarına doğru akıyor.

Benden elbiseyi çıkarmamı istediğinden beri ilk kez dönüyorum, kızarmış yüzüne, kusursuz üç parçalı takım elbisesine, hâlâ yarı sert duran sikine bakıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, soğuk opallere dönüşmeden önce gözlerinde savunmasız bir şey parlıyor.

"Git bir havlu getir."

Aceleyle tuvalete gidip iki tane getiriyorum ve geri döndüğümde bir tanesini ona uzatıyorum. Aletini silip yere atıyor, sonra başıyla pencerenin yanındaki kanepeyi işaret ediyor.

"Otur."

Elbisemi almak için hamle yapıyorum ama o başını sallıyor ve ben de vazgeçiyorum. Çırlıçiplak. Tamam. Havlunun üzerine otururken dişlerimi sıkıyorum, içimden hâlâ döllere akıyor, tokattan sonra kığım sızlıyor. Tam bir sik kafalı. Bacaklarımı altına çekip yana doğru katlayarak bekliyorum.

Salvatore masasındaki bir düğmeye basar. "Ivan. İlkini sen getirebilirsin."

İlk mi? İlk ne? Kalp atışlarım hızlandı. Ne planlıyor?

Bundan sonraki bir buçuk saat iş toplantılarında geçiyor. Birbiri ardına adamlar, bazıları tedirgin, bazıları yalvarıyor ve sızlanıyor, bazıları dehşete düşmüş. Bazılarını geçen sefer buraya geldiğimde aletlerini boğazıma gömdüklerinden hatırlıyorum.

Üşüyorum ve biraz ağrım var. Vücudumda dolaşan alaycı bakışlara katlanıyorum. Hepsini görmezden gelerek, onlarla mafya babası arasındaki etkileşime odaklanıyorum. Bir süre sonra ne yaptığını anladım. Hepsinin dikkati benim yüzümden dağılmıştı, bu da ona üstünlük sağlıyordu. Yanında başka bir adam daha var. Daha önce görmediğim bir adam. Uzun boylu, sarışın, sırık gibi. Bana bir bakış bile atmadı.

Son adam da gittiğinde, sadece ikisi dizüstü bilgisayarının başında oturuyor, sonra Salvatore beni zıplatan küçük bir sesle kapatıyor. Korkarım yakında benim sıram gelecek.

"Eric! Carmen'le tanıştın mı?"

Salvatore sandalyesinde dönüyor ve bana meydan okuyan bir bakış atıyor. Çenemi kaldırıyorum ve bakışlarını tutuyorum.

Eric bana bakıyor ve sonra masadan bir yığın kağıt alıyor.

"Neden onu denemiyorsun? O güzel küçük bir orospu. Şaplaktan zevk alıyor ve kıcı o kadar sıkı ki inanamazsın. Çok cesur olmaya çalışıyor. Onu kırmak en tatlı şey." Hâlâ bakışlarımı tutuyor, gözleri karanlık bir boşluk, duygusuz, sert.

Midem sıkışıyor. Kıçım değil. Bu gece olmaz. Lütfen.

"Fahişelerinle ilgilenmiyorum Luci. Yarın konuşuruz." Masanın etrafından dolanır ve kapıya doğru ilerler.

Salvatore sandalyesini çevirip bana sırtını döndü. "Çok şey kaçıırıyorsun, Reed."

Eric ona bakmadan tersledi ve gözden kayboldu. Gülümsememi saklamak zorundayım. Havalı adam. Keşke ben de bu herifi tersleyebilsem.

Bana tekrar döndüğünde midem bulanıyor. Ayağa kalkıyor ve yavaş adımlarla oturduğum kanepeye doğru yürüyor, sonra yanıma oturuyor.

"Sikimi yala. Bu inleyen amcıkları dinlemek bana gerilim."

Kemerini açıyorum, fermuarını indiriyorum ve külotunun bel bandını indiriyorum, elime aldığımda şişmeye başlayan yumuşak sikini çıkarıyorum.

"Bana neyden yapıldığını göster, fahişe."

Ona ters ters bakıp ağzıma alıyorum ve tam olarak neler yapabileceğimi gösteriyorum. Elim tabanında, onu okşarken, ona mükemmel bir oral seks yapıyorum, benim için iştahını erken tüketebileceğimi ve belki de bu sefer daha kolay kaçabileceğimi umuyorum.

Salvatore ensemdeki büyük bir saç tutamını yakalıyor ve boğazıma sokmaya başlıyor. Diğer eli göğüslerimi buluyor ve onları o kadar sert sıkıyor ki içgüdüsel olarak kaçmaya çalışıyorum. Eli karnım boyunca devam ediyor ve bacaklarımın arasına kayıyor, birkaç parmağını içime sokuyor, horozunu boğazıma gömerken itiyor ve her seferinde orada daha uzun kalıyor. Klitorisimi buluyor ve okşamaya başlıyor, daireler çiziyor, içime dalıyor ve sonra tekrar klitorisimi okşuyor. Bu acımasızca ve aynı zamanda ne yaptığını tam olarak biliyor çünkü vücudum tepki vermeye başlıyor, uyluklarımın iç kısımlarında, amımda, karnımın alt kısmında bir ağrı oluşuyor. Sik onu! Bir müşteriyle gelmek istemiyorum, özellikle de bu canavarla.

Boğazım acıyor ve her seferinde uzun aletini kabzasına kadar ittiğinde irkiliyorum, Tanrı'ya yakında boşalması için dua ediyorum. Birdenbire beni bırakmadığında, eli saçlarımda bir mengene gibi beni tuttuğunda paniğe kapılıyorum. Hiç hava alamıyorum ve beni tutmaya devam ettikçe, tüm vücudum artan oksijen eksikliğinden karıncalanmaya ve vızıldamaya başlıyor. Göğsüm umutsuz, anlamsız nefes alma çabalarımınla kabarıyor. Klitorisime masaj yapmaya devam ediyor ve vücudum aniden zevk ile artmaya devam eden ham panik arasındaki farkı anlayamıyor. İçimdeki her şey kasılıyor, ona vuruyorum

Sonuç yok, bırakmıyor ve sonra nabız gibi atan, ağırlı bir katharsis içinde patlıyorum. İçimi kasıp kavuran bir orgazmı amım kenetlenirken, gözlerimin önünde siyah noktalar belirmeye başlıyor ve başım dönüyor.

Beni bırakıp saçlarımdan tutarak başımı sikinden kaldırdığında bir paçavraya dönmüştüm.

Uzun, hayat veren bir nefes çekiyorum ve sonra şiddetli bir şekilde öksürüyorum.

Amım karıncalanıyor, hâlâ kasılıyor, parmakları hâlâ girip çıkıyor.

Tükürük yanağıma damlıyor ama döl yok. Taş gibi sertleşmiş sikine bakıyorum ve boşalmadığını fark ediyorum.

"Sen lanet olası bir pislisin," diye törpüledim ve yukarı itmeye çalıştım.

Beni saçlarımdan tutup kaldırıyor, böylece yüzüm ona dönük oluyor. Acıdan çığlık atıyorum ve kafa derimdeki baskıyı hafifletmeye çalışarak ellerini tutuyorum.

"Biliyorum." Sırıttıyor ve parmaklarını amımdan çıkarıp dudaklarımın arasına sokuyor. "Temizle beni. Seksi görünmesini sağla."

Sıcak bir seçenek değil. O tatmin olana kadar parmaklarını yalayıp emerken gözyaşları ve sümük yanaklarıma ve dudaklarıma damlıyor. Yanağımlı okşuyor, küçük şaplaklar atıyor, pek sevgi dolu değil, sonra beni serbest bırakıyor. Yerimden fırlayıp banyoya koştum ve midemi tuvalete boşalttım. Öleceğimi sanmıştım. Gerçekten. Sonunda nefes almama izin vermeden önce karanlığın yaklaştığını hissettim ve istese bunu yapabileceğini biliyorum. Pencereye bakıyorum, acaba açabilir miyim, dışarı tırmanabilir miyim ve kaçabilir miyim diye düşünüyorum. Sonra muhafızlarını, duvarı, kapıları hatırlıyorum ve yere yığılıyorum, yeni gözyaşları döküyorum.

Korkudan ağlamayacağıma dair kendime söz vermişim ama Salvatore korkuyu daha önce deneyimlemediğim boyutlara taşıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Carmen

Titreyen bacaklarımla dışarı çıkıyorum ve halının kenarında duruyorum. Salvatore hâlâ kanepede oturuyor, fermuarını düzgünce çekmiş, kusursuz görünüyor ve telefonunda bir şeyler yazıyor.

"Buraya gel," diyor başını kaldırmadan.

Bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum, sanki kurşunla doluymuş gibi hissediyorum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde."

Sahibine itaat eden ya da itaat etmezse başına gelecek kötü

muameleden korkan bir köpek gibi yere düşüyorum. Bekliyorum. Beni fark etmeden yazmaya devam ediyor. Sonunda ayağa kalkıyor ve kalçasının dış tarafını sıvazlıyor.

"Gel."

Ayağa kalkmaya başlıyorum, boynumu sertçe kavırıyor ve beni aşağı itiyor. "Sana ayağa kalkmanı söyledim mi?"

"Hayır efendim," diyorum ve ellerime bakıyorum, ensemdeki acıdan irkiliyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi gel. Gecenin geri kalanında senden tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Çılgılık atabilirsin. Sorun değil. Şimdi gidip partiye katılalım."

Çırılçıplak, dört ayak üzerinde onu takip etmeye başladığımda ağzım kuruyor. Parti. Yine parti. Dişlerimi sıkıyor ve kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Ne yapabilirim ki zaten? Ağzını aç ve yut. Tek yapabildiğim bu.

Dizlerim kısa sürede sert zeminde ağrımaya başlıyor. Koridoru geçerken Ivan'a bakıyorum. Bu sefer bakışları vücudumda geziniyor. Sadece ağlamak istiyorum. Keşke bu evde uzaktan da olsa insan olan tek bir kişi olsaydı.

Birbiri ardına lüks odalardan geçiyoruz, sonunda bir bara benzeyen bir yere geliyoruz, koyu ahşap kaplamalar, uzun bir bar, bir bılardo masası, kahverengi deri koltuklar.

Oda erkeklerle dolu. Birçoğunu daha önce yanımdaki canavarla toplantı yaptıkları zamanlardan tanıyorum.

"Hepiniz hoş geldiniz. Sizi evimde ağırlamaktan büyük heyecan duyuyorum. Bazılarımız bu gece harika anlaşımlar yaptı-" Salvatore en sağda, ellerinde bira şişeleriyle ayakta duran ve onu selamlayan bir gruba bakar, "bazıları da o kadar değil." Yakınlarda oturan bir adama bakar. Adam sert bakışlar altında soluklaşıyor. İnlediğini ve yalvardığını hatırlıyorum. Ne hakkında olduğunu hatırlamıyorum.

"Misafirperverliğimin, biramın ve oyunların tadını çıkarın. Ve evcil hayvanımın!" Ensemden tutup saçlarımdan çekerek dizlerimin üzerinde durmamı sağlıyor ve herkesin görebilmesi için beni bir o yana bir bu yana çeviriyor. Kafa derimdeki acıyı dindirmek için ellerini tutuyorum ama beni tekrar yere itiyor. "Onun her yerine dokunabilirsin, hoşuna gidiyorsa her yerine boşalabilirsin, ama herhangi birini ona sokmaya çalışırsan aletlerini ya da ellerini keserim. Bu gece onun bütün delikleri benim."

Rahatlamalı mıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilemiyorum. Şu an için rahatladım sanırım. Sonrası için dehşete düştüm. "Tüm delikleri". Ben hazır değilim. Kıçım hazır değil!

On dakika sonra beni sırtüstü yatmış, etrafım yuhalayan adamlarla çevrili, bara kartal gibi uzanmış halde buldum. İlk döl dizisi göğsüme çarptığında irkiliyorum, bazı damlalar yanağıma düşüyor. Bu son olmayacak.

Canavarın bakışlarını arıyorum. Elinde bir bardak viskiyle oturmuş, saçları dökülmüş, iri yarı bir adamla konuşuyor. Sanki baktığımı hissediyor, çünkü soğuk siyah gözlerini bana çeviriyor ve gözlerinde hiçbir şey yok, ne şehvet, ne nefret, ne de kötülük. Sadece hiçbir şey. Bir insanı bu kadar duygusuz, başkalarının ihtiyaçlarını ve acılarını bu kadar umursamaz yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Salvatore ayağa kalktığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, iki saat, dört saat, her şey olabilir. Boş bir koltuğun yanına bir bez bebek gibi oturup göğsümü kucaklıyorum. Adamlar bana olan ilgilerini kaybetmişlerdi. Spermlerin çoğu kurumuş. Tenimi gergin hissettiriyor. Soğuk ve boşum, çimdikledikleri ve tuttukları yerlerden morarmışım.

"İsteyen herkes için gece devam ediyor. İstedığınız kadar misafirperverliğimin tadını çıkarın. Bu gece keyfim yerinde. Büyük anlaşmalar yapıldı." Salvatore'un sesi odada gürleyerek herkesin sessizleşmesini sağladı. Kalan konuklardan birkaçı kadehlerini kaldırıp yuhalayarak onaylıyor.

"Pet! Gel."

İrkiliyorum, kalbim sıkışıyor. Onunla yalnız kalmak istemiyorum. En azından bu adamlar bana hayatımın tehlikede olduğunu hissettirmediler, sadece insani değerim kalmamış gibi hissedene kadar beni aşağıladılar. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve onun yanına gelene kadar tüm odayı tarıyorum, parlak siyah ayakkabılarına bakıyorum. Bakışlar üzerimde geziniyor ama umurumda değil. Onlar benim odak noktam değil.

"Benim sıram, Bayan Moreno," diyor o kadar alçak bir sesle ki sadece ben duyuyorum. Ölmek istiyorum. Ayağa kalkmak ve gidebildiğim kadar uzağa kaçmak istiyorum. Onun yanında, çıplak ve diğer erkeklerin pisliğine bulanmış halde oda oda sürünürken titriyorum. Bundan nasıl zevk alıyor? O kadar hasta ki bunu tarif edecek kelime bulamıyorum. Birden bir kapıyı iterek açıyor ve geçen sefer duş aldığım banyonun aynısını ortaya çıkarıyor.

"Temizleyin. Beş dakikan var."

Salvatore kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı aralığında duruyor. Ben duşla hızlıca uğraşırken o da sürekli beni izliyor. Sırılsıklam olmuş saçlarımı kuruluyordum ki havluyu elimden çekip aldı.

"Yeterince kurusun." Kalçasına vuruyor ve ben tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

Yatak odası koridorun sonundaki bir sonraki kapı. Kapıyı arkamızdan kapatırken panikle savaşıyorum. Bana zarar vermemesi için yalvarmak istiyorum ama bundan daha çok zevk alacağını, acının daha da kötü olacağını hissediyorum.

"Yatağa çık! Karnının üzerine uzan, kollarını ve bacaklarını benim için aç."

Yukarı tırmanıp talimatlarını uygularken çenem titriyor. Lucas'ın yüzü önümde beliriyor ve birlikte geçirdiğimiz günlerin anısıyla teselli bulmaya çalışıyorum ama sonra son sözlerimi ve onun acısını hatırlıyorum. Onu aklımdan çıkarmaya zorluyorum. Böyle bir şey her olduğunda benden kalanları toplamak zorunda kalırsa onu incitmeye devam ederim.

Salvatore bir perdeye doğru yürüyor ve perdeyi yana çekerek bir dizi bastonu ortaya çıkarıyor. Önce aklıma bیلardo sopaları geliyor ama sonra bunların öyle bir şey olmadığını fark ediyorum. Kısaları, uzunları, kalınları, inceleri var. Midem bulanıyor. Hiç birinden dayak yemedim ama kemerin bunların yanında hiçbir şey olduğunu bilecek kadar çok şey duydum.

Konuşmamam gerekiyordu, yalvarmanın onu sadece körükleyeceğini biliyorum ama beynim bana bağırın tüm içgüdülerime bağlı değil.

Yatağın diğer tarafına geçiyorum. "Hayır, *lütfe*n. Yapma bunu! Ben sana ne yaptım ki?"

Orta uzunlukta, çok kalın olmayan bir baston aldı. "Yatağa geri dön." Sesi alçak, ölçülü, ölümcül.

Sakin ses tonu beni heyecanlanmış olmasından daha çok korkutuyor. Kıpırdamadığımda, takım elbise ceketinin içine uzanıyor ve bir silah çıkarıyor. Dizlerim şokla bükülüyor ve sanki içim sıvılaşıyor.

"Yatağa, Carmen."

Korkuyla dolmuş bir halde tekrar ayağa kalktım ve talimatlarına göre uzandım. Çekmecedan deri kayışlar çıkarıyor ve el ve ayak bileklerimi yatağın dört köşesine bağlamaya başlıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, yatağa, bacaklarımın arasına, hâlâ giyinik bir şekilde yerleştğinde duyduğuna bahse girerim. Kıçımın yanağına dokunup sırtım boyunca okşarken eli yumuşak. Yakınıma eğiliyor ve öpmeden önce boynumu kokluyor. Tek hissettiğim kalın, şurup gibi bir korku. Bu okşamalar güzel ama uzun sürmeyeceğini biliyorum. Sadece benimle oynuyor.

"Çok güzel kokuyorsun, güzel Carmen. Geldiğin için çok mutluyum." "Sen hastasın," diye homurdandım.

Saçımı tuttuğunda
ciyaklıyorum. "Sana
konuşmanı söyledim mi?"

İnliyorum ve başımı sallıyorum. "O zaman kapa çeneni."

Başımı düşürdü. Yatağa çarptığında bir kez sekiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, hayal edebileceğim en kötü şeye hazırlanıyorum.

Eli sırtımdan aşağı iniyor, hâlâ yumuşak bir okşayış, sonra bacaklarımın arasına dalıyor, parmakları hazırlıksız amıma giriyor. Ben irkildikçe gülüyor, daha fazla parmak ekliyor, sertçe sokup çıkarıyor.

Salvatore yataktan kalkıyor. Bakmak isteyip istemediğime karar veremiyorum, ama sonra kıcıma hayal bile edemeyeceğim bir acı dalgası çarpınca kararımı veriyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve feryat ediyorum. Sesimi bile tanıyamıyorum. Vücudumu paramparça edecek! Baston tekrar iniyor, bu sefer biraz daha aşağıdan, derimi ateşe veriyor. Bir sonraki vuruş sanki derimi yüzüyormuş gibi hissettiriyor. Kendimi tutamıyorum. Çığlık atıp yalvarıyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor.

Vuruşlar durduğunda ve hiçbir şey duyulmadığında, gözlerimi bir parça açıyorum.

Yatağın yanına çömelmiş, başı benimkiyle aynı hizada, işkencecim oturuyor.

"İşte buradasın," diye fısıldıyor bir damla gözyaşını yakalayıp başparmağıyla işaret parmağı arasında ıslaklığa dokunurken. Kıcım cehennem gibi yanıyor. Ayağa kalkıyor ve takım elbise ceketini, yeleğini çıkarıyor, gömleğinin üst düğmelerini açıyor ve başının üzerine çekiyor. Pantolonunu ve külotunu indirip karşımda çırlıçıplak dururken gözleri benimkileri hiç bırakmıyor. Güçlü, her yeri taş gibi, tehlikeli. Beni öldürebilir. Beni öldürebilir. Beni daha önce boğduktan ve bir süre önce silahla vurduktan sonra, öldürmeyeceğinden pek emin değilim.

Açılmış bacaklarımın arasına tırmanıyor ve kalçalarımı tutarak popomu yukarı çekiyor. Parmakları kıcıma giriyor ve ben acıdan kamburlaşıyorum. Karnım sıkıştı. Bunu biliyordum. Sadece merhamet göstermesini umuyordum. Kalın sikini dar, ağırlı açıklığa doğru itiyor ve Luciano Salvatore bedenimi bir kez daha ihlal ederken yastığa doğru çığlık atıyorum.

Kapı açılıyor ve koridordan ince bir ışık şeridi yere düşüyor. Ivan olduğunu tanıdığım bir gölge kapı aralığında beliriyor.

Gözlerini göremiyorum, yüzü gölgeli ama benimkileri görebildiğini biliyorum.

Taze gözyaşları hala akıyor. Yaptığım her küçük hareket acıtıyor.

Bana doğru yürüyor ve yatağın yanına çömelip bana bakıyor. Başını eğerek yüzümdeki saç dağınıklığını itiyor ve saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Kaşlarını çatıyor ve sonra bileklerimi ve ayak

bileklerimi kayışlardan kurtarmaya başlıyor. Omzumun üzerinden uyuyan Salvatore'a bakıyorum, sonra tekrar Ivan'a. Bana elini uzatıyor ve beni yukarı çekiyor.

İrkiliyorum ve sessiz kalmak için dişlerimi dudağıma gömüyorum.

Ivan bana bakıyor, gözleri her zamanki gibi okunmuyor ama çenesindeki bir kas kasılmaya devam ediyor. Bir hamlede tişörtünü çıkarıp bana uzatıyor. Aptal gibi duruyorum, kumaşı tutuyorum, tişörtle Ivan'ın arasına bakıyorum. Giymemi işaret ediyor, ben de hızlıca başımın üzerine çekiyorum. Baldırımın ortasına kadar düşüyor. Devasa bir şey. Ivan'a bakıyorum ve neden başka bir şey düşündüğümü bilmiyorum, ama o çok yapılı bir adam. Bel çevresi geniş, saf kas, bir boksör gibi. Her zaman iri yarı, belki biraz ağır olduğunu düşünmüşümdür ama vücudunda bir gram bile fazla yağ yok. Kendi vahşi tarzında, düz ve kırık burnu ve her şeyiyle, gerçekten yakışıklı.

Salvatore'un yatak odası olan işkence odasının kapısını kapatmadan önce kolumu dikkatlice tutuyor ve beni odadan dışarı, çok aydınlık koridora çekiyor.

"Yürüyebilir misin, Carmen?"

Çıplak ayaklarıma bakıyorum, ayak bileklerim kızarmış ve sürtünmüş, bacaklarımin iç kısımlarında kurumuş döl izleri var.

Ivan bakışlarımı takip ediyor.

"Ben... Bir molaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ve sallanıyorum, etrafımızdaki duvarlar eğiliyor. "Buraya gel."

Beni kucağına alıyor ve sıcak, geniş göğsüne bir bebek gibi bastırıyor. Bana dokunduğu yer acıyor ama sırtımdaki ağrıya karşı kendimi çelikleştiriyorum. İçinde bulunduğum durumu ona göstermenin bir faydası yok. O bunu zaten biliyor. Kalın sarı göğüs kılları var ve kolonya kokuyor, biraz ağır ama nahoş değil. Burada ne aradığını merak ediyorum. Acaba Salvatore kadar kötü biri mi? Bana garip bir acıma bakışı attı, buradaki başka hiçbir erkeğin yapmadığı bir şey.

"Bir taksi çağırabilirsin." Sesim zar zor duyuluyor ama ölü sessizliğindeki evde yine de yankılanıyor.

Ivan alay ediyor. "Şoför sizi dışarıda bekliyor."

Göğsüm sıkışıyor. Lucas'la kim olduğumla, bu insanların bana yapmasına izin verdiğim şeyle yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmek, her sopadan daha çok acıtıyor.

Çok geçmeden giriş kapısındaız.

"Seni arabaya kadar taşımamı ister misin?"

"Hayır! Sorun yok. Yürüyebilirim." 'Görüşürüz' dememe çok az kaldı ama vallahi hiçbirini bir daha görmek istemiyorum.

"Kendinize iyi bakın, Bayan Moreno."

"Soyadın ne, Ivan?" "Sokolov."

"Bu nasıl bir isim böyle?"

"Bu Rusça, bayan. Şimdi gidin. Arabanız bekliyor."

Elimi kapının koluna koydum. "Ivan Sokolov, efendiniz bir canavar. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Her zamanki okunmaz bakışlarıyla beni inceliyor, sonra bakışlarında karanlık bir şey titreşiyor.

"Bay Salvatore'da gördüğünüzden fazlası var. İyi geceler." Elini benimkinin üzerine koydu ve bana kapıyı açtı.

Oyalanıyordum. Bunu biliyorum. Kapı açıldığında limuzin bekliyordu ama Lucas'tan iz yoktu. Sabahın erken saatlerinde hava biraz serin ve çıplak bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor. Ivan'a son bir bakış atıyorum. Sanki ona sarılmak ve oraya geri dönmeme izin vermemesi için yalvarmak istiyorum. Lucas'la, evle ve kızlarla yüzleşmek, bir kez daha iyileşmeye çalışmak neredeyse bu dehşet evinde kalmaktan daha zor geliyor. Ivan'ın 'Salvatore'da daha fazlası var' derken ne demek istediğini merak ediyorum. O güce aç bir sadist ve bir psikopat. Tek gördüğüm bu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Lucas

Carmen'i malikânede bırakıp kapı muhafızlarının yanından geçerken kendimi tutuyorum. Birkaç dakika daha dayanıyorum, sonra yolun kenarına çekip çığlık atıyorum ve parmak eklemlerim kanayana kadar yumruklarımı tekrar tekrar gösterge paneline vuruyorum. Yılan gibi kıvrılan yolda hızla ilerlerken arabanın arkasından çakıllar fışkırıyor, kafamdaki ses direksiyonu sağa kırmamı, dik kenarın üzerinden uçmamı ve bu işi bitirmemi söylüyor. Onun yerine şehir merkezinde bir bara girdim. Serseri suçlular, kovboy özentileri ve fahişelerle dolu köhne bir bara.

İki bira ve üç shot tekiladan sonra kendimi yenilmez hissediyorum. Ayrıca etrafımdaki herkesten nefret ediyorum.

"Dostum, yoluma çıkıyorsun." Yanımda duran kişiyi itiyorum. Ağrıyan yumruklarım bir şeye vurmak için kaşınıyor. Birine. Buradaki herhangi biri olabilir.

Adam otuzlu yaşlarında, uzun boylu ama çelimsiz, sadece bir annenin sevebileceği bir yüze sahip ve bütün gece fahişelerden birine başarısız bir şekilde asılmış. Kareli bir flanel gömlek, markasız bir kot pantolon ve ucuz, yıpranmış kovboy çizmeleri giyiyor.

"Senin derdin ne lan?"

"Yüzüme bakıyorsun. Bu benim sorunum."

Yumruk uçarak geliyor ama niyetini bir mil öteden belli ediyor. Son iki yıldır haftada üç kez Krav Maga çalışıyorum. İşe yaradı. Yumruğu bloke ediyorum ve solar pleksusuna vuruyorum, eğilmesine ve nefes nefese kalmasına neden oluyorum, işte o zaman çenesine bir aparkat atıyorum. Kütük gibi geriye düştü ve kafasını yere çarptı. Tam kendimi onun üzerine atmak üzereydim ki biri arkamdan kollarımı tuttu. Meğer iki tane varmış, kollarımı sırtımda büküyorlar. Ters takla atmayı ve fırlatmayı düşünüyorum, onları tamamen alt edebilirim, ama sonra içimdeki mücadele tükeniyor ve beni mekanın dışına yönlendirmelerine izin veriyorum. Tutuşları acıtıyor ama acıyı hoş karşılıyorum.

Yüzüstü kaldırıma itildim, ellerime ve dizlerime vurdum, onları engebeli yüzeyde oldukça kötü bir şekilde sıyırdım.

"Biraz temiz hava al, evlat. Ve sakın geri gelme. Asla."

Dönüyorum ve kırımın üzerine düşüyorum. Zihnim dönüyor. Lanet olsun. Saat kaç? Carmen'i almam kaç saat sürer? Tam olarak ne kadar sarhoşum? Sanki karnıma bir şey çarpıyor ve acıdan iki büklüm oluyorum. Ne durumda olacak? Geçen seferki anı, sarı battaniyenin altından çıkan küçük bir burun, büyük acı dolu gözler, dövülmüş vücudu retinama kazınıyor.

Ayağa kalkarken içimde bulantı yükseliyor. Araba kullanacak kadar ayık olup olmadığımı anlamak için bir çizgi üzerinde yürümeye çalışıyorum. Küçük bir adam değilim, beni etkilemeden önce biraz içki alabilirim. Oldukça işe yarıyor ve kimseyi öldürmeyeceğimden emin bir şekilde arabaya atlıyorum.

Eve dönerken Christian Russo'yu aradım.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor. Belli ki onu uyandırmışım. Sesi çiğ ve hırıltılı. "Ne istiyorsun lan?"

"Ben Payne."

"Senin kim olduğunu biliyorum."

"Bir sonraki vuruşunda beni de götürmelisin, dostum."

Gülüyor. Hareket ettiğini duyuyorum, su akıyor. "Evlat, geçen sefer kusmuştun."

"Ben hazırım."

"Herhangi bir şey için mi?"

"Her şey için."

"Peki, tamam. Sana haber veririm. Şimdi bırak da tekrar uyuyayım."

Bir sonraki anda bağlantıyı keser. Eğer bir cep telefonu görüşmeyi sonlandırmak için kapatılabiliyorsa, o da aynı şeyi yaptı. Kalbim küt küt atıyor. Ben hazırım. I

artık umurumda değil. Her Şey boka sardı zaten. İçimde bir yerlerde yumuşak bir nokta olduğunu biliyorum, orada olmaması gereken bir zayıflık. Onu yakıp yok etmem gerekiyor ve bu sadece kanla, acıyla ve cesaretle yapılabilir.

Kendimi kanıtlamamı istiyorlar. Onlara göstereceğim.

Eve doğru yol alıyorum ve yüzümü yatağıma gömüyorum, mantıksız bir Şekilde yorgunum. Sanki kemiklerim kırılğanlaŐmış, kaslarım kl olmuş gibi. Tükenmiş hissediyorum.

Kafası boynundan düşüyor ve küçük bir tırıtıyla kahverengi vinil zemine iniyor. Kan yok, ki bunu biraz tuhaf buluyorum. Saçları uzun ve kahverengi. Kıvrıcık. Hiç mantıklı gelmiyor. Dizlerimin zerine çöküp yüzünü çevirdiğimde buz gibi parmaklar kalbimi kavırıyor.

Carmen'in görmeyen gözleri bana dik dik bakıyor. Kendimi geriye atıp kaçmaya çalıştım. Bunu ben yapmadım. Kafasını ben kesmedim. Onu ben öldürmedim! Bir nemi yok. DeŐete kapılmış zihnim o meŐum geceden beri 'ya olursa'ları tekrarlayıp duruyor. Sadece Carmen'le birlikteyken biraz huzur buluyorum. Ve Şimdi o da bitti.

"Sorun yok Lucas," diyor yumuşak bir ses. Onun sesi. "Ben huzurluyum. Yolunu bulmalısın. Beni bul."

Uyanıyorum, terliyorum, titriyorum, başım zonkluyor. Ağzım kuru ve ses sürekli yolumu bulmamı tekrarlıyor.

Bul beni.

Rüya-Carmen kendini mi kastetti? Ama beni etrafında istemediğini açıkça belirtti. Başımı salladım. Rüya sadece benim bilinaltım. Onu istiyorum. Onu bulmak istiyorum. Ama bunu unutabilirim.

Sendeleyerek mutfağa gidiyorum ve bir bardak su içiyorum, soğuk sıvıyı ağzllkle yutuyorum. Sonra iki Advil atıyorum ve Şiddetli baş ağrısının geçmesi için dua ediyorum. Carmen'in Şu anda ne yaptığına dair istenmeyen görüntüler zihnimde uçuşuyor. Saat dört. Henüz aramadılar, yani o lanet canavar muhtemelen hâlâ iş başında. Ona tecavüz m ediyor? Yoksa kız da işin içinde mi? Yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir ya da iki tekila içmek istiyorum ama bu pek akıllıca bir fikir değil. Onun yerine kablolu TV ile dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. *Friends*'in eski tekrarları.

Telefonum çaldığında neredeyse havalara uuyorum. Kalbim dakikada yüz kez atıyor. Lanet olsun. Onu görmek istemiyorum. Bir süre önce biri bana beni en çok neyin korkutacağını sorsaydı, bunun arabamda bir kız almak olacağını düŐünmezdim.

Yüzümü buz gibi suyla yıkayıp kot pantolonumu ve yeni tişörtümü giyiyorum. Barda geçirdiğim kısa süreden sonra duş almamıştım, çok yorgundum ve artık çok geç.

Otuz dakika sonra, ön kapının önündeki düzgünce taranmış çakıllara yanaştım. Arabadan inemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. Onu görmek istemiyorum. Ve onu kollarıma alıp asla bırakmamaktan başka bir şey istemiyorum. Bunun onu mahvettiğini göremiyor mu? Burada yaşayan ve dokunduğu her şeyi mahveden canavarı düşündükçe kalbim bir kez daha kararıyor. Ona geri zarar vermek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Herkes gibi ben de onun pençesindeyim ve yaşamak istiyorum. Carmen sürekli tehlike altında olacağımız konusunda haklı ve hangi hayatın daha kötü olduğunu bilmiyorum. Burada yıkıma uğrayacağımız kesin ama canlı bir hayat mı, yoksa kaçarken neredeyse kesin bir şiddetle öleceğimiz bir hayat mı? Ve dediği gibi; muhtemelen onu geri sürükleyecek ve hayatının geri kalanında ona itaat etmediği için her gün cezalandıracaktı.

Önümdeki boşluğa bakıyorum. Ön kapı açıldığında ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok ve ürkütücü, acı verici bir deja vu hissi yaşıyorum.

Bu kez kendi ayakları üzerinde yürüyor, üzerinde gri büyük boy bir tişört var. Kapı arkasından kapanıyor. Donmuş gibi oturuyorum. Nasıl dışarı çıkacağımı bilmiyorum. Onun acısıyla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Ya da kendi acımla.

Kollarını göğsünde kavrayarak, her adımını ölçerek, tereddütle merdivenlerden inişini izliyorum. Acı çekiyormuş gibi görünüyor, kaşları birbirine kenetlenmiş, sanki dikkatini yoğunlaştırmış gibi. Hemen harekete geçiyorum, burada öylece oturamam, ama ben dışarı çıkamadan arka kapıyı açıp içeri giriyor ve arka koltukta yan yatıyor.

Dönüp ona bakıyorum ve donuk bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sadece sür, Lucas," diye fısıldıyor.

Bakışlarını birkaç dakika daha tuttuktan sonra kontağı çeviriyorum ve bizi o korkunç evden uzaklaştırıyorum.

Birkaç dakika sessizlikten sonra beni aradı. Yolcuların ve şoförün iletişim kurabildiği bir hoparlör var. Onu açıyorum.

"Öyle mi?"

"Özür dilerim."

Kalbim çarpıyor ama hiçbir şey düşünmek ya da hissetmek istemiyorum. "Ne için?"

"O şeyleri söylediğim için. Onları kastetmemiştim. Sadece beni bırakmana ihtiyacım vardı.

git."

"Önemli bir şey değil. Sorun değil. Zaten sana inanmamıştım." Ben inandım. Söylediği şey kalbimi kırdı. Ama kabul ediyorum.

"Gece boyunca aklımı başımda tutan tek şey senin düşüncendi." Sesi o kadar yorgun geliyor ki bu beni öldürüyor. Sıradan bir mahallede, kapalı bir alışveriş merkezinin yanındaki terk edilmiş bir otoparka yaşıyorum.

Sessizlik uzuyor, sonra iç çekiyorum ve dönüp bölmeyi yana çekiyorum. "Buraya gelmemi ister misin?"

Carmen başını sallıyor ve her şey ne kadar berbat olursa olsun, sanki damarlarımda kan yerine gazoz akıyormuş gibi her uzvuma yayılan neşeye engel olamıyorum. Arabadan atlayıp kapıyı açıyorum ve arkaya tırmanıp onun karşısına oturuyorum.

İçinde bulunduğu duruma, bacaklarındaki tüylerin diken diken oluşuna, içinden geçen titremelere bakıyorum ve pilot tarzı deri ceketimi silkerek dikkatlice üzerine örtüyorum. Ceketin altında küçük bir bebek gibi kıvrılmıştı.

"Güzel kokuyorsun," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "İçki ve bar kavgası kokuyorum. Özür dilerim." Başını eğdi. "Kavgaya mı karıştın? Neden?" "Ben... biraz sinirliydim."

"Benim için birine mi vurdun?"

"Belki. Bir bakıma."

Aşağı bakıyor, dudağını çiğniyor, sonra zar zor duyulabilen bir ses tonuyla "Keşke bunu ben de yapabilseydim" diyor.

Ona uzandım ve o da küçük elini tutmama izin verdi. Sıcak tenini tenimde hissedince içimde bir sarsıntı oluyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Buna katlanmak zorunda değilsin."

Hayatımda hiç bu kadar ıssız gözler görmemiştim, son seferden sonra bile. Onları acıyla dolu ve bir şekilde kapanmış olarak hatırlıyorum. Şimdi yaydığı umutsuzluk ve çaresizlik göğsüme inen bir darbe gibi.

"Senden vazgeçmeyeceğim," diye mırıldanıyorum ve başparmağımla elini okşuyorum, pürüzsüz karamel renkli tenini ileri geri okşuyorum. Yüzüne ve deri ceketimin altındaki küçük formuna bakıyorum. "Yaralandın mı?"

Başını sallıyor. "Evet."

Ayağımın dibindeki dolabın kapağını iterek açıyorum ve bir şişe Advil ile bir kola alıyorum. "Fazla bir şey değil ama elimdekiler bunlar. Al bakalım." Mantarı açıp ona iki hap veriyorum, o da itaatkâr bir şekilde yutuyor. "Seni eve bırakayım."

Bizi tekrar yola koyduğumda, aklımdaki seçenekler dönmeye başladı. Onu bu pislikten kurtaracağım. Aklımda hiç şüphe yok. Örgütün derinliklerine inmenin bir yolunu bulacağım ve zayıflıklarının ne olduğunu anlayacağım. Bana ne olacağı umurumda değil ama ona bunu yapmaya devam etmelerine izin verirsem beni siksinler.

Evin önünde duruyorum ve başhemşireyi uyandırmak için atlıyorum ama kapıyı kapatamadan tekrar zil çalıyor. Arka kapıyı açıp kafamı içeri sokuyorum.

"Öyle mi?"

"Sadece odama gitmeme yardım et. Lütfen. Kimseyi uyandırma." "Tamam."

Titrek bacaklarıyla dışarı çıkıyor. Çakılların üzerinde yalınayak, o kadar savunmasız görünüyor ki, ceketimi omuzlarına koyduğumda, içimde yine iktidarsız bir öfke yükseliyor. Bastırmaya çalışıyorum. Şu anda bana bir faydası yok. İhtiyacım olduğunda o duyguyu tekrar bulacağım.

Ortak alandan, merdivenlerden, karanlık koridordan geçip en uçta bulunan odasına kadar sessizce ilerlerken ev sessiz. Sol taraftaki sondan ikinci kapı. Yolu ezbere biliyorum. Her gün buraya gelmeye devam ettim, ona kitap okudum, onunla güldüm, memleketinden hikayeler dinledim, çiftlikten hikayeler anlattım. Komik, çünkü bir bakıma o kadar da farklı olmadığımız ortaya çıktı. Dağlardan ve açık gökyüzünden bahsederken bakışlarında sıcak bir şeyler oluyor. Büyükannem ve büyükbabamla geçirdiğim yılların hayatımın en güzel iki yılı olduğunu fark etmemi sağladı. Genç ve aptaldım ve bunun sıkıcı bir şey olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise sisli şehirde boğulduğumu hissediyorum, her sabah bir sis bulutuyla uyanıyorum. Her sokak köşesi çöp ve araba egzozu kokuyor.

Yorganı kenara çekiyorum, Carmen bana ceketimi uzatıyor ve yatağa kayıyor, hala dikkatlice yan yatıyor. Onu yatağa sokarken, ona göz kulak olmaktan, onu güvende tutmaktan ve her ihtiyacıyla ilgilenmekten başka bir şey istemiyorum.

"Carmen... kalabilir miyim?"

"Gerek yok. Ben iyi olacağım. Sadece uyumam gerek." Gözleri kapalı yatıyor, sesi sadece mırıldanıyor.

"Lütfen, izin ver. Uyandığında sana kitap okuyabilirim."

Bana bakıyor, geri çekiliyor, sonra yorganı çekiştirerek kendine doğru çekiyor. "Gel benimle yat o zaman. Sadece sarıl bana, lütfen."

Hemen harekete geçiyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve kot pantolonumu çekiyorum.

Yorganın altına girdiğimde ve o başını omzuma yasladığında, kalbim kabarıyor. Ne düşündüğü, ne söylediği, beni korkutup kaçırmaya çalışması umurumda değil. O benim ve ne olursa olsun onun yanında olacağım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Carmen

Tatlı mı tatlı Lucas'ım uykuya daldıktan sonra hafifçe horluyor. Zaman zaman uyukluyorum ama tüm kığım kavruluyor, en ufak bir hareketimde bile içime acı okları gönderiyor ve kendime gelmek çok zor. Kukum ve kığım ağrıyor ve Salvatore'nin döllerini içimde, üzerimde ve tüm o erkeklerin çimdiklemelerinin, ellemelerinin, iğrenç spermlerini vücudumun her tarafına fişkırtmalarının anısıyla kendimi pis hissediyorum. Ayırıştırmak, birlikte yaşamaya katlanamadığım şeyler kutusuna koymak giderek zorlaşıyor. Sanki o kutu artık düzgün kapanmıyor, sanki çok doluyor.

Yanımdaki adamın yüz hatlarını inceliyorum. Fırçalanmamış dişler ve hafif alkol kalıntıları kokuyor. Hiç umurumda değil. Kendim çok daha kötü durumdayım. Lucas daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Çok maço görünüyor, uzun boylu, geniş omuzlu, kas yığını ama kalbi açık ve dürüst. Hiç bu kadar şefkatli bir adamla tanışmamıştım. İstiyor, sadece almıyor. Karşılığında hiçbir şey talep etmeden veriyor. Onun hayatımdaki varlığını hak edecek ne yaptım?

Biri kapıyı çalınca sarsıldım. Cevap veremedim kapı açılıyor ve başhemşire kafasını içeri uzatıyor. Bakışları Lucas'a ve sonra tekrar bana dönüyor, kaşları alnında yukarı kalkıyor.

"Limuzinin burada ne işi var diye merak ettim. Nasılsın canım?"

"İyi değil, Matron."

"Doktoru aramam gerekiyor mu?"

Başımı salladım. "Sadece bir duşa ve dinlenmeye ihtiyacım var."

Lucas kıpırdanıyor ve gözlerini açıyor, güzel mavi gözleri doğrudan benimkilere bakıyor ve kalbimin takla atmasına neden oluyor. Bana hafifçe gülümsüyor ve sonra Matron'a bakıyor.

"Ona ben bakabilirim," diyor. "Daha güçlü ağrı kesicileriniz var mı?"

"Ben-" diye başıyorum. Beni tekrar uyuşturmalarına ihtiyacım yok. Zihnimin körelmesinden çok hoşlanacağımdan korkuyorum.

"Evet, öyle," diyorlar ikisi de aynı anda.

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum.

"Bir dakika içinde döneceğim. O adamla da konuşacağım, çünkü bu kabul edilemez!"

"Lütfen, yapma-"

Ama o çoktan kapıdan çıktı.

"Diğer insanların size yardım etmesine izin verin. Yalnız değilsiniz."

Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Sadece başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Buna geri kalanımız karar verecek. Duş almak ister misin?"

"Tanrım, evet! Olabileceğim en iğrenç, en iğrenç halim. Yanımda yattığına inanamıyorum."

"İnan buna. Umurumda değil. Sadece iyi hissetmeni istiyorum. Gel hadi." Lucas bana elini uzattı. Onu tutuyorum ve yataktan sürünerek çıkarken inliyorum.

Başhemşire, itaatkâr bir şekilde yuttuğum haplarla geri geliyor. "Halüsinasyon görmeme neden olacak şeylerden değil, değil mi?"

Gülüyor. "Percocet. Gerçekten eğlenceli şeyler taşımıyorum." Gözleri Lucas'a kaydı ve yüz hatları yumuşadı. "Ona iyi bak, tamam mı?"

"Evet, hanımefendi!"

Bana göz kırptı ve gitti. Oda aydınlık, temiz ve sessiz. Zar zor duyulan lavanta kokusu neredeyse evim gibi hissettiriyor. Birkaç saat önce bulunduğum yerle aramızdaki fark o kadar büyük ki aynı gezegen gibi bile görünmüyor. Ivan'ın tişörtünü çıkarmaya çalışıyorum ama sırtımdaki gerginlik çok fazla ve Lucas etek ucundan tutup sonuna kadar çekiyor. Onu görmüyorum ama keskin nefes alışını duyuyorum.

"O kadar kötü mü?"

"Oraya bir daha gitmene izin vermeyeceğim," diyor, sesi bastırılmış bir öfkeyle dolu.

Küçük banyoma gidip duşu açıyorum, sonra dönüp aynada sırtımı inceliyorum. Kürek kemiklerimin hemen altından üst baldırlarıma kadar renk değişimleri ve yatay yaralarla dolu. Birkaç yerde deriyi kırdığı yerde kurumuş kan var, ama çoğunlukla sağlamım. Aynada Lucas'ın gözleriyle karşılaştığımda içimde bulantı yükseliyor.

"Olduğundan daha kötü görünüyor." Yalan söylüyorum. Göründüğünden daha kötü. Dün gece cehennemdeydim.

"Sen... geçen seferkinden çok daha kötü görünüyorsun. Nasıl ayakta durabiliyorsun?"

"Sanırım bu sefer daha hazırlıklıydım. Zihinsel olarak. Ben... Ben sadece buraya döndüğüm için mutluyum. Seninle birlikte."

Ayrıca yirmi adam tarafından vahşice dövülmedim. Bu sefer sadece göğüslerimi ve dokunmalarına izin verilen diğer her yeri çimdiklediler ve sıktılar. Ama geçen seferkine kıyasla hiçbir şeydi.

Duş odayı buharla doldurmaya başladı. Suyun ılıktan daha fazla olmadığından emin oluyorum. İltihaplı sırtım sıcağa dayanamıyor.

"Bana katılmak ister misin?" Dereye doğru bir adım atıyorum ve Viking'ime bakıyorum.

"Yapabilir miyim? Emin misin?"

"Elbette." Gülümsüyorum ve ona elimi uzatıyorum. "Gel."

Bu kadar hızlı soyunan birini nadiren görmüşümdür. Kıyafetlerini yere bırakıp bana katılıyor, su onu ıslatırken boğazından bir inilti kaçıyor.

"Saçımı yıkamama yardım eder misin? Yapabileceğimi sanmıyorum."

Lucas bana sadece saçım için yardım etmiyor. Beni incitmemeye dikkat ederek tüm vücudumu sabunluyor. Aleti büyüyor ve parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirip sarı bukleleri ereksiyonuna doğru okşuyorum ama o elimi tutuyor.

"İstemediğimden değil. Elimde değil, sen sadece... çok güzelsin. Ama bana hizmet etmen gerektiğini düşünmeni istemiyorum."

"Sorun o değil, Lucas, seni aptal çocuk. Ben istiyorum. Sen... sen benim istememi sağlıyorsun. İşte, hisset beni."

Elini bacaklarımın arasına koyup parmaklarını şişmiş kıvrımlarımın arasına itiyorum. Amım onun için ağrıyor. Amım ağrıyor, ama şimdi kötü bir ağrı değil. Onu görmek, onu hissetmek diğer acıyı yatıştırıyor. Vücut olağanüstü bir şey.

Nefes nefese kalıyor ve siki kalınlaşıyor ama elini geri çekip yanaklarımı avuçluyor.

"Seni çok istiyorum ama bugün değil. Lütfen seninle ilgilenmeme izin ver."

Lucas tanıdığım diğer erkeklere hiç benzemiyor. Sözleri ve gözlerindeki sıcak bakışla kalbim kabarıyor. Başımı sallıyorum.

"Tamam."

Sözünün eri bir adam. Beni bir havluya sardıktan sonra yeni çarşaf lar ve yumuşak giysiler bulmaya gider. Temizlendiğimde, ısındığımda, giyindiğimde ve yatağım hazırlandığında beni yatağa yatırır ve *Yüzük Kardeşliği*'nin ikinci bölümünde kaldığımız yerden devam eder.

Lucas

Tam zamanlı olarak onunla olamam. Uzun saatler, garip saatlerde çalışıyorum, insanları taşıyorum, mal taşıyorum.

Onu kadınlar evine geri getirdikten yedi gece sonra, sabahın dördünde bir telefon aldım. Arayan Eric'ti.

"*Salvatore'a gel. Şimdi.*" Bağlantıyı kesiyor. Kolumda uyuyan kadından kendimi dikkatlice kurtarıyorum. Carmen'in yüzü huzurluydu. Ağır bir uykusu var, özellikle de iyileşirken ve biraz kıpırdanmak dışında uyanmıyor.

Ortak salonda hâlâ bir hareketlilik var. Birkaç kız birer erkekle oturmuş kıkırdıyor, sesleri şekerli ve vaatlerle dolu. İlgisiz bir bakış atıyorlar ama hepsi bu. Beni baştan çıkarmaya çalışmayı çoktan bıraktılar ve herkes buradaki varlığıma alıştı. Hatta bazı küçük şeylere bile yardım ettim. Ampulleri değiştirdim, gıcırdayan kapı menteşelerini tamir ettim, gevşek bir kapı kolunu sıktım. Sanırım beni kabullendiler. Bir genelevin müdavimi olacağımı hiç düşünmemiştim. Yine de onları öyle görmemem çok komik. Herkes bir insan, bir geçmişi, hayalleri ve korkuları var. Herkes malikânesini ziyaret etmek üzere olduğum adamdan korkuyor.

Kapılardan geçmeme gerek yok. Üç adam tam yanlarında duruyor, yoldan gizlenmişler. Aslında ikisi ayakta duruyor, üçüncüsü de aralarında asılı, kollarını omuzlarına atmış. Christian, Eric ve kimliği belirsiz zavallı bir herif. Atladım ve arka kapıyı açtım. Baygın adamı yere atıp içeri dalıyorlar.

"Sana güvenilebileceğimizi biliyorduk, dostum." "Nereye?"

"Batı limanı. En uzağa, vinçlerin yanına gidebilirsin."

Ayaklarının dibindeki adama son bir bakış attıktan sonra arabayı döndürüp belirlenen hedefe doğru ilerliyorum. Bu adamın kaderi hakkında hiçbir yanılsamam yok. İçimde heyecan yükseliyor. Beni de mi işin içine katıyorlar? Bir hafta önce onlara yalvardığım gibi mi? Neredeyse vazgeçmiştim.

Birdenbire hayat oldukça iyi hissettirmeye başladı. Carmen iyileşiyor, her zamankinden daha yakın ve kariyerim nihayet yükseliyor. Gerçek para kazanacağım ve onu bu boktan kurtaracağım. Vücudunu satmak zorunda kalmayacak.

Güneş yükseliyor, ufuk boyunca ince turuncu bir çizgi çiziyor. Hava berrak ve yeni hissettiriyor. Şehir ilk kez sabah sisi ile kaplı değil ve körfez ve köprü uzakta, güzel bir manzara.

Saat beşte rıhtımda kimsecikler yoktu. Martılar uyanmış ve uzaktan ötmektedirler, tuz ve çürümüş deniz yosunu kokusu bunaltıcıdır. Christian ve Eric inleyen ve çırpınmaya bağlayan adamı çekip çıkarırlar. Onu aralarında, benim önümde tutuyorlar.

"Bayılt onu, Payne," dedi Eric, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla gözler

Yumruğumu yüzüne bir, iki ve üçüncü kez indirdim. Burnu çatırdıyor ve üst dudağı yarılıyor. Göz kapakları titriyor ve sonra uçarak açılıyor. Bana bakıyor, odaklanmamış ama uyanık.

Christian güler ve adamın inlemesine neden olacak Gekilde elini sıkar. "Kardeşim, sanırım onu uyandırdın."

Yumruğumu sıkıyorum ve adamın suratına öyle sert bir yumruk atıyorum ki onu öldüreceğimi düşünüyorum, hiç geri çekilmiyorum. Kafası öne düştü ve bayıldı.

Eric Christian'a bakıp kaşlarını kaldırır, sonra en yakın binadaki bir kapıyı işaret ederler.

"İçeride."

Kapıyı onlar için açıyorum ve onlar da esirlerini dikkatsizce kirli beton zemine atıyorlar. Keskin bir yağ ve kir kokusu burnuma hücum ediyor. Ben ıGık düğmesini ararken Christian tekrar dıĞarıda kayboluyor. Tam düğmeyi bulduğumda ve titrek bir floresan ışığı odayı aydınlattığında, Christian bir beyzbol sopasıyla geri dönüyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve hepimiz birkaç dakika sessizlik içinde duruyoruz. Christian sopayı defalarca yere vuruyor.

"Ne yaptı?" Önce Eric'e, sonra Christian'a bakıyorum.

Eric omuz silkti. "Patronu kızdırdı."

Christian bana sopayı uzattı. "Onu doğduğuna pişman et."

Yerdeki yığılmış forma, iki ortağıma bakıyorum, sonra sopayı kaldırıyorum.

Saat sekizde yatağında beni bekleyen ve nereye gittiğimi merak ettiğine şüphe olmayan yumuşak, sıcak kadına geri dönmüyorum. Zar zor kullandığım daireme gidiyorum. Bir haftadır burada uyumadım. Eski çorap ve yıkanmamış bulaşık kokuyor. Ellerimde kan var, kıyafetlerime ve yüzüme sıçramış.

Adamın ne yaptığını hâlâ bilmiyorum ama önemli değil. Bize söyleneni yaparız. Sadece buna alışmam lazım. Bu sefer kusmadım. Bu

sefer kusmadım.

Ürktü ya da tereddüt etti. Vücudunda önemli miktarda kemik kırdım ve dayak sırasında bir noktada son nefesini verdi. Yüzü tanınamayacak kadar parçalanmıştı. Dişlerini parçaladım ve Christian parmak uçlarını kesti. Sonra onu okyanusa attık. Bulunduğunda kimliğinin belirlenmesi biraz zaman alacak. Biz limandan ayrılırken, işçiler teknelere yük yüklemek ve boşaltmak için akın etmeye başlamışlardı.

Duşa girip suyu olabildiğince sıcak tutmaya çalışırken başım dönüyor. Giderden akan suyu izliyorum, kan izleri beyaz fayansların rengini bozuyor. O kadar yorgunum ki ayakta bile uyuyabilirim. Retinamdaki kanlı görüntülerin yanı sıra, özellikle bir şey zihnimde tekrar tekrar oynuyor. Christian'ı evinin önüne bıraktığımda sırtımı sıvazladı ve bu gece Salvatore'de bira içmeye gelmemi söyledi. Sırtımdan aşağı tüylerim diken diken olarak arabayı sürdüm. Ben de varım. Varım amına koyayım.

Sonunda.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Carmen

Hemen içine giriyoruz. Lucas kolunu belime doluyor, beni gıdıklıyor ve ben aptalca bir kıkırdama sesi çıkarıyorum, o da bir kahkaha atıyor. Hâlâ gülerek köşeyi dönüp mutfığa giriyoruz ve donup kalıyoruz. Salvatore, önünde yarısı boş bir viski şişesiyle masanın üzerinde oturuyor. Kokusu odayı dolduruyor ve beni onun elleriyle yaşadığım kâbuslara geri götürüyor. Dar siyah bir tişört giymiş, kollarının bittiği yerde kollarındaki kaslar şişiyor, siyah kot pantolon ve botlar. Elinde bir bardak tutuyor, kehribar rengi içeriği yavaşça döndürüyor. Etrafında ve etrafında. Başhemşire ayakta duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tezgâha yaslanmış. Biz görüldüğümüzde ikisi de yukarı bakıyor.

Salvatore'un simsiyah gözleri benimkilerle buluştuğunda daralıyor. Beni yakınlaştırıyor ve kendimi farlara yakalanmış bir geyik gibi hissediyorum, sonra gözleri Lucas'ın üzerinde geziniyor, sonra da belimde tuttuğu koluna iniyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Lucas kendini yakmış gibi beni bırakıyor. Sertçe yutkunuyorum. Sırtımdaki deri büzüşüyor, karıncalanıyor. Canavarın bana zarar verdiği yerlerden hayalet ağrılar geliyor.

Kılını bile kıpırdatmıyor, ama ben bunun onu nasıl etkilediğini, birlikte olduğumuzu nasıl fark ettiğini ve bunu nasıl kullanacağına dair nasıl planlar yaptığını görüyorum.

Bize karşı. Bunu kullanabileceği bir zayıflık olarak görüyor. Bu olabilecek en kötü şeydi.

İçimdeki hayatta kalma içgüdüğü harekete geçiyor. Bir adım geri atıyorum ve Lucas'ın gömleğini çekiştirerek onu trans halinden uyandırmaya çalışıyorum. Hareket etmemiz gerekiyor.

Lucas'ın buna tahammülü yok. Mutfaka doğru bir adım atıyor ve sanki gecenin bir yarısı acımasız mafya babalarına rastlamak dünyanın en doğal şeyymiş gibi başını eğerek selamlıyor.

"Başhemşire, Patron. Bir şeyi mi bölüyoruz? Sadece birkaç sandviç alıyorduk." Derin sesi eşit, sakın ve kontrollü.

Kapı aralığında donup kalıyorum. Lucas ileri atılıp iki dilim ekmek, tereyağı, jambon ve peynir alıyor. Isık çalarak tereyağını sürüp jambon ve peynir dilimlerini ekmeğin üzerine koyuyor. Acele etmiyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. Nasıl bu kadar havalı olabiliyor? Salvatore ile ilişkisi nedir? Bildiğimden daha mı yakınlar? Lucas'a güvenebilir miyim? Birdenbire hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

Salvatore bacaklarını düzeltti, bileklerinden çaprazladı ve ellerini başının arkasına koydu. Matron'la aralarında her ne konuştularsa, sessizleştiler. Yüzünde kusma isteği uyandıran eğlenmiş bir ifade var. Komplo kuruyor. Bunu biliyorum.

"G e l i ş i y o r s u n gibi görünüyor, Carmen. Seni tekrar görmek ne güzel.

Ne kadar oldu? Bir ay mı? Bu çok uzun bir süre."

Bana hitap ettiğinde sarsılıyorum. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Dilimi ısırp koparabilirim. Ağzımın kendine ait bir hayatı var.

İki çift göz dehşet içinde bana bakıyor. Lucas yaptığı işi bıraktı, elleri havada donup kaldı. Salvatore hiç de rahatsız olmuş görünmüyor. Bakışlarında olacıklara dair bir vaat ya da tehdit var. Benimle işinin bitmediğini, sadece benim anlayabileceğim şekilde, sözsüz olarak söylüyor.

Topuklarımın üzerinde dönüp hışımla odama çıkarken bir kahkaha atıyor ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Yer tahtalarını aşındırarak ileri geri yürürken darmadağın oluyorum ve bir süre sonra Lucas iki fincan çay ve iki sandviçle dolu bir tepsiyle çıkageldiğinde bir mil zıplıyorum. Beni görünce kaşlarını çatıyor, tepsiyi bırakıyor ve kollarını bana doluyor.

"Hey, bebeğim. Bu dünyanın sonu değil."

Kendimi iterek onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Öyle! Bu bir felaket! Bunu nasıl göremiyorsun? Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun!"

"Bakın, ona zayıflık gösteremezdim. Üzerimize acımasızca saldırırdı. Ben senin arkadayım, tatlım. Rahatla." Beni incelerken kaşlarını çatıyor.

Bu tartışmayı şimdiye kadar çok kez yaptık. O benim arkamı kollamıyor. Kimse sahip çıkmadı. Matron, Salvatore ile konuşmaya çalıştı, beni ya da kızlarından birini istismar etmeyi bırakmasını söyledi. Tek yaptığı ona daha fazla para teklif etmek oldu, gelir kaybına karşılık çok daha fazla para. Keşke bana söylemeseydi. Bu beni daha da et gibi hissettiriyor, olduğum mal gibi.

Lucas'ın bana uzattığı çay bardağını bir kenara bırakıp onun sıcak kucağına sokuluyorum. "Gel."

Kot pantolonunun kemerinden tutarak onu yatağa doğru çekiyorum ve üzerine binerek onu aşağı itiyorum.

Dudaklarına bir gülümseme yayılıyor ve şişkinliğinin amıma doğru büyüdüğünü hissettiğimde, aniden gerçekten azgınlaşıyorum. Şok ve adrenalinin alt karnımda yoğunlaşması, beni uzun bir sevişmeye, rahatlamaya ve zihnimi meşgul edecek başka bir şeye muhtaç hale getiriyor. Salvatore'un görüntüsünü silmem gerekiyor. Geçici de olsa unutulmaya ihtiyacım var. Hâlâ evde olması umurumda değil. Umarım bizi duyar.

Dudaklarımı Lucas'ın dudaklarına bastırırken kalçalarımı döndürüyorum. Elleri tişörtümün altına giriyor ve yanlarımı okşadıktan sonra başımın üzerinden geçiriyor. Üzerimde sütyen yok, gecenin bir yarısı. Bir sandviç yiyip sonra da uyuyacaktık. Lucas göğüslerimi gördüğünde inliyor ve elleri onları avuçlamak için yukarı kalkıyor. Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor, kısıtıyor ve şurup gibi ihtiyaçlar amıma doğru fırlıyor. Vücudu boyunca aşağıya iniyorum ve pantolonunu hızlıca çıkarıyorum, neredeyse yırtıyordum. Tekrar yukarı tırmanıp, kalın sikini ağzıma alırken bakışlarını tutuyorum, dibini okşuyorum, onu derin derin emiyorum, başka herhangi bir erkeği gönüllü olarak aldığımdan daha derin. Bu bir şekilde amımı ve götümü vermekten daha kişisel bir şey ve bu adama vücudumun her santimini vermek istiyorum. Onu boşalmanın eşiğine getirdiğimde Lucas nefesini zar zor kontrol edebiliyor. Saçlarımı sertçe kavırıyor ve beni durduruyor.

"Aşkım, seni istiyorum!"

Beni belimden kavırıyor ve kolaylıkla sırtüstü çeviriyor, kollarında tüy gibiyim. Üzerimde gezinirken gözleri parlıyor, açık, mutlu, benimkiyle eşleşen bir şehvetle dolu. Dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor, Tanrı'nın bana verdiği her yarığı keşfederek ağzımı yalayıp yutarken göğsü benimkine yaslanana kadar eğiliyor. Öpüyor ve ısırıyor.

Göğüslerime, her ikisine de iyi bakıyor, içimde büyüyen acıyla beni kamburlaştırıyordu.

"Pantolonumu çıkar," diye inledim.

"Evet, bayan."

Çırılçıplak kaldığımda, titreyen bedenime bir an bakıyor. Kıvraniyorum. Bakışları başlı başına bir okşayış, arzusu neredeyse fiziksel. Sonra bacaklarımı aralıyor ve dilini sıırıslıkla olmuş yarığıma sokuyor, klitorisimi buluyor, kıvrımlarımın arasına dalıyor. Oğlum, öğrenmiş! Çok yüksek sesle inlememek ve herkesi uyandırmamak için yastığımı ısııyorum.

"Yakında boşalacağım," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, şimdi sik beni! Seni hissetmek istiyorum!" Yatağımanın yanındaki çekmeceyi çıkardım ve ona bir prezervatif attım.

Bacaklarımın arasına oturuyor, sikini kılıfına sokuyor ve kalçalarımı kavırıyor, kendini konumlandırıyor, ucu açıklığıma dayanıyor. "Seni seviyorum, Carmen."

Sonra beni başka hiçbir erkeğin alamadığı gibi alıyor, çünkü onunla birlikte olmak kalbimi ve ruhumu da dolduruyor. Beni kendine ait kılıyor ve ben de ona izin veriyorum. İçime girerken başparmağını klitorisime bastırıyor ve kendimi kaybetmem sadece birkaç saniye sürüyor. O kadar güçlü bir orgazm yaşıyorum ki neredeyse bayılacak gibi oluyorum ve feryat etmekten kendimi alamıyorum. Muhtemelen herkesi uyandırıyorum. Ama ne olacak ki, genelevdeyiz. Burada kimse biraz seks yapmaktan çekinmez.

"Aman Tanrım," diye soluyor ve siki içimde seğirirken tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Yüzü acıdan olsa gerek yüzünü buruşturuyor ama ne kadar iyi hissettiğini biliyorum çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.

Ter içindeyiz, titriyoruz ve yorganın altına sokulurken nefes nefese kalıyoruz. Görev tamamlandı - karanlık ve çarpık hayatlarımızda küçük bir mutluluk penceresi. Lucas beni kaşıklayıp sıkıca tutarken soğuk bir rüzgâr kalbime doğru esiyor. Hiçbir şeye tutunamıyorum. Her şey geçici. Bir anlığına mutlu olmak, sürekli gölgeler içinde yaşamaktan daha çok acı veriyor. O zaman ne kaçırdığımı bilmiyorum. Lucas'la birlikte olmak beni başka bir şeye, daha fazlasına özlem duymaya itiyor ve bu yürünmesi tehlikeli bir yol.

Haftalar geçtikçe hayat normale dönüyor. İçinde erkeğimin olduğu yeni bir normal, ama yavaş yavaş Salvatore'a ilk çağrılmadan önceki haline dönüyor. Ben çalışıyorum. Lucas çalışıyor. Koruma parası topluyor. Bazen günlerce yok, ama her zaman iletişimde kalıyor, saatler çarpık olsa da her zaman iyi geceler demek için beni arıyor. Hiçbirimizin düzenli bir çalışma programı yok.

Canavarı görmüyorum. Adını bile duymuyorum. Başka hiçbir kız çağırılmadı, bu beni hem rahatlatıyor hem de korkutuyor. Benimle işinin bitmediği hissinden kurtulmak için çok çabalıyorum, ama bu his her zaman kalbimi kemiriyor, uzun zaman önce iyileşmiş olsa da sırtımı ağrıtıyor.

Lucas ne yaptığı konusunda bana karşı şaşırtıcı derecede dürüst. İnsanlara zarar verdiğini biliyorum. Ona zarar verdiğini biliyorum ama bunu kabul etmiyor. Güvenebilecekleri biri olmaya kafayı takmış durumda. Parayı, saygıyı ve kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek istiyor. Salvatore için ne kadar uzun süre çalışırsa, o kadar az kontrol sahibi olacağını görmesini sağlayamıyorum. O bir mal olacak, kullanılacak ve bir gün faydası bittiğinde ya da yanlış bir hareket yaptığında bir kenara atılacak.

Hiçbirimiz dökme demir kapıların ardındaki canavardan bahsetmiyoruz. Bu, odada her zaman var olan bir fildir.

Aylar geçtikçe, istismara uğramamak bana iyi geliyor ve Kolombiya'dan ayrılmadan önce ilk kez iştahım yerine geliyor ve birkaç kilo alıyorum. Göğüslerim herkesin, hatta kızların bile dikkatini çekiyor ve sütyen bedenimi iki kez büyütmek zorunda kalıyorum. Lucas bir göğüs adamı ve onunla soyunmak her seferinde bir başarı.

"Carmen."

Başhemşirenin sesi daha ilk adımda donup kalmama neden oluyor. Bir müşteriden sonra duş almak için odama çıkıyorum. Topuklarımın üzerinde dönerek onunla yüzleşiyorum.

"Öyle mi?"

Yüzü ciddi. "Ona söyledim Carmen. Tüm bu operasyonu durduracağım ve bana ne yapacağı umurumda değil ama seni bir daha bu kadar kötü incitmesini kabul etmeyeceğim."

Buz gibi parmaklar kalbimi kavırıyor ve zihnim dönüyor. "Ne diyorsun sen?"

"Seni tekrar istedi."

Bacaklarım tutmuyor ve basamaklara düşüp dizlerime sarılıyorum, panik göğsümde kalın, koyu bir çamur seli gibi yükselip beni boğmakla tehdit ediyor.

"Dört ay oldu! Neden? Neden şimdi? Neden ben?"

Önümde çömeldi ve elimi tuttu. "Her şey yoluna girecek."

Kendime daha sıkı sarılıyorum ve gözlerimden yaşlar süzülürken ileri geri sallanıyorum. "Yapamam," diye fısıldıyorum. "Oraya tekrar gidemem. Beni öldürür."

Burada yaşadığım altı ay boyunca başhemşire hiç kimseye sarılırken görülmedi. Asla. Ama şimdi kollarını bana doluyor ve beni kucağına

ekiyor.

"Yapmayacak. Sana söz veriyorum."

Kendimi yapmam gereken şeyden uzaklaştırmaya çalışarak varlığımı içimdeki o başka yerin derinliklerine çekiyorum.

"Ne zaman?" diye sordum. Sesim o kadar ıssız, o kadar kırık ki, ben bile duyunca irkiliyorum. Sonra aklıma geldi. "Aman Tanrım! Lucas! Bu onu öldürecek!"

"En azından bu iyi haber. Seni başka biri alacak."

Rahatlayarak sarktım. "Lütfen, oraya gittiğimden hiç bahsetme. Eskisi gibi... aynı durumda geri dönersem ne yapar bilmiyorum."

"Bu gece ve sana söz veriyorum canım. Ona söylemeyeceğim." "Gidip hazırlanmam gerek," diyorum, sesimde hayat yok.

Görünüşe göre bu gecenin şoförü Ivan'mış. Elinde sigarasıyla ön bahçede volta atıyor. Gece ılıktır ve hava çiçek kokularıyla doludur.

"Bayan Moreno." İzmariti fırlatıp tabanının altında eziyor, sonra da bana arka kapıyı açıyor. Bu normal bir araba, bir Mercedes. Deri koltukları ve lüks bir havası var ama limuzin değil. Yeni düzen için mutluyum. Bu farklı bir şey. Belki daha fazlası da farklı olur?

Ivan tüm yolculuk boyunca benimle tek kelime etmedi ama sorun değil. Gerçekten konuşma havasında değilim. Sanki bir balonun içindeymişim gibi hissediyorum, her ses bozulmuş, renkler solmuş. Buraya üçüncü kez gitmek zorunda kalıyorum. Bu son olacak. Eğer beni bir daha isterse, kendimi öldürürüm. Bu bir gerçek. Bunu düşünmek bile beni üzmüyor. Bu şekilde yaşamaya devam edemem.

Ev sessiz. Ofis boş. Ivan beni takip etmemi işaret ediyor ve titrek bacaklarımla onun arkasından odadan odaya geçiyorum. Yürüdüğümüz kanadın uzaklarından sesler ve müzik geliyor. Ses her adımda artıyor. Sertçe yutkunuyorum ve duruyorum. Bar. Tezgâhın üzerinde yatarken, her yönden üzerime akan döllere zihnimde canlanıyor.

"Bayan Moreno?"

"Yapamam," diye fısıldıyorum ve uzun boylu Rus'a yalvarırcasına bakıyorum. *Lütfen beni götürün!*

"Yürü, yoksa seni taşıyım."

Hareket edemiyorum, sanki ayaklarım yere yapışmış gibi. Ivan iç geçiriyor ve beni omzunun üzerinden kaldırıyor. O anda tüm umutlar beni terk ediyor, ham umutsuzluk ruhumun her köşesini ele geçiriyor.

Odaya girdiğimizde konuşmalar sessizleşiyor. Neler olduğunu göremiyorum ve tek gördükleri külotsüz popomun büyük bir kısmı, beni taşıırken kısa elbisem yukarı itilmişti. Oda dönerken

Beni yere bırakıyor, sallandığımda dirseğimden tutarak beni sabitliyor. Etrafıma bakıyorum ve odanın ortasındaki deri koltuklardan birinin yanında durduğumu görüyorum. Yanımda bir çift takım elbise giymiş kalça, iyi cilalanmış siyah ayakkabılarla son buluyor. Kimin bacakları olduğunu anladığımda kalp atışlarım hızlanıyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Carmen

Bir el bileğimi mengene gibi kavırıyor.

"Carmen," diyor yumuşak sesi, haince tatlı. "Gel kucağıma otur canım." Kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor, sırtımı göğsüne yaslıyor ve kucağına oturmam için beni aşağı çekiyor, amım herkesin görebileceği kadar açık bir şekilde sergileniyor.

Hala ona bakmadım. Oda bulanık, etrafımızdaki adamların hiçbirinin yüzüne odaklanamıyorum. Beni kendine çekiyor, kucaklıyor, vücut ısı sırtımı kavuruyor. Kalbim boğazımda, o kadar hızlı çarpıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Zengin kolonyasının, tarçının ve topraksı bir şeyin kokusuyla sarmalanmış, korkudan başım dönmüş bir halde kaskatı oturuyorum.

"Bana söylendi," diye fısıldıyor kulağıma, irkilmeme neden olarak, "çok sert davrandım. Bu yüzden bu gece farklı bir oyun oynayabileceğimizi düşündüm, genç Carmen."

Bir eliyle göğsümü kavrayıp sıkarken, diğer eliyle karnımı okşuyor, elbisemin eteklerini geçip amımı avuçluyor. Bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama o kalçalarını ayırarak beni daha da geniş açıyor.

"Mmm," diye homurdanıyor. "Çok yumuşak." Parmakları yarığım boyunca ustalıkla hareket ederek beni kıvrandırıyor. Dikkatli olması umurumda değil. Onun tüm varlığından iğreniyorum. Onun yakınlığından omurgam sürünüyor ve neredeyse onun yerine bana vurmasını dileyebileceğim.

Karşı koltukta oturan bir adam bize katılıyor, gözleri sürekli çıplaklığıma ve Salvatore'nin içime giren parmaklarına kayıyor. Sanki ben orada yokmuşum gibi iş konuşmaya başladıklarında durum saçma bir hal alıyor. Geçen seferden hatırladığım bir adam, sırık gibi sarışın Eric de bize katılıyor, o da işe dönmeden önce bana bir göz atıyor, gözlerinde bir ilgi parlaması oluyor.

İşte o zaman onu gördüm. Barın en ucunda, elinde paramparça olacakmış gibi duran bir bira tutuyordu. Mavi gözleri karanlık ve eziyetli.

Aman Tanrım.

Şimdi Lucas'ın beni neden almadığını biliyorum. Artık Salvatore'un bu geceki oyununu biliyorum.

Başımı sallıyorum, Lucas'ın bakışlarını tutarak sakın olması için yalvarıyorum. Ona defalarca Salvatore'la birlikte olduğu sürece kontrolün asla onda olmayacağını *söyledim*.

Şeytan aramızdaki etkileşimi fark etmiş olmalı, çünkü darbeleri hızlanıyor, acımasızlaşıyor. Elbisemin önünü aşağı çekiyor ve ağır göğüslerimden birini serbest bırakıyor. Meme ucumu çimdikliyor ve neden birdenbire bu kadar hassaslaştığımı bilmiyorum ama çılgılık atmama neden oluyor.

Lucas kıpırdanıyor ve ben de ağızımla ona "hayır" diyorum. Harekete geçerse öldürülecek. Sonunda benden uzaklaşıyor, vücudu kaskatı kesilmiş, öfkesi sıcak dalgalar halinde kalbimi sızlatıyor. Salvatore o gece birbiri ardına iş görüşmeleri yaparken benden çok daha fazla acı iniltisi çıkarıyor. Acım hasta canavarı azdırdıkça siki kıcımda sertleşiyor. Acaba beni Lucas'ın önünde de becerecek mi? Buna hiç şaşımam. Göğsüm kurşunla doluyor, ağır ve soğuk. Bu geceden sonra Lucas'la tekrar yüzleşebileceğimden emin değilim. Daha önce hiç olmadığı kadar pis hissediyorum.

Aniden ayağa kalktığında ve ben neredeyse kucağından düştüğümde, rahatlasam mı yoksa korksam mı bilemiyorum.

"Beyler, gençler," Lucas'ın başı dönüyor ve gözleri benimle üst kolumu mengene gibi kavrayan göt herif arasında gidip geliyor, "bu gecelik emekli olma vaktim geldi. Her zamanki gibi istediğin kadar kalabilirsin. İçkiler şirketten."

Salvatore hareket ederken Lucas dehşet içinde bize bakıyor ve beni de sertçe kavrayarak kendisiyle birlikte çekiyor. Sonra odadan çıkarken onu gözden kaybediyorum. Kalbim sıkışıyor. Canavarla yine yalnızım.

"Bütün gece tek kelime etmediniz, Bayan Moreno. Birden utangaç mı oldunuz?"

Yönümü bulmaya fırsat bulamadan onun yanında tökezliyorum. "Söyleyecek ne var ki?"

"Çok mu
acı?" Alay
ediyorum.

"İşte benim hırçın küçük kızım."

"Ben senin kızın değilim," diye
alay ediyorum.

Aniden durdu ve beni duvara doğru itti, eliyle çenemi kavradı. "Sen Payne'in kızı mısın o zaman? Hmm? Sen benimsin, tatlım. O da

Benim. Senin her bir parçan benim, aklın, ruhun, bedenin. Onu bir daha becer, ben de gitmesini sağlayayım."

Sanki yüzümdeki tüm kan çekiliyormuş gibi hissediyorum. "Lütfen," diye soluk soluğa kaldım. "Onu bir daha görmeyeceğim. Söz veriyorum."

O zaman pes ediyorum. Artık umurumda değil. Benim için yaşanacak bir hayat kalmadı.

Yenilgimi görünce sırtıyor, sonra tekrar kolumdan tutup beni önüne itiyor. "İçeri gir, soyun. Kendini ıslat çünkü seni kuru sikmek artık eskidi."

Tökezleyerek yatak odasına girdim. Sadece penceredeki küçük bir ışıkla aydınlanıyor. Çok sessiz. Kapı arkamdan kapanıyor ve tüm hayatımı elinde tutan adamla bir kez daha yalnız kalıyorum.

Dönüp ona bakıyorum. Gözleri yarı karanlıkta parlıyor. Elbisemi tutup başımdan geçiriyorum ve ayaklarının önünde yere fırlatıyorum. "Seninle asla ıslanmayacağım! Acıdan ve aşağılanmaktan zevk almıyorum. Beni zerre kadar tahrik etmiyorsun! İğrençsin-"

Bana sert bir tokat attı. Başım yana doğru sallanıyor ve kan tadı alıyorum. "Siktir git," diye dudak büküyorum yanan yanağımı avuçlarken.

Salvatore belimden tutup beni yatağa fırlatıyor. "Kuru sikiş o zaman," diye homurdanıyor. Kolumu kavıyor ve beni döndürüyor, böylece karnımın üzerine yatıyorum, kolumu sırtımda o kadar yükseğe itiyor ki çığlık atıyorum. Soyunduğunu duyuyorum. Kıç yanaklarımın arasına tükürüyor, sonra sikini dar arka deliğime dayıyor ve acımasızca, çığlık atmamı umursamadan içeri itiyor, acı neredeyse bayılmama neden oluyor. Ama sadece neredeyse. Keşke bayılsaydım. Ya da ölmeyi.

Bana ne kadar süre anal yoldan tecavüz edeceğini bilmiyorum. Çünkü artık öğrendim.

Olan bu. Çalışan bir kız olabilirim ama biz de tecavüze uğrayabiliriz.

Birden çekiliyor ve uzun, sıcak dölleri sırtımı kaplıyor. Kıçım inanılmayacak kadar yanıyor. Çarşafı gözyaşı, sümük ve tükürükle ıslattım. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Enerjim kalmadı. Kendimi savunacak iradem yok. Benlik duygusu yok. Hiçbir şey kalmadı. Bir parçam beni öldürmesini diliyor.

Yanımda sırt üstü düşüyor, kıpırdamıyorum. Loş ışıklı, lüks odaya bakıyorum. Görüyorum ama aynı zamanda fark etmiyorum. Salvatore yanımda ağır ağır nefes alıyor. Ayağa kalkıp bitişikteki banyoda kaybolduğunda yatak sallanıyor. Tuvalet sifonu çekiyor, duş çalışıyor, sonra beline sardığı havluyla geri geliyor, teni su damlalarıyla parlıyor. Bana da bir havlu attıktan sonra yanımdaki yatağa oturuyor. Hareket etmedim.

"Kurutmalısın." Hala hareket etmiyorum.

İç çekip havluyu alıyor ve bacaklarımın arasına sokmadan önce birkaç sert vuruşla sırtımı siliyor.

"Neden beni incitip duruyorsunuz Bay Salvatore?" Hiçbir şeye bakmadan, kıpırdamadan, donuk donuk soruyorum.

Sessizleşiyor, sonra yatarken şilte yanına çöküyor. İç çekiyor. "Başkalarının acısı beni tahrik ediyor. Bu şekilde boşalıyorum."

"Bu iğrenç."

"Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim." "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

"Bir fahişe."

"Bir kız. İşkence edip durduğun on sekiz yaşında bir kızım ben. Bana ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Sana çeneni kapayıp alman için bir sürü para veriyorum." "Para seni yaptığın şeyden kurtaramaz."

"Birdenbire çok geveze oldun."

Başımı çeviriyorum, diğer yanağımı çarşafın üzerindeki nemli noktaya koyuyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Artık umurumda değil. Her şeyimi alıyorsun. Benden her şeyimi aldın."

"Çocuk mu?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. Kalbim kıcımların ağrıyabileceğinden daha çok ağrıyor. Bu geceden sonra Lucas'ın yüzüne nasıl bakacağım? Belki yine de beni istemez? Bu pek çok şeyi çözerdi.

"Etten başka bir şey değilsiniz Carmen, ikiniz, tüm adamlarım, dışarıdaki tüm insanlar. Bir hayat, on hayat, yüz hayat, hiçbir şey ifade etmez. İnsanlar buna çok sıkı tutunuyor ama sonunda hepimiz ölüyoruz. Bunu kabul edersen, hayatın çok daha kolay olur."

"Gerçekten berbat bir çocukluk geçirmiş olmalısın," diye alay ediyorum. Salvatore gülüyor.

"Oh, öyleydi. Hayal edebileceğiniz her şeyin ötesinde berbattı. Kimse bana saygı duymuyordu. Toplum bizi, kız kardeşimi ve beni bir çöp gibi çöpe attı. Ebeveynlerimiz erken yaşta ölene kadar çalıştılar ve biz kendi halimize bırakıldık. Hep açtım, kirliydim, hep üşüyordum. Çalmayı öğrendim. Kavga etmeyi. Bencil olmayı. Nefret etmeyi. Hayatım boyunca bir daha asla saygısızlık görmeyeceğime yemin ettim.

"Onun yerine herkesin üzerine yürüyorsun."

"Eğer gereken buysa."

"İçinde bir gram insanlık yok mu senin?" "Yıllardır bakmaya tenezzül etmedim."

"Sanırım yaptığınız şeyi yapabilmek için bu gerekiyor."

"Yaptığım şey ne?"

"Acı. Cinayet. Aldatma. Daha da sayabilirim ama bence bu anlamsız." "Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun, küçük Carmen?"

"Benim gözlerim ve kulaklarım var."

"Bunlar sahip olunması tehlikeli şeyler olabilir." "Ya da iyi. Beni tehdit mi ediyorsun?" "Ne duydun?"

"Yeterli." "Ne için yeterli?"

"Seni ömür boyu hapse atmak için."

"Ve bunu bana böyle mi söylüyorsun? Korkmuyor musun?"

"Çok uzun zamandır korkuyorum Bay Salvatore. Belki de buna bir son vereceğinizi umuyorum."

"Bunun yerine seni bağlayabilirim ve asla gitmene izin vermeyebilirim." "Yapar mıydın?"

"Konuşmak zorunda kalmayacağımı biliyorum.

Konuşmayacağını biliyorum. Haksız mıyım?" "Ama konuşur muydun? Eğer emin olmasaydın?"

"Yapardım. Yorulana kadar."

"Sonra ne olacak?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Beni öldürecek misin?"

"Çirkin ve işe yaramaz hale gelene kadar, en çaresizler bile sana dokunmayana kadar, verdiğim her partide adamlarımın seninle birlikte olmasına izin verirdim. Sonra da seni öldürürdüm, evet."

"Bunu yapar mısın?"

"Bir saniye bile düşünmeden."

"Düşündüğümden daha da canavarmışsın. Annen sana hiç terbiye vermedi mi? Bir parça merhamet bile mi?"

"Genç Carmen, nereden geldiğini ya da seni bu hayata neyin getirdiğini bilmiyorum. Belki canın sıkıldı ve dünyayı görmek istedin ve yanlış kalabalığa karıştın. Belki ailen seni evden attı. Belki de yetimdiniz, çocukluğunuz boyunca yabancılar tarafından tecavüze uğradınız. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Ancak benim yetiştirilme tarzım

kendim. Ailemi zar zor hatırlıyorum. Beni kız kardeşim büyüttü ve o neredeyse benden daha kötü durumda."

"Fahişeleri de dövüp tecavüz mü ediyor?" "Her şeyin seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benim için çok şey benimle ilgili. Beni hiçbir şekilde bir insan olarak görmediğini biliyorum. Bunu açıkça belirttin-"

"Güzel."

"-Ama öyleyim. Canım yanıyor. Kanıyorum. Rüya görüyorum. Tıpkı senin gibi." "Filozof bir fahişe."

"Biliyorum, ödülü ben alıyorum, değil mi?"

Kısa bir kahkaha atıyor. "Neden seni ezmedim? Sana bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazlasını yaşattım. Şimdiye kadar boşboğaz bir zombi olacağını, Ivan'ın seni yerden kazıyıp Elena'nın üzerine atarak tekrar bir araya getirmeye çalışacağını sanıyordum. Seni ölümün eşiğine getirdim ve geri getirdim."

"Beni öldürmeye mi niyetlendin?"

"Hayır. Ben enfiye sevmem. Acıyı hissettiklerinde hoşuma gidiyor. Öldüğünde her şey biter. Bunun neresi eğlenceli?"

"Sen hastasın."

"Oh, biliyorum."

"Beni gerçekten kırana kadar beni aramaya devam edecek misin?"

"Sen farklısın. Zekisin. Bu hoşuma gitti. Seni tekrar alacağım. Ama hayır, seni kırmak istemiyorum. Yine de acı, kısıtlama, aşağılama, boğulma ile seni o uçurumun kenarında dengede tutacağım. Ölmeni istemediğimi bilsen bile, bedeninin aradaki farkı anlamayacak."

"Lütfen... yapma. Buraya istediğin kadar geleceğim. Canımı yak. Boğ beni. Neyi sevdiğini biliyorum. Sadece... lütfen yapma... tüm o adamları değil, Luciano."

Uzun süre beni inceledi. Gözleri ruhu kadar siyah. "Yani seni böyle mi kırıyorum?"

Geri çekiliyorum, midem sıkışıyor. Az önce ona zihnimi nasıl parçalayabileceğinin anahtarını mı verdim? Beni içten içe nasıl öldürebileceğinin ve hâlâ nasıl canlı görünebileceğimin?

Bakışlarıyla karşılaştığımda cevap vermedim.

Dudaklarına bir sırıtma yayılıyor ve o hınzır aklından neler geçtiğini bilmek istemiyorum.

Lucas'ın teklifini haftalar önce kabul etmeliydim. Artık çok geç.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Carmen

Ivan beni geri götürüyor. Dur, tekrarla. Matron ortak salondaki kanepede oturuyor, kareli bir battaniyeye sarınmış. Ev sessiz, oda rahat, sıcak renklerle dekore edilmiş, loş ışıklı. Şimdiye kadar neredeyse ev gibi hissettiriyor, ama çok fazla kötü anı biriktirmeye başlamış bir ev. Beni gördüğünde ayağa fırlıyor, gözleri sanki beni inceliyormuş gibi vücudumun üzerinde uçuşuyor.

"Nasılsın?"

Merdivenlere doğru topallıyorum, kışımındaki ağrı kış yanaklarım birbirine sürtündüğünde yürümemi zorlaştırıyor. "En azından beni dövmedi," diye mırıldanıyorum ve odama doğru ilerliyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Ağrı kesici?" diye arkamdan yarı bağırlıyor.

Başımı sallayıp devam ediyorum. Hayır. Ağrı kesici istemiyorum. Acının beni ayakta tutmasına ihtiyacım var. Şu anın içinde kalmalıyım. Körelmek istemiyorum.

Duşta gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Kendim için değil, Lucas'ın gözlerinde gördüğüm acı için, varlığımın neden olduğu acı için. Eğer hiç tanışmamış olsaydık, şu anda içinde bulunduğu durumda olmazdı. Birkaç haftalık mutluluk, ömür boyu sürecek acıların yanında nedir ki?

Uyku gelmiyor. Salvatore'un tehditleri zihnimde tekrar tekrar çalıyor ve midem düğümleniyor. Birkaç saat sonra yumuşak bir pantolon ve bluz giyip mutfığa iniyorum ve erkenci Gabriela'yı kalın mor bir bornoz ve ejderha şeklinde siyah terlikler giymiş sandviç hazırlarken buluyorum. Kısa boylu, kıvrımlı bir kız, sevimli bir düğme burnu ve neredeyse platin sarısı uzun saçları var. O pürüzsüz, şık saçlarına hep imrenmişimdir. Benimkiler kaba ve kuru. Her gün bir sürü saç kremiyle boğuşuyor, cehennemden gelen saçlarımı evcilleştirmeye çalışıyorum.

"Aman Tanrım, Carmen. Nasılsın? Sen de sandviç ister misin? Çay?"

Sanki çürük arıyormuş gibi bana bakıyor. Herkesin bana böyle bakmaya devam edip etmeyeceğini merak ediyorum. Bu sefer kimsenin görebileceği pek bir şey yok, gerçi daha çok içerideler. Ruhum korku içinde donmuş durumda. Korkunç ötesiyim. Bunu ona söyleyemem.

"Elbette," diyorum hafifçe, "açlıktan ölüyorum. Çay da iyi gider. Tuhaf, bir süredir kahve içesim gelmiyor. Tadı bir garip. Marka falan mı değiştirdik?"

Gabriela yaptığı işi bırakıyor ve bir elini kalçasına koyup beni inceliyor. Sonra öne doğru bir adım atıyor ve elini karnıma koyuyor, bu beklenmedik yakınlık beni sarsıyor.

"Ne-"

"Kızım, hamile misin?"

Bir adım geri atıyorum. "Ne var? Hayır! Sana bunu söyleten ne?"

Zihnim görmediğim tüm işaretleri birbirine bağlarken ağzım bir anda kuruyor. Göğüslerim büyüyor, meme uçlarım aniden çok hassaslaşıyor, iştahım kabarıyor, kilo alıyorum. Olamaz. Olamaz! Kim olduğunu biliyorum. Bir şeytan yumurtası taşıyorum! Ani mutlak bilgiyle tüm içim sürünüyor. O benim içimde. Her yerde benimle birlikte. Dört ay önce ikinci kez içime giren tek kişi o. Dört aylık hamile miyim? Oda dönüyor.

"Ama... RİA?"

"Yerlerinden edilebilirler. Yüzde yüz değiller." Gabriela gözlerinde acıma duygusuyla bana bakıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve oda dönüyor. Ne kadar acımasız olduğunu düşünürken beni dik tutmak için bir sandalyenin arkasına tutunuyorum. Eğer içimde bir şeyleri mahvedecek biri, bir şey varsa, o da oydu. O ilk seferden sonra... karnımdaki o donuk ağrı. O zaman mıydı?

"Kimseye söyleme," diye fısıldadım. "Lütfen!"

"Ondan kurtulacak mısınız? Tanıdığım biri var."

İçimden bir ses hayır diyor. Hem de kocaman bir hayır. Ben bir Katolik olarak yetiştirildim. Aşırı dindar değilim ama bazı şeyler içimde o kadar derin kök salmış ki onları temizleyemiyorum.

"Elbette," diyorum. Tepkim bu olmalı, bu yüzden tatlı Gabriela'ya dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Bana numarasını ver."

"Sana sonra getiririm."

Gerektiği sürece böyle davranmaya devam edeceğim. Çayımızı içtik, sandviçlerimizi yedik. İştahım tamamen kapanmıştı ama sakın davranmaya çalışarak iştahımı bastırıyordum. Gabriela'nın odasının dışında bekliyorum, 'adamin' numarasını alıyorum ve sonra kendi kutsal alanıma kaçıyorum.

Başhemşire çalışmamı istemiyor elbette. Birkaç gün izinli olacağım. Yemek saatleri dışında bütün gün odamda kalıp planlar yapıyorum. I

ve çantayı yatağımın altına sakladım.

Tereddüt ediyorum. Güvenli olduğundan yüzde yüz emin olamam ama ne olur ne olmaz... Gabriela'nın kapısını çalıyorum. Yapmamam gerekse de Lucas'ın beni bulması için küçük bir açıklık bırakmak istiyorum. Sadece... bir şey olursa diye.

"Sır tutabilir misin?"

Yapabileceğini biliyorum. Ona güvenebileceğimi biliyorum.

O gece geç saatlerde, o kadar geç ki erken, her şey sessizleştğinde, son kez odamdan çıkıyorum, kalbim boğazımda evin içinden gizlice geçiyorum, bodrumdan geçiyorum ve zindandaki pencerelerden birinden dışarı çıkıyorum. Oda seks kokuyor. Gündüzleri temizliyoruz. Biri bana rastlar diye ön kapıyı kullanmaya cesaret edemiyorum.

Pencereyi iterek açtığımda menteşeler gıcırıyor ve bir an nefesimi tutup geceyi dinliyorum. Yine de her şey bir mezar kadar sessiz ve pencereyi sonuna kadar itip açıyorum, çantamı atıyorum ve içeri giriyorum. Pencereyi kapatıp doğruluyorum ve etrafıma bakarken nefes alış verişimi tekrar kontrol altına almaya çalışıyorum. Evin arka tarafı zifiri karanlık, sokak lambaları yok ama yıldızlar başımın üzerindeki kadifemsi gölgelikte parlıyor ve bana yol gösteriyor. Bunu bir işaret olarak görüyorum.

Uzun bir yürüyüş olacak. Umarım bir taksi bulabilirim ama ilk bir saat sadece ben ve yol olacak. Ev şehrin dışında, yeşilliklerin bol olduğu ama medeniyetin pek olmadığı bir yerde.

Her gölgede zıplıyorum ve her araba sesi duyduğumda çalılardan arasına dalıyorum. Ayaklarım yolun kenarındaki çakıllara vuruyor ve her adımda kelimelerden ziyade görüntüler zihnimde uçuşuyor. İçinde bulunduğum karmaşayı tarif edebilecek hiçbir kelime yok, bu yüzden beynimin yapabildiği tek şey görüntüler. Lucas'ın acı çeken yüzü, gözlerindeki umutsuzluk. Salvatore'un duygusuz bakışları, istismarı, aşağılanması. İçimdeki bebeği. Zihnimde boynuzları, kuyruğu ve simsiyah, nefret dolu gözleri var. Midem çalkalanıyor ve durmak zorunda kalıyorum. Çalılardan arasına kusuyorum, tükürüğümü kolumla siliyorum ve yoluma devam ediyorum.

Hiç taksi görmeden daha kalabalık bölgelere ulaşmak rahatlatıcı değil. Gece avcılara karşı hiçbir korumam yok ve yine de günün ağarmasını bekleme riskini alıp almamam gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Gün ışığında yanlış insanlar tarafından görülme riskim var. Seçeneklerimi tartıyorum, hiçbiri iyi değil, yine de karanlık bir sokakta mola vermeyi tercih ediyorum. Kirli zemine oturup sırtımı kaba tuğla duvara yaslıyorum. Sahip olduğum en mantıklı ayakkabı olan düz sandaletlerimi giydim, ama ayaklarım yine de acıyor ve onları soyuyorum

kapalı. Kabarcıklar var, içi sıvı dolu büyük kabarcıklar ve bazıları kırılmış. Parmaklarım ıslak geliyor ama en azından kanlı değil.

Sadece suyum var. Sandviç yapıp şüphe uyandırmaya cesaret edemedim ve o kadar açım ki bir atı bile yiyebilirim. Midem gurulduyor ve bir elimi üzerine koyuyorum, orada neyin büyüdüğünün acı verici bir şekilde farkındayım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Doktora gitmeye cesaret edemiyorum. Onu tutmak, büyütme istemiyorum. Evlatlık vermek tek seçeneğim ama bunu yasal olarak yapamam ve kimin çocuğu olursa olsun başına kötü şeyler gelmesini istemiyorum. İyi bir yuva bulmalıyım, uygun belgeleri olmayan bir çocuğu kabul etmeye istekli bir aile. Bu ikisi bir arada olmaz, değil mi? Yasa dışı evlat edinmeye istekli iyi insanlar. Ben hallederim. Birkaç ayım var.

Üzerime birkaç eski gazete yaprağı çekip beni gözlerden saklarken, biraz uyuklamayı umarak zihnim dönüyor. Yürümeye devam edemem. Gecelerin kadını olabilirim ama bu bana burada yardımcı olmaz. Gün ışığına sadece birkaç saat kaldı. Pazartesi sabahı, insanlar işe gidiyor olacak ve ben de güvende olacağım. Umarım evdekilerin kaybolduğumu fark etmeleri için çok erken olur. Muhtemelen. Meslektaşlarım genelde erken kalkan kuşlar değildir.

Lucas'ı, geride bıraktığım tek mutluluk kırıntısını karşımda görünce kalbim ağırlaşarak uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, eski daireme, eski oda arkadaşlarıma geri döneceğim. Orayı Gabriela dışında kimse bilmiyor.

Lucas

Mümkün olduğunca çabuk, şüphe uyandırmadan malikaneden kaçıyorum. Eve dönerken zil zurna sarhoştum ve hem kendim hem de etrafımdaki herkes için tehlike arz ediyordum. Şehrin dışında terk edilmiş bir otoparkta duruyorum, arabadan tökezleyerek iniyorum ve bağırsaklarımı kusuyorum.

Zihnimde tekrar tekrar gördüğüm tek şey, onu nasıl sürükleyip götürdüğü, büyük, karanlık, korkmuş gözleri. Tüm hissettiğim çaresizce güçsüzlük. Tüm eğitimim, son birkaç yılda inşa ettiğim tüm hız ve güç - hiçbir şey için. Onu kurtaramazdım. Belki o ve ben olsaydık, ama onun adamlarıyla dolu bir odada, hayır. Ölmüş olurdum ve ona hiçbir faydam dokunmazdı. Onu nasıl kirlettiğini, pis elinin herkesin görebileceği şekilde amına nasıl girip çıktığını görüp duruyorum. Buruşmuş yüz hatları, korkmuş, utanmış.

Bana dik dik baktı, şerefsiz, harekete geçmem için bana meydan okudu. Zalim yüzü beklentiyle doluydu. Umarım onu iyi hayal kırıklığına uğratmışımdır. İntikam düşüncelerini besleyerek limuzinin arkasına

tırmandım ve huzursuz bir uykuya daldım.

Uyu. Pazar günü sabahın ikisi. Hala karanlık. Şehrin köhne bir yerinde. Yalnızdım.

Carmen rüyalarımnda beni takip ediyor. Kollarımdaki kıvrımlı küçük bedenini özlüyorum, çok sıcak, çok yumuşak. Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Onu bayıltıp bağlamak zorunda kalsam bile, onu yanımda götüreceğim. Bu bok çukurundan gidiyoruz.

Arabanın dışındaki sesler ve ayak sesleriyle uyanıyorum. Hava hala karanlık, ama şimdi daha çok gri bir karanlık, yeni bir günün doğuşunun vaadini taşıyor. Koltuğun altından silahı alıp dinliyorum. Birkaç serseri. Arabayı alıyorlar. İçimde bir adrenalin dalgası yükselirken alay ediyorum. Cehennemlik bunlar. Kapıyı çarparak açıyorum ve silahı en iri adama doğrultuyorum.

"Dostum!" Yüzünün yarısı dövmelele kaplı, kel ve siyah bir adam olan büyük olanı ellerini uzatıyor. Silahı yok.

"Kaybol!" Homurdanıyorum.

Dört kişiler. Adamlardan ikisi, biri çok fazla kilosu olan ve pantolonunu yukarı çekme ihtiyacı duyan siyah bir adam ve biri seğiren, uzun boylu, sarışın ve sıska silahlarını çıkardı, her şey bir saniyeden kısa bir sürede oldu. Hiç tereddüt etmedim. Konuşma yok, uyarı yok. Önce seğireni vuruyorum, sonra da sıska daha yere düşmeden iri olanı. Diğer ikisi de ben göğüslerine iki mermi yerleştirmeden önce hissettikleri şok ve şaşkınlığı haykırıyor. İlk ikisine bakıyorum. Ölmüşlerdi ama emin olmak için ikisinin de kafasına birer kurşun sıktım. Hareket etmiyorlar.

Kan asfaltta göllenirken etrafıma bakıyorum ve hâlâ yalnız olduğumuzu görmekten memnun oluyorum. Seğireni tekmeledikten sonra arabaya atlayıp hızla uzaklaşıyorum. Birini öldürmek iyi hissettirmemeli, ama lanet olsun, adrenalin patlaması, acımı en azından yarı hak eden bazı serserilerden çıkarmak harika hissettirdi.

Eve gittiğimde daha iyi bir ruh halindeyim. Zihnim bu cehennem çukurundan kaçışımızla ilgili yapıcı düşüncelerle dolup taşıyor. Doğu Yakası'na gideceğiz, henüz nereye gideceğimize karar vermedim. Her ilk adımı önceden planlamıştım. Telefonlar. Para. Arabaları değiştireceğiz. Carmen'i bağlayacak bir şey bulmalıyım, ona zarar vermeyecek bir şey. Onu bağlamak istediğimden değil, ama kesinlikle kaçmaya çalışacaktır, küçük şeytan. Belki onu arabada bir şeye kelepçeleylebilirim? Bunu araştıracağım.

Carmen'e asla itiraf edemeyeceğim bu gecenin görüntülerinden utanç duyarak sıcak duşta mastürbasyon yaptıktan sonra yatağa giriyorum. Ben

Tükenmiş. Yapmak üzere olduğum şey için biraz enerji toplamalıyım. Zihnim açık olmalı.

Öğleden sonra, toparlanıyorum. Ona en son ne aldıysam hâlâ çantasında, hiç kullanılmamış. Silahım, yeni telefonlarım, aklıma gelen her şey var.

Pazar gecesi çok daha iyi uyuyorum. Yarın yeni bir hayata başlıyoruz.

Pazartesi sabahı evimi son kez kilitlediğimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Bunu özlemeyeceğim. Bunların hiçbirini özlemeyeceğim. Önümde gördüğüm tek şey kızım.

Oraya vardığımda ev darmadağınktı. Buzdan parmaklar kalbimi kavırıyor.

Bir sorun var. Kız ölmüş! Şerefsiz onu öldürdü!

Ortak salona doğru koşuyorum ve elime geçirdiğim ilk kızı yakalıyorum. Nefes nefese kalıyor ve muameleye karşı bir dizi protestoyla kolunu tuttuğum yerden çekiyor.

"Carmen nerede?"

Gözlerini arkamdaki bir şeye dikeyor ve sonra topuklarının üzerinde dönerek evin derinliklerinde kayboluyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve başhemşirenin orada durduğunu görüyorum, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki bana meydan okumak yerine kendini rahatlatıyor gibi.

"Carmen mi? Lütfen söyle-" "O

kayboldu."

"Onu öldürdü! Lanet olsun-"

Elini koluma koydu. "Hayır, geri geldi. Eşyalarını aldı.

Hepsi gitti. O gitti."

Rahatlama göğsümü dolduruyor. En azından hayatta ve yapabileceği tek akıllıca şeyi yaptı. Şimdi tek yapmam gereken onu bulmak.

"Nerede o? Kimseye söyledi mi?"

Başını iki yana sallar. "Aşkım, bütün sabah kızları sorguladım. Kimse bir şey bilmiyor. Gabriela ile erkenden kalkıp çay içmişler ama ondan sonrasını kimse bilmiyor."

"Polisleri aradın mı?"

Bana bakıyor, ölü gibi. Yanaklarım kızarıyor ve kendimi hâlâ aptal bir amatör gibi hissediyorum. Tabii ki değilsin.

"S- Biliyorlar mı?"

Başhemşire tekrar başını sallar. "Bunun etrafta koşuşturup insanlara anlatmamız gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Ellerimi yüzüme sürerek kanepelerden birine çöküyorum.
Omzumda bir el hissettiğimde sarsılıyorum.

"Evine git. Burada sana göre bir şey yok." "Lütfen bana haber verir misiniz...?" "Elbette.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Lucas

Günler geçer. Sonra haftalar. Başlangıçta her gün evi ziyaret ediyordum. Birkaç hafta hiçbir şey yapmadıktan sonra onları aramaya başlıyorum. Sesleri giderek daha acınası geliyor.

"Hayır, tatlım. Ondan hiç haber almadık." Başhemşire bana karşı her zaman çok sabırlı, ama ben onu zorladığımı hissediyorum.

"Emin misiniz? Onu arayan biri var mı? Ailesini bulmaya çalıştınız mı?"

"Kimse onun nereden geldiğini bilmiyor, Lucas. Onu sokakta bulduk. Geçmişi hakkında pek bir şey söylemedi. Muhtemelen sen hepimizden daha çok şey biliyorsundur. Arıyor musun?"

"Her zaman," diye mırıldanıyorum ve telefonu kapatıyorum. Acaba biri onun parlak, lavanta kokulu odasını kendine mi aldı? Artık orada başka biri mi yaşıyor? Tolkien kitaplarının nerede olduğunu ve şimdi başka birinin onları okuyup okumadığını merak ediyorum.

Güvende olup olmadığını merak ediyorum. Eğer mutluysa.

İş yükümü artırıyorum, daha acımasız görevler üstleniyorum, dayaklar, infazlar, göğsümdeki kemirici delikten birkaç saatliğine kurtulmak için her şeyi yapıyorum. Carmen'in kayboluşu kalbime saplanmaya devam eden bir bıçak gibi. Krav Maga odaklanmama yardımcı oluyor, yoksa içkiye ya da sattığımız uyuşturuculara yönelirdim.

"Dostum! Sakin ol. Tanrı aşkına, ben yüzüme düşkünüm!"

Rodriguez geriye sıçradı. İki büküm olmuş, ellerini kalçalarına dayamış, terli, siyah saçlarının altından bana bakıyor.

Tişörtümü yukarı çekip yüzümü onunla siliyorum ve tişörtü bıraktığımda terden sıırılsıklam oluyor. "Üzgünüm, Rod."

"Çok tehlikeli bir hale geldin, biliyor musun?"

"Neredeyse her gün egzersiz yapıyorum, tabii ki güçleniyorum." Isınmak için bir aşağı bir yukarı zıplıyorum, kum torbasına birkaç yumruk atıyorum, sonra dönüp tekmeliyorum.

"Bundan bahsetmiyorum Payne. Evet, devleşiyorsun ve hızlanıyorsun ama odaklanamıyorsun."

Durdum ve ona döndüm. İçim ani bir acıyla sıkışıyor. O bilmiyor. Carmen ve beni bilen tek insanlar fahişeler ve başhemşire. Ve Salvatore. Ara sıra Ivan'dan tuhaf bakışlar alıyorum, belki o da biliyordur.

"Önemli bir şey değil. Tekrar gidelim. Daha dikkatli olacağım."

"Bugünlük benden bu kadar dostum. Bugünlerde Duracell tavşanı gibisin, ama ben tükendim. Bak, biraz vicdan muhasebesi yapmalısın. Neyin var bilmiyorum ama seni yiyip bitiren bir şeyler olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok. Yoga yap, meditasyon yap, ne bileyim. Dengeni yeniden bulmak için bir şeyler yap. Bir jiletin ucunda yürüyorsun."

Haklı olduğunu biliyorum. Güçleniyorum, hızlanıyorum ama yumruklarımın isabet ettiği yer zihnim değil. Kendimi lotus pozisyonunda otururken, saçma sapan bir şeyler mırıldanırken ve iç gözlem yaparken göremiyorum. Bir dakika içinde sıkılıyorum.

"Elbette. İpucu için teşekkürler. Bir şeyler bakacağım."

Haftalar aylara dönüşürken, umutsuzluğa kapılmaya başladım. Onu görebilmek umuduyla her gün amaçsızca şehirden geçiyorum. Barlarda, marketlerde, eczanelerde, her yerde onu soruyorum. Elimde bir fotoğrafı yok ama yüzünü ve vücudunu ezbere biliyorum ve ilgisiz yabancılara birbiri ardına onu tarif ediyorum. Geceleri, çalışmadığım zamanlarda, onu tanıyor olmaları *gerektiğini* düşünerek fahişelere odaklanıyorum. Dışarıda birileri onun nerede olduğunu biliyor. Sadece onları bulmalıyım.

Salvatore ve tüm organizasyonuna karşı nefretim katlanarak artıyor. Eğer o olmasaydı, kaçmak zorunda kalmayacaktı. Mutlu olabilirdik. Bunu biliyorum. Onunla ilgilenirdim, benim Kolombiyalı çiçeğim.

Büyük vuruşun sabahında bir sarsıntıyla uyandım. Bugün tam beş ay oldu. Bana gideceğini hiç söylemediği için ona kızmak istiyorum ama içimden gelmiyor. O sadece korkmuş küçük bir kızdı, hayat ve yanlış erkekler tarafından çok kötü incitilmişti.

Bir fincan sert sade kahve yapıyorum ve içine bolca şeker atıyorum. O böyle severdi, ben de onun alışkanlığını benimsedim. Tatlı ve

Güçlü. Onun gibi.

Carmen'le ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp bu akşamki programa odaklanıyorum. Eski güzel günlerdeki gibi muhteşem olacak, yetmişli yıllardaki New York gibi bir mafya savaşı. Odaklanmalıyım çünkü bu gece onları alaşağı edeceğim.

Farklı milletlerden ve geçmişlerden gelen, birbirleriyle gevşek bağları olan bir grup insan, bir banliyö bölgesindeki dükkan sahiplerini tehdit ederek onları 'koruma' için ödeme yapmaya zorladı. Sözde şehrin her tarafını kontrol ettiğimiz için, bu işe yaramaz. Birkaç haftalık gözetleme sonucunda yeterli bilgi toplandı ve bu gece saldırıya geçiyoruz. Onlar on beş kişi. Biz çok daha fazla olacağız. Salvatore'un en yakın adamları dahil herkes orada olacak. Hepsi. Eric Reed, Nathan ve Christian Russo, Ivan Sokolov, Ray, Big Sean ve daha niceleri.

Her geçen ay içimdeki gerilim artıyor, yüzeyin altında hayal kırıklığı kaynıyor. Salvatore'un kendisini parmaklıklar ardına götürmenin bir yolunu bulamayabilirim. Tanrı biliyor ya, yasadışı işlerine, idam ettirdiği insanlara, kumara, uyuşturucuya, fahişelere dair bilgi, kanıt aradım ama bir sonuç alamadım. Tanık olduklarımın, bildiklerimin hiçbir anlamı yok. Onun acımasız avukatları beni mahkemede katleder.

Onu ortadan kaldıramam ama öngörülebilir bir gelecek için canını yakabilirim. En yakın adamlarının büyük bir kısmını, özellikle de yeğenleri Nathan ve Christian'ı ortadan kaldırabilirim.

Bu gece lanet olsun. Altı aydan beri kendimi defalarca kanıtladım. İçeride olduğumu biliyorum. Bana güveniliyor. Beni işaret ettikleri herkesi öldürdüm. Kendi görevlerimi üstlendim. Ellerimde o kadar çok kan var ki asla geçmeyecek. Carmen'in kayboluşu kalan insanlığımı da çaldı. Onu kilitledim ve anahtarını attım.

Kıyamet gününün yaklaştığını hissediyorum. Bu gece, varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim Luciano Salvatore'den alabileceğim her türlü intikamı alacağım. Her geceyi onun evinde geçirdim, içkisini içtim, şakalarına güldüm, bir kızı diğerinden sonra aşağılamasını izledim. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. İçinde bir karanlık, etrafında ölümcül bir hava var, sanki her an saldırabilecek bir kobra gibi.

Yeni anlaşmalar için tezahürat yaptım, adamlarıyla kumar oynadım ve intikamımı planladım.

Şehrin diğer tarafında, birkaç votka shot şeklinde biraz sıvı cesaret topluyorum, sonra koşunun arkasındaki ankesörlü telefona gidiyorum-

sesimi kısmak için elimi ağızıma götürüyorum ve aramayı yapıyorum.

Eve döndüğümde uzun bir süre duşta durdum, kalbim hala bir matkap gibi çarpıyordu. Dedektif çok ilgiliydi. Ona kendi kimliğim dışında her şeyi verdim. Ortaklarımın isimlerini, saldırıyı yapacağımız adresi, saati, bildiğim kadarıyla rakiplerimin isimlerini. Hepsi bu kadar. Yapabileceğim tek şey bu.

Saat 11'e çeyrek kala bir mesaj aldım. Dışarıda bir araba bekliyordu. Silahımı yüzüncü kez kontrol ediyorum ve fazladan şarjörüm olduğundan emin oluyorum, deri ceketimi alıyorum ve merdivenlerden aşağı koşuyorum. Camları renkli büyük siyah SUV'ye atlayıp kendimi arka koltuğa, Ivan'ın yanına sıkıştırıyorum. Araba erkeklerle dolu, bazıları ciddi, bazıları şakalaşılıyor. Ayaklarımızın dibinde ağıza kadar yarı otomatik AR-15'lerle dolu birkaç çanta duruyor.

Motor kükrüyor. Yakıt tüketen, çok hızlı bir Mercedes. BİR V8. Gerginleşiyorum ve hareket ettikçe kalbim çarpmaya başlıyor. Yapmak üzere olduğum şey beni Salvatore'un ölüm listesinin başına koyacak. Bana koruma sözü verildi ve dürüst olmak gerekirse, ne olursa olsun, öyle olsun. Sadece benim olduğumu, görmezden geldikleri, dalga geçtikleri ve alay ettikleri küçük şoförün onları düşüren kişi olduğunu bilmesini istiyorum.

Her şeyleri ellerinden alınacak. Süslü daireleri, paraları, güçleri ve hayatlarının geri kalanını eyalet hapisanesinde turuncu tulumlar içinde geçirecekler. Etrafıma bakıp yüzlerini incelerken sırtıttığımı bile gizleyemiyorum.

Ivan'ı dürtüyorum, eğiliyorum. "Bu çok eğlenceli olacak."

Bana bakıyor, yüzü her zamanki gibi taştan kesilmiş gibi. "İnsanları katletmeyi eğlenceli buluyorsun, seni küçük sapık," diyor ciddi sesiyle.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu her zaman diğerleri gibi sadist, neredeyse sürekli çatık kaşlarıyla göz korkutucu biri olarak düşünmüştüm. Bu adamı okumak imkansız ve beni çok şaşırttı. Canavar için çalışıyor, yani içinde yeterince kötülük var. Parmaklıklar ardına ait. Hepsi öyle.

Motor duruyor ve araba durmadan önce birkaç metre daha yuvarlanıyor. Arkamızda bizimkilerle dolu iki araba daha var. Evin arkasındaki sokaktan geçen caddedeyiz, en alt katında bir depo ve bar bulunan üç katlı bir bina. Sonraki iki katta apartmanlar var. Semiler dağıtılırken herkes sessizliğe büründü.

İçimde neredeyse erotik bir gerilim yükseliyor. Öldürerek tahrik olmuyorum, ama karnımın çukurunda her şey bir heyecan yumağı halinde kenetlendiğinde bedenim aradaki farkı tam olarak anlayamıyor.

Ön tarafta adamlarımız var. Biz arkadan giriyoruz. Arka kapı kilitli olmalıydı, ama bir şekilde bir anahtar elde edilmiş. Bu baskın titizlikle planlanmış. Kulağımdaki tıkaç kaşınıyor ve tam oturduğundan emin olmak için onu itiyorum. Arka kapıya doğru ilerlerken herkes sessiz ve etkili, iki adam sokağın en ucunda konumlanmış, silahları omuzlarında bir kayışta asılı, gölgelerde soğukkanlılıkla her şeyi ve her şeyi bekliyorlar.

Kulağımda bir çıtırtı ve alçak bir ses. "*Git.*"

Elinde anahtar olan adam anahtarı kilide soktu. Bize bakıp başını sallıyor, anahtarı çeviriyor ve kapıyı açıp geri çekiliyor. Silahlarımız hazır, karanlık bir koridora giriyoruz, anahtarcı adam kapıda kalıyor. Uzaktan sesler ve müzik geliyor, insanlar eğleniyor, bir Cuma gecesi rahatlıyorlar. Aniden bir silah sesi duyuldu ve ardından yarı otomatik silahların tekrar eden gürültüsü havayı doldurdu. İnsanlar çılgık atıyor, bir adam köşeden koşarak geliyor, yüzü kan içinde, gözleri kocaman ve korkmuş. Gözlerinin benimkilerle aynı mavi tonda olduğunu fark edecek zamanım oluyor, sonra bir el silah sesi gözlerindeki ışığı sonsuza dek yok ediyor. İlerleyip kapı üstüne kapı açıyoruz, nabızı atan her şeyi öldürüyoruz, her metre karenin temiz olduğundan emin oluyoruz. Kimse buradan canlı çıkamayacak. Tetikteyim, polislerin ne zaman geleceğini merak ediyorum, çünkü bu çok yakında bitecek.

İşte o zaman duyuyorum. Çılgıklar ve silah sesleri arasında siren sesleri gittikçe yükseliyor. Etrafıma, gürültünün farkına varan ortaklarımın yüzlerine bakıyorum. Arkamızdan sesler geliyor, emirler yağdırılıyor. Kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Acaba hissettiğim kadar suçlu görünüyor muyum?

Bir şey sırtıma sertçe çarpıyor ve düşünüyorum, çenemi sert zemine çarpıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor. Sersemlemiş bir halde yanımdan koşarak geçen ayaklara bakıyorum. Homurtular, yüksek sesler var. Tekrar yere çarpınca kalkmaya çalışıyorum.

"Kımıldama, yoksa ateş ederim. Kollarını ve bacaklarını aç!"

Bacaklarım birbirinden ayrılırken sarsılıyorum, sonra bir diz kürek kemiklerimin arasına itilirken nefesimi kaybediyorum.

Kelepçelenirken "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. "Seni arayan bendim."

Sırtımdaki polis omurgamdaki baskıyı kaldırıyor, beni ayağa kaldırıyor ve kendisine doğru çekiyor. Yakamdan tutuyor, nefesi kulağımda sıcak, hırlıyor, "Kimse bir ispiyoncuyu sevmez, seni küçük yılan."

Ağzım kuruyor. İçimdeki her şey soğuyor, saf, çiğ bir korkunun donmuş cehennemi. Sormama gerek yok. Lanet polisler de onun. Ben öldüm.

"Şef, diğer herkes kaçtı. Peşlerinden gidecek miyiz?"

Beni tutan adam bana baktı ve yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.

Du

dakl "Evet, git. Protokolü takip etmeliyim."

ar. "Hallediyorum." Polis meslektaşlarına takip etmelerini işaret eder ve onlar da

ön taraftan kayboldu. Beni dar geçitten geçirip bekleyen iki polis aracına doğru iten iki polisle baş başa kalıyorum.

Kalbim ayaklarıma düşüyor. Resmin gerçeküstülüğünü kavriyorum. Üç polis pasif bir şekilde duruyor, sadece beni izliyor, kırmızı ve mavi ışıklar cephelerde yanıp sönüyor, dünyaya uygun, hayalet gibi bir ifade veriyor. Daha uzakta bir grup sivil duruyor, sarı barikat bantlarıyla engellenmişler, soluk yüzleri yargılayıcı, meraklı, açgözlü.

Arabanın içine itilirken, bir el başımda, bileklerim ağrıyor, hayata veda ediyorum. Carmen'i bir daha göremediğim için çok üzgünüm. Umarım Kolombiya'daki evinde koyun falan güder, kitap okur, dağların ve temiz havanın tadını çıkarır. Umarım bana ne olduğunu asla öğrenmez. Bu acıyı hak etmiyor.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Carmen

Burada zaman yavaş ilerliyor.

Her şey pislik, toz, yıkanmamış vücutlar, çöp ve seks kokuyor. On ya da on beş erkek her gün, her gece döllerini boşaltırken seks kokusundan asla kurtulamazsınız.

Müşterilerden gelen iniltiler, oda arkadaşlarımdan gelen şehvet dolu iniltiler, eski yatak yaylarından gelen gıcırtilar beni saatlerce uyanık tutuyor. Birden fazla sevişme teklifi alıyorum, iyi para, büyüyen göbeğim için ateşli adamlar. Onlara siktirip gitmelerini söylüyorum, biraz medeni kelimelerle. Arkadaşlarımdan işini mahvetmek istemiyorum.

Dünya hasta. İnsanlar hasta. Ama ben özgürüm.

Bu hayat olmayan yerde bir hayat kurmaya çalışıyorum. Alex ve Jane'e bakıyorum. Çok zayıflar, çoğu zaman eroin kullanıyorlar. Alex sürekli zatürre oluyor, Jane depresyonda ve kaybettiği iki çocuğunun özlemini çekiyor.

birkaç yıl öncesinin velayeti. İçimde büyüyen kötülüğe rağmen, onlardan çok daha iyi durumdayım. Tekmelediğinde, dayakları, tecavüzleri yeniden yaşıyorum. Ağladığımda kızlar bana sarılıyor. Titrediklerinde ve terlediklerinde, yükseklerden indiklerinde, onları kuru ve sıcak tutuyorum, içtiklerinden ve yediklerinden emin oluyorum.

Hayat kötü ama daha da kötü olabilirdi. Daha da kötü oldu. Kendime sakladığım tek gerçek pişmanlığım Lucas'ı terk etmek. Ama onunla görüşmeye devam etseydim Salvatore'un onu öldüreceğini biliyorum ve bunun ona tek hediyem olduğu gerçeğiyle teselli buluyorum. Ona bırakabileceğim tek miras. Onun hayatı.

"Ne yapıyorsun?" Alex uzun, ıslak saçlarını siliyor, omzuna damlayan su çıplak göğsüne süzülüyor.

Mütevazı olma zahmetine girmiyor. Hepimiz birbirimizin vücudunu ezbere biliriz. Eğer bir adam yatakta üçümüz için para ödemek isterse, memnuniyetle parayı alır ve rol yapardık. Evet, birbirimizi iyi tanıyoruz.

Kitapla el sallıyorum. "Okuyorum."

"Öyle mi? Ne okuyorsun?"

"Tolkien. Fantastik, ehm... elfler, troller, bunun gibi şeyler."

Havluyu uzun, sarı saçlarına sararken yatağımın kenarına oturuyor. "Bana kitap okumak ister misin?"

Kalbim küt küt atıyor, hatırlatma çok güçlü. Lucas'ı. Onu dört aydır görmedim. Onu hayatım boyunca bir daha asla göremeyeceğim. Emin olmak için şehri terk edip başka bir yere gitmeliyim. Onu görürsem uzak duramam ve bu onu öldürür. Önce şişmiş karnımdaki iğrençlikten kurtulmalıyım, sonra özgür olacağım.

"Elbette."

Alex yanıma uzanıyor, başının altındaki yastığı kabartıyor ve yorganımı üzerine çekiyor.

"Güzel kokuyorsun, Carmen." Saçımı kokluyor.

Gülümsüyorum ve yanağını okşuyorum. "Şu anda sen de öyle."

Bana gülümsüyor ve sonra başıyla kitabı işaret ediyor. Derin bir nefes alıp sayfayı çeviriyorum ve okumaya başlıyorum. Lucas'ın bıraktığı yerden devam ettim ve üçüncü kitabın sonuna yaklaşıyorum. Alex sürekli sözümü kesip binlerce soru soruyor. Tatlı ve sade bir kadın. Yıllarca uyuşturucu kullandıktan sonra beyni pek iyi çalışmıyor ve bir şeylere odaklanmakta zorlanıyor ama olsun. Dünya kadar zamanım var.

Ocak ayının sonlarında sıradan bir Salı sabahı, yatağım, banyo ve mutfak arasında paytak paytak yürüdükten hemen sonra, karnımın alt kısmında ani bir ağırlık hissediyorum. İşemem gerektiğini düşünerek kalçalarımı oynatıyorum ve sonra geçiyor.

Çay yapıyorum, tost makinesinde bir dilim ekmek var ve bir yumurta kaynatıyorum. Tam çay poşetini bardağa koyarken, yine belli belirsiz bir kasılma hissediyorum, ilkinden biraz daha uzun sürüyor. Donup kaldım.

Oh Tanrım. Olamaz.

Jane ve Alex mışıl mışıl uyuyor. Duyduğuma göre son müşteri saat beşte ayrılmış. Kıpırdamadan duruyorum, çay poşeti hala elimde, parlak sabah güneşı durduğum gri muşamba zemine vuruyor ve çoraplı ayaklarımı ısıtıyor. Aklımdan hiçbir düşünce geçmiyor. Birkaç dakikalığına tamamen hissizleşiyorum.

Sonra çay içmeye devam ediyorum, ellerim titriyor, her kasılmada durup aradaki süreyi kontrol ediyorum. Köyde doğum yapan pek çok kadın gördüm. İpleri biliyorum. Suyum henüz gelmedi. Kasılmalar hâlâ belirsiz ve birbirinden uzak. Zamanım var. Şimdi ihtiyacım olan şey yemek, içmek ve elimden geldiğince dinlenmek. Yatağı kirletmemek için bu durum için aldığım plastik çarşafı, makası, lastik bantları, su kabını ve temiz havlu yığınınını getireceğim. Her şeyi hazırladım. Bu bebeği istemiyor olabilirim ama ben pratik bir kızım ve doğru olanı yapmalıyım.

Tabii ki zaman zaman kanamam olabileceği ya da bebeğin sıkışabileceği düşüncesi aklıma geliyor. Ölmek istemiyorum ama hastaneye de gidemem. Bu söz konusu bile olamaz. Oraya gidersem, Salvatore'u arayıp beni nerede bulacağını söyleyebilirim.

Saatler geçtikçe ve kasılmalar güçlendikçe, aralarındaki duraklamalar kısaldıkça, inlememek için dişlerimi sıkarak daireyi adımlıyorum. Kalçalarımı ileri geri sallıyor, acı dalgalarına karşı koymaya çalışıyorum. Yine canımı yakıyor. Uzaktan bile.

Gözyaşlarımı tutamadığım, bugünden korktuğum, içimden ne çıkacağından korktuğum, tutmaya korktuğum mutlak umutsuzluk anlarım var.

Üçüncü sıcak duşumdayım, ellerimi fayanslara dayamışım, kalçalarımı nefes alamayacak kadar sert bir kasılmayla oynatırken neredeyse iki büküm olmuşum, o sırada kalçalarımın iç kısımlarında kaygan bir şey hissediyorum.

Sikeyim.

Çömelip iki parmağımı amıma soktum ve sonra geri çekildim, neredeyse kırımın üzerine düşüyordum. Bu bebeğin kafasıydı. Henüz bitmemişti ama tamamen açılmıştı. Havluyu kaptığım gibi odalara dalıp önce Alex'in, sonra da Jane'in kapısına yumruğumu vururken içimden bir inilti kaçıyor.

"Vakit geldi," diye feryat ediyorum. "Yardım edin!"

Ani itme ihtiyacı, bir arada tutmak için mücadele ederken ciyaklamama neden oluyor. "*Yardım edin!*"

Her iki kapı da neredeyse aynı anda açılıyor ve yarı giyinik iki kız koşarak geliyor. Alex mutfığa koşarken Jane kolumu tuttu.

"Gel, Carmen. Tuttum seni, tatlım. Neden bizi daha önce uyandırmadın?"

Ben yatağa oturana kadar beni tutuyor.

"Seni rahatsız etmek istemedim," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanarak kollarımı göğsüme atıyorum. Bir sonraki kasılma o kadar güçlü ki kolunu tutarak çığlık atıyorum. Ayağa fırlayıp yatağa doğru dönüyorum, karyola iskeletini kavriyorum ve basıncı azaltmak için kalçalarımı sallıyorum.

"Tatlım, uzanmalısın."

"*Yapamam!*"

İkiye bölünüyormuşum gibi hissederken tekrar çığlık atıyorum. "Bu çok büyük! Yapamam!" Nefes nefese kaldım.

"Evet, yapabilirsin tatlım. Herkes böyle hissediyor. Geçecektir."

"Suyu getirdim!" Nefes nefese kalan Alex, yüzü dehşete düşmüş bir halde odaya dalar.

Jane parmağını içine daldırıyor. Kendimi başka bir acı dalgasının içinde kaybediyorum. "Tatlım. İçine biraz soğuk su karıştırmalısın. Ilık olmalı, Haşlama değil."

"*Jane!*" Feryat ediyorum, "Sanırım geliyor. Jane anne olduğu ve bunu yaşadığı için delicesine mutluyum.

Alex bir anda kayboluyor ve bir dakika içinde geri geliyor. Düzensiz bir şekilde nefes alıp veriyorum, bir sonraki ıkınma anını bekliyorum.

Sanki uzaktan, Jane'in yatıştırıcı sesini duyuyorum, nefes almaya devam etmemi, vücudumu dinlememi söylüyor.

"*Bedenimi sik!*" Ağlıyorum.

"Evet tatlım, bu yüzden buradasın. Bebekler böyle yapılır." "Siktir git," diye bağıriyorum ve o gülüyor. O lanet cüreti var

Gül.

Elimi kalçalarımın arasına koyuyorum ve işte orada, baş, beni iyice geriyor. Kusmak istiyorum.

"İstemiyorum! İstemiyorum! Götür onu!" Feryat ediyorum.

Jane bir elini benimkinin üzerine koyuyor, benim hissettiğimi hissediyor, oradan çıkamayacak kadar büyük olan kaygan sert şeyi.

"Tamam, bu kadar. Yatağa. Şimdi. Kafasının üstüne düşürmek istemeyiz." Alex kalçalarımı tutarken o da kolumu çelik gibi kavradı. Kendimi yatağın üzerinde dört ayak üstünde, ciyaklayarak ve ağlayarak buluyorum.

"Erkeklerden ve siklerinden *nefret* ediyorum!" "Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldanıyor Alex.

"Tanrı bizi böyle yarattı. Bunu yapmamız gerekiyor." Jane yanağımı okşuyor.

"Tanrı'dan *nefret* ediyorum!" Çığlık atıyorum.

İtme dürtüsü, zamanın kendisi kadar eski ilkel bir refleks, tüm kontrolümü kaybederken beni kamburlaştırıyor.

"Harika gidiyorsun. Geliyor. Sen bunun için yaratılmışsın. Durma, itmeyi bırakma. Sonuna kadar git ve bu iş bitsin. Yap hadi. *İkın!*"

Bedenim ters yüz olurken kükremem uzun, gırtlaktan gelen, insanlık dışı bir sese dönüşüyor. Bacaklarımın arasından kalın ve kaygan bir şey çıkarken aniden acı azalıyor. İçimden çıkan her neyse ondan gelen en küçük feryatlarla aynı anda nefes nefese kalıyorum.

Terli yüzümü yastığa bastırıyorum ve adrenalin beni terk ederken, tamamen enerjisizlik beni sarkıtıyor.

Bacaklarımın arasında bir hareket var. Bir bebek ağlıyor. Ben ağlıyorum. "O bir erkek, Carmen. Güzel bir erkek bebek. Al bakalım. Bak." "Hayır," diye feryat ediyorum. "Götür onu."

"*Hayır*, sen dön ve bebeğini al. Mantıksız davranıyorsun. Onun annesine ihtiyacı var." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik var ve içindeki bir şey başımı çevirmeme, sonra da yan yatmak için yana kaymama neden oluyor.

Jane yanımda duruyor, havluya sarılı küçük bir şeyi kucaklıyor. Alex elinde bir makas ve birkaç lastik bant tutuyor, soru sorarcasına Jane'e bakıyor, o da başıyla devam etmesini ve kordonu kesmesini işaret ediyor. Gördüğüm tek şey minicik eller, havayı kavrayan küçük parmaklar, çaresiz, şaşkın.

Aman Tanrım. Ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Çok fazla şey o l u y o r . Kemiklerim yorgun, göğsümde kalın bir şey var,

kalbim sıkışıyor. Kukum ağrıyor ve bebeğin küçük homurtularıyla göğüslerim geriliyor.

"Onu bana ver." Yer açmak için kollarımı açtım.

"Aferin kızıma." Küçük bohçayı göğsümün yanına koyuyor ve bornozumun kenarını aşağı doğru iterek bir göğsümü serbest bırakıyor. "Yanağını meme ucuna koy. Ne yapacağını bilir."

Parmaklarımın ucuyla eline dokunarak küçük şeyi incelemek için bir an ayırıyorum. Beni kavramaya çalışıyor ve bunu yapabilmesini bile şaşırtıcı buluyorum. Gözleri çok yorgun ve çok karanlık. Benimkiler gibi karanlık, babasınınkiler gibi karanlık. Cildi, kan çizgileri ve beyaz yağlı bir maddenin lekeleri altında, güzel bir karamel tonu ve burnu düz.

Alex ve Jane sessiz, hepimiz doğmakta olan yeni bir hayatın mucizesi karşısında dehşete kapılmış durumdayız. Onu istememem, doğurmak istememem önemli değil. Bu anda, bir melek hepimize dokunuyor ve kadınların zamanın başlangıcından beri hissettikleri, hepimizi Havva'ya kadar her nesli birbirine bağlayan eylemin içine çekiliyoruz.

Ufaklık meme ucumu ararken bir kirpininki gibi komik küçük homurtu sesleri çıkarıyor. Sonunda tutunduğunda, sanki karıncalanan bir elektrik akımı meme ucumdan doğrudan amıma doğru ilerliyor ve yeni bir emme hissi başlatıyor.

"Jane," diye homurdandım. "Lanet olası doğumdan sonra." "Sen kendi işine odaklan. Biz burada olacağız."

Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarımı tutamıyorum. Ufaklık uykuya dalıyor, açgözlülükle meme ucumu emiyor. Göğüslerim bir ineğin memesi gibi görünüyor ve birkaç gün içinde süt gerçekten gelmeye başladığında daha da kötüleşeceğini biliyorum.

"Asla çocuk sahibi olmayacağım" diye mırıldanıyor Alex, ben ve bebekten oluşan küçük ikiliye bakarken.

Jane gülüyor. "Asla bilemezsin."

Alex alay ediyor ve ben onların değiş tokuşuna biraz gülümserken, daha derin, daha içi boş bir kasılma oluşuyor.

"Karnını biraz iteceğim. Benim için sırt üstü yatabilir misin?"

Bebegi tutuyorum, yer değiştirirken emmesini engellememeye dikkat ediyorum ama derin bir uykuya dalıyor ve meme ucundan uzaklaşıyor.

Jane karnıma aşağı doğru masaj yapmaya başladığında, "Doğum hakkında çok şey biliyorsun," diyorum.

"Hemşire olmak için okudum," diyor sessizce ve gözlerini kaçırıyor. Şaşırdım. Bilmiyordum. "Ne oldu?"

"İlaç dolabından morfin çalarken yakalandım. Gençliğimde bacağımı kırdıktan sonra bağımlı oldum."

Vücudumun kalıntılardan kurtulmasına yardım etmek için savaşıırken homurdanıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Çok özür dilerim," diyorum zor nefesler arasında.

Bacaklarımın arasından ılık ve ıslak bir şey akıyor ve sonunda içime tam bir huzur duygusu yerleşiyor.

Alex ve Jane plastik çarşaf ve havluları toplayarak yatağın altındaki pisliği temizler.

"Hepimizin katlanması gereken çarmıhları var, aşkım." Benden bebeğe bakıyor.

Onlara söylemedim ama o aptal değil. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Başımı salladım. "Sanırım."

"Dinlen. Tamam mı? Buna ihtiyacın olacak. Şu andan itibaren eline geçen her fırsatı değerlendir. Bebeği almama izin ver."

Tereddüt ederek kendimi şaşırtıyorum.

"Ne yaptığımı biliyorum." Jane'in sesi duygu yüklü.

Başımı sallayarak kollarımı açıyorum ve beni göğsümde uyuklayan minik paketten kurtarmasına izin veriyorum.

Onu kucağına alıyor ve yüzündeki havluyu biraz çekiştiriyor. "O çok güzel." Sesi hüzünlü ve gözleri parlıyor. O an aklıma Kaybettiği çocukları ve nasıl acı çektiğini düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Başımı salladım. "Evet."

Kapı arkalarından kapanırken, yorgunluktan bitap düşmüş bir halde yorganı burnuma kadar çekiyorum. Tabii ki güzel. Babası neredeyse uhrevi bir güzelliğe sahip.

Ve şeytanı melek gibi gösteren bir kötülük.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Lucas

Kayıt alanı gürültülü bir yer. Bana hiç özen göstermeyen iki iri yarı polis tarafından kelepçelenerek, ara sıra tökezletilerek götürülüyorum. Üzerlerinden nefretin sızdığını hissediyorum. İşlemden geçiriliyorum, üstümü arıyorlar, kıyafetlerimi geri alıyorum ama ayakkabılarımı ve kemerimi alamıyorum. Cüzdanım ve telefonum, hatta cebimdeki lanet olası tiftik bile, hepsi etiketlenmiş ve bir kenara konmuş plastik bir torbaya atılıyor. Aldıklarını imzalamam için bana bir kalem uzatıyorlar, ama ben

ellerimi kaldırmayı reddediyorum. Hepsinin canı cehenneme. Başka bir koridora itildim, sonunda beni her renkten ve boyuttan on iki adamla birlikte büyük bir cam kafese attılar. Bazıları uzun, geniş ve tehditkâr. Bazıları sadece küçük gelincikler. Bazıları buraya ait değilmiş gibi görünüyor. Travesti için üzülüyorum. Burada kolay zaman geçirmeyecek. Kalabalığı bir tehdit var mı diye tarıyorum ama kimse bana ilgisiz bir bakış atmaktan fazlasını yapmıyor.

Bir adam tahta bir bankta oturmuş hüngür hüngür ağlıyor. Bir diğeri ileri geri volta atmaya devam ediyor, ağzından küfürler çıkıyor. Ara sıra yumruklarını kalın camlı pencereye vuruyor.

Daha önce hiç tutuklanmadım. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Köşede bir telefon var ama arayabileceğim kimsem yok. Dışarıda düşmanlarımdan başka bir şeyim yok. Sanırım kendime bir avukat tutmalıyım ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Birkaç kısa emir dışında kimse bana bir şey söylemedi.

Saatler geçiyor. İnsanlar gelir ve gider.

Boynuna kadar uzanan dövmeleri, gür, koyu renk saçları ve koyu renk gözleri olan uzun boylu, iri yarı bir adam nezarethaneye girdiğinde her türlü kendini koruma duygusu aniden alarına geçiyor. Kapı arkasından çarparak kapandığında irkildim.

Kendisinden daha ufak tefek bir adamı banktan itiyor ve oturuyor, bacaklarını o kadar açmış ki başka kimse yanına oturmayı aklından bile geçirmiyor.

Göz ucuyla onu takip ediyorum ve gözlerini üzerimde hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Odanın karşı tarafındayım, kendime bir bankta yer bulmuşum. Başımı kaldırıp ona doğru bakıyorum ve karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Tehdit saçıyor. Bana bakmaya devam ediyor, taş suratlı. Hareket etmiyor. Göz kırptığını bile görmüyorum. Tüm içgüdülerim bana kaçmamı söylerken nefesimi sakın tutmak için savaşıyorum. Ama nereye? Kaçış yok.

O benim için burada. Bunu biliyorum. Sahte suçlamalarla içeri alındı ve bana öldüğümü söylemek için burada.

Salvatore'u alt etmeye çalışmak akıl almaz derecede aptalcaydı. Ama en azından deneyecek kadar erkektim. Carmen'e biraz adalet sağlamaya çalışmalıydım.

Kıpırdamıyor, piç kurusu ve sonunda sidik yarışına dayanamayıp başka tarafa bakıyorum, sıkılmış ve hiç ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Yine de kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve her uzvum sanki karbonatlanmış gibi hissediyor. Diğer adamlara bakıyorum. Herkes sessiz,

Köşedeki uyuşturulmuş adam hariç, muhtemelen burada kilitli değil hastanede olması gerekiyor.

Kapı açılır ve gergin atmosferde herkes irkilir. "Payne!"

Rahat bir nefes alıyorum. En azından birkaç dakika soluklandım. Yanından geçerken omuzlarımı dikleştiriyor, korkumu göstermeyi reddediyorum.

Bir masanın önünde bir yere itiliyorum ve ayaklarımı yerdeki boyalı ayak şeklindeki iki yıpranmış yamanın üzerine koyuyorum.

"İsim ve sosyal güvenlik numarası."

Cevap vermiyorum, yüzümü nötr hale getiriyorum, zon yapıyorum. İşbirliği yapmak için hiçbir nedenim yok. Olacakların beklentisiyle içim içimi yiyor ama bunu göstermeyi reddediyorum. Siktir et onları.

Kadın soruyu tekrarlıyor. Yanımdaki iki gardiyan kollarımı tutuyor.

"Cevap ver, seni küçük çakal."

Yapmadığım zaman, sıkılmış dişlerinin arasından sinirli bir tıslamayla iç çekiyorlar ve beni daha ileri işlemler için yanlarına çekiyorlar. Resimler. Önden, yandan. Parmak izleri. Sonra bir koridordan diğerine yönlendirildim. Sonunda üç sandalye ve yere bağlı bir masanın olduğu soğuk gri bir odaya giriyoruz. Uzak üst köşede bir güvenlik kamerası ve beni ittikleri sandalyenin karşısındaki duvarın çoğunu kaplayan büyük bir tek yönlü ayna var.

Sonra yalnız kalıyorum.

Sivil giyimli iki yeni polisin gelmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Biri yorgun bir adam, kalın sarı bıyığı gri çizgilerle kaplı, kapüşonlu gözlerinin altında torbalar var, bej pantolonu ve sarı kısa kollu gömleği kırıkmış. Koltuk altlarında ter lekeleri var ve leş gibi kokuyor. Diğeri onun tam tersi, koyu gri bir takım elbise, düzgünce kesilmiş, iki günlük kirli sakallı, iyi taranmış saçlar. Acaba ikisi de satın mı alındı, yoksa sadece süslü polis mi?

"Ben Holsom. Bu da Dedektif Channing." Süslü Polis önce kendisini sonra da meslektaşını işaret eder.

Bir kayıt cihazının düğmesine basıyor ve önümdeki masaya koyuyor. "Kayıt için isminizi söyler misiniz?"

Tek kelime etmedim.

Sorup duruyorlar. Ben sessizim. Bir bok söylemem için bir sebep yok. Beni bir mezbahada, elimde silahla yakaladılar. Bir duruşma olmayacağını biliyorum, çünkü ondan çok önce ölmüş olacağım, bu yüzden bir avukat istemek

anlamsız. Onlara bakarken, ama onları gerçekten görmeden, ölümümün tam olarak ne kadar acı verici olacağını merak ediyorum? Bazılarının yaptığı gibi ağlayıp yalvaracak mıyım? Sonuna kadar güçlü olacak mıyım? Ben her şeyi gördüm. Ölümle başa çıkmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hiç alıcı tarafta olmadım. Belli oluyor.

Sonunda birbirlerine bakıp iç geçiriyorlar. Fancy yüzünü benim gibi nötr tutarken, Buruşuk'un yüzünde derin bir hoşnutsuzluk ifadesi var. Satın alınmış olan o. Dokunulmaz olduğunu bilmenin verdiği bir özgüven havası var.

Fancy takım elbise ceketinin iç cebine uzanır ve okumaya başladığı bir not çıkarır.

"Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır. Avukat tutma hakkına sahipsiniz. Eğer avukat tutacak paranız yoksa, size bir avukat sağlanacaktır. Size az önce okuduğum hakları anladınız mı? Bu hakları göz önünde bulundurarak benimle konuşmak istiyor musunuz?"

Parmaklarımı birleştiriyorum ve kollarımı masaya dayayıp ona bakıyorum. "Tanrı aşkına. Onu beklemeye geri götürün. O kadar lanet olmayacak bu gece ilçede ukala."

İlçe hapishanesi. Kaçınılmaz kaderimle karşılaşacağım yer.

Carmen

Ufaklık yatağında yatıyor ve yorgan etrafına bir duvar gibi dizilmiş. Gerçi henüz dönemiyor, yani nasıl olsa düşmeyecek. Onu yeni besledim ve mışıl mışıl uyuyor. Küçük piçi emzirmeyi planlamamıştım, ona yakın olmak istemiyorum ama göğüslerim o kadar şişti ki çığlık atabilirim. Sızdırıyor ve ağlıyorlar. Korkunç bir şey. Doğum yapmaktan daha kötü, çünkü o sona erdi. İki buçuk haftadır gece gündüz bununla yaşıyorum, o beslendikten hemen sonrası hariç her an işkence.

Kapı zili çaldığında neredeyse çatıdan atlayacaktım. Saat sabahın 10'u ve ev arkadaşlarım uyuyor, çocuk doğduktan sonra birkaç gün dinlendikten sonra işler her zamanki gibi yeniden başlamış.

Buraya kimse gelmemeli. Ev sahibi mi? Kirayı ödedik ve hiçbir şey kırılmadı. Geceyle gündüzü ayırt edemeyen bir John mu? En büyük korkum eski hayatımdan biri olması, ama güvende olmalıyım.

Tekrar çalışıyor, uzun, tiz ve sinir bozucu bir sinyal, ölüleri uyandıracak cinsten. Tam da bunu yapmaya karar verdim. Jane'in karanlık ve rutubetli odasına dalarak, homurdanarak uyanana kadar onu sarsıyorum.

"Kapıda biri var. Kapıyı açmalısın. Yüzümü gösteremem. Lütfen!"

"Pekala, kızım. Sakin ol." Doğduğu günkü gibi çırılçıplak yataktan fırlıyor, bornozunu yerden alıyor ve bir eliyle saçlarını karıştırıyor. "Nasıl görünüyorum?" diye soruyor bornozu etrafına sarıp bağlarken.

Berbat görünüyor. "Sanki yeni uyanmışsın gibi. Çok güzelsin. Şimdi git."

Odama geri dönüyorum ve kalbim boğazımda, kapıyı dikkatlice iterek kapatıyorum. Bebeğe baktım. Hayır, siktir et. Onu kaldırırsam uyanabilir ve çılgılık atabilir. Elbiselerimin arkasına saklanarak dolaba giriyorum ve nefes nefese kapıyı çekip dinlemeye çalışıyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Hiçbir şey duymuyorum. Birden kapım çalındı ve sonra açıldı.

"Carmen?"

Bu Jane. Sesi sakın geliyor. Kapıyı itip açıyorum ve sürünerek dışarı çıkıyorum. "Yalnız mıyız?"

"Bunu duymalısın."

Yüzü çok ciddi. Ağzım kuruyor ve göğsüm sıkışıyor. "Ne oldu?"

Takip etmem için başını eğdi. Jane aptal bir kız değil. Beni tehlikeye atmaz. Düşünüyorum. Saklandığımı biliyorlar ama neyden, kimden saklandığımı bilmiyorlar.

"Kim o?" Fısıldıyorum ve kolunu tutuyorum.

Cevap kapı aralığında beliriyor ve şok içinde geriye sıçramama neden oluyor. "Carmen." Gözleri yumuşak, şefkat dolu. Sonra bakışları yatağa, orada uyuyan küçük sıcaklık ve pudra kokusu demetine yöneliyor. Yan tarafa doğru bir adım atarak onu gözünden saklıyorum ve koruyucu içgüdülerimle kendimi şaşırtıyorum.

"Başhemşire." Sesim titriyor.

"Bana Elena de. Artık senin başhemşiren değilim. Konuşmamız gerek. Korkmana gerek yok. Kimse nerede olduğumu bilmiyor."

"Beni nasıl buldun?"

"Gabriela."

"Hayatı üzerine yemin etti!" Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü.

Lanet olsun. I

Sırrımı saklayacağını *biliyordum*, yoksa ona söylemezdim.

"Koşullar değişti. Benimle konuşmakla iyi yaptı. Gel bakalım. Soğumakta olan kahvem var. Jane bana ikram etme nezaketini gösterdi."

Ağır adımlarla, sanki idama yürüyormuşum gibi hissederek onu mutfağa kadar takip ediyorum. Jane biraz daha su kaynatıyor, bir fincana bir kaşık hazır kahve atıyor ve bir fincan şekerle birlikte önüme koyuyor. Sonra tek kelime etmeden ortadan kayboluyor.

"Nedir bu?" Dudaklarım uyuşmuş, bir şey içmeye ilgim yokken soruyorum.

"Ben Lucas."

Yüzü o kadar ciddi ki bir an için nefesim kesiliyor.

"O öldü mü?" Başını sallıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalarak arkalığa yaslanıyorum. "Ne oldu o zaman?"

"O hapiste."

Tamam. Bu boktan bir şey ama yaptığı şey düşünüldüğünde kesinlikle olabilecek bir şey.

"Ne için?"

"Cinayet için kağıt üzerinde."

Kaşlarımı çatıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Peki kâğıt dışında?" "Çünkü Salvatore'u ispiyonladı."

"Ne?" O kadar ani ayağa kalkıyorum ki sandalye devriliyor. "O ne yaptı? *Neden yaptı?*"

"Detayları bilmiyorum Carmen. Sadece kızlarımdan birinin bana anlattıklarını biliyorum. Baskının bir parçası olan adamlardan biriyle bir gece geçirmiş. Lucas onları polise ihbar etmiş ama-"

"Ama ne?"

"Yanlış kişiyle konuştu. Salvatore'un maaş bordrosundaki biriyle konuştu."

"Olamaz. *Hayır*, nasıl bu kadar *aptal* olabilir!" "Sen ne düşünüyorsun?"

Matron'a sessizce bakıyorum ve onu son gördüğümde, Salvatore'un bana aç gözlerle bakan erkeklerle dolu bir odada, onun önünde bana saldırdığı sırada Lucas'ın acı çeken gözlerini hatırlıyorum.

Sandalyeyi çekip üzerine yığılıyorum. "Benim için," diye fısıldıyorum.

Şüphelerimi doğrulamadı ama itiraz da etmedi.

"Bunu nasıl düzelteceğiz? Avukatı var mı? Ona bir avukat bulmalıyız."

"Carmen." Elini benimkinin üzerine koydu. "Asla mahkemeye gitmeyecek." "Ne? Neden?"

"Görmüyor musun? Nasıl göremezsın?" Sesi bir perde yükseliyor. "Salvatore'un ölüm listesinin en başında o var. Mahkeme salonunu asla göremeyecek."

Karnımdaki ani ağırı nefesimi kesiyor ve iki büküm olmama neden oluyor. Tek yapabildiğim inlemek. "Aman Tanrım, ne yapacağım?"

"Sadece bilmenizi istedim. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Gözlerim doluyor. Onları durduramıyorum. Yanaklarım ıslanırken Matron'a dehşet içinde bakıyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kötü. Her şeyden. Dayak. Tecavüz. Hiçbir şey beni şu anki kadar incitmemiştir.

Arkamdan, odamdan gelen bir inilti beni gerçekliğe geri döndürüyor. Bu *onun* bebeği! Onun bebeği! Onu önünde tutmalı ve sonra boğmalım. Gerçekten bir çocuk babası olduğunu bilmeli, tam da onu kaybetmeden önce. *Benim* elimden.

İçimdeki küçük gül demetini düşündükçe bulantım artıyor ve göğüslerim yeniden gerilmeye başlıyor. Hayır. Ufaklık masum. Aman *Tanrım*, hayır, ona asla zarar veremem.

Ayağa kalktığımda Matron'un zeki bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Çocuğunuz mu oldu?"

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, sonra onu yakalamak için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Onun göğüslerime ihtiyacı var, göğüslerimin de ona. Ben bir süt fabrikasından başka bir şey değilim.

"Şşş, seni tuttum." Onu kucağıma aldım ve savunmasız küçük yaratığı göğsüme bastırarak boynunu destekledim ve mutfığa geri döndüm. Hayır, ona asla zarar veremem.

Tekrar oturuyorum, üstümü yukarı çekiyorum ve bir göğsümü serbest bırakıyorum. Küçük bir profesyonel gibi yapıştı. Diğer göğsüm geriliyor ve sızdırmaya başlıyor. Bundan *nefret* ediyorum!

"Çocuğun var mı Elena?"

Başını iki yana sallar. "Hiç yapmadım."

"Aferin sana," diye mırıldanıyorum.

"Mutlu bir anne değil misin?"

Ne cevap vereceğimi bilemeden gözlerimi küçük çocuğa dikiyorum. Hayır, ben mutlu bir anne değilim. Doğru yerlerde doğru içgüdülerim var. Yapmam gerekeni yapıyorum. Onu besliyorum. Onu rahatlatıyorum. Temiz tutuyorum. Ama ben onun annesi değilim. Kalbimde sevgi yok. Umarım iyi bir aile buluruz. Sevgim bu kadar.

"Ona ne isim verdin, ya da ona?"

"Adını koymadım," diye

mırıldandım.

Başhemşire ayağa fırlar ve masanın etrafında dolanır, battaniyeyi biraz yana iterek siyah saç tutamını serbest bırakır. Bunu yaparken, adam kara gözlerini açar ve ona bakar. Matron'un nefesi kesilir ve bir adım geri çekilir.

"O Lucas'ın çocuğu değil."

Dişlerimi sıkıyorum ve önümdeki kupaya bakıyorum, üzerinde yıpranmış bir Disney prensesi var, kulpu kırık. Sonra başımı sallıyorum.

"Onun çocuğu mu?" diye fısıldıyor. "Evet," diyorum, zar zor duyuluyor.

Nefesi kesiliyor ve bir adım geri atıyor. Sarsılıyorum ve ona bakıyorum. Ufaklık meme ucumdaki tutuşunu kaybediyor ve süt düzenli bir akışla yanağına damlıyor. Homurdanıyor ve çırpınıyor ama ben fark etmiyorum bile.

"Carmen, seni zeki kız!"

"Ne?" Kendimi pek zeki hissetmiyorum. Dünyada yürüyen en büyük ezik gibi hissediyorum.

"İşte orada, sevgilini kurtarmanın anahtarı var."

Kaşlarımı çatıyorum ve yemeğine geri dönmenin yolunu bulmaya çalışan küçük çocuğa bakıyorum. Meme ucunu ağzına doğru itiyorum, tekrar emmeye başladığında ikimiz de rahatlayarak iç çekiyoruz.

"Anlamıyorum."

"Bu çocuğa ne kadar bağlısın?" Acı acı alay ediyorum.

"Salvatore'un hayattaki tek pişmanlığı bir varisi olmaması. Kız mı erkek mi?"

"O bir erkek." Sesindeki bir şey dik oturmamı sağlıyor. Devam etmesini beklerken kalbim daha çok çarpıyor.

"Sen ve Lucas inanılmaz derecede şanslısınız." "Ne diyorsun sen?"

"Onu bu şekilde paçayı kurtarırsın Carmen! Salvatore'a bir oğlu olduğunu söyleyeceğiz."

Ona herhangi bir şey söyleme düşüncesi bile göğsümü sıkıştırıyor. Özellikle de benimle ilgili bir şeyi.

"Neden? Nasıl?"

"Bu çocuğu isteyecektir. Lucas'ın serbest kalmasını istiyorsun. Ona çocuğunu vereceksin ama şartların olacak."

Birkaç dakikalığına nefes alma yetimi kaybediyorum. Ağzım kağıt gibi oluyor.

Kuru.

"Bu işe yarar mı?"

"Bunu başaracağız. Güven bana."

Dokuz ay boyunca içimde taşıdığım küçük hayata bakıyorum. Bu çocuğun iyi bir aileye kavuşmasını istedim.

"Ona karşı nazik olacak mı?"

Başhemşire bana bakıyor. "O neyse odur. Ama o onun babası. Bu çocuk onun genlerini taşıyor. Birbirlerine aittir. Bunu biliyorsun."

"Yapacağım," diyorum. "Eğer Lucas'ı kurtaracaksa. Bana yardım edecek misin?"

Başhemşire kupasını kapar ve son kahvesini de içer. "Size yardım edeyim mi? Evet! Yapacak çok işim var. Kısa süre içinde sizinle temasa geçeceğim. Fazla zamanımız yok."

Dairemizden çıkarken kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Bir duygu kasırgasıyla baş başa kalıyorum. Ufaklığı diğer göğsüme kaydırıyorum, henüz çok doymadığını umuyorum. Bunun hızlı olması gerekiyor. Lucas ciddi bir tehlike altında. Her an öldürülebilir.

Tanrım, hayatta kal!

Benim için. "*Ona isim vermedim.*"

Kendi sözlerim ruhumu yiyip bitiriyor. Onu göğsümdede tutuyorum. O küçük çocuğu. Benim oğlum. Bir ismi hak ediyor. Ve sevgiyi. Ve bir *anneyi*. Ölmek istiyorum. Lucas'ın ölmesine izin veremem! Bir kâbusun içindeyim ve annemi hayatımda hiç bu kadar istememiştim. Tekrar küçük olmak istiyorum; yüklerimi bir süreliğine başka birinin taşımasını istiyorum.

Kuzenimi aramam lazım. Ailemin telefonu yok. Kalbim hızla çarpıyor, güm, güm, güm. Yakın oturmalarına, sadece caddenin karşısında olmalarına rağmen beklemek sonsuz. *Annemin* telefona gelmeyeceğinden korkuyorum. Telefona gelip benimle hiçbir şey yapmayacağını söylemesinden korkuyorum. Onları incittiğimi biliyorum. Düzeltebilir miyim bilmiyorum. Küçük oğluma bakıyorum, çok küçük ama yine de çok muhteşem.

"*Si?*"

"*Anne?*"

"*Mija!*"

Gözyaşlarına boğuldum.

Uzun süre konuşuyoruz. *Babam* da geliyor. Onlara bilebildiğim her şeyi anlatıyorum, onları bilemeyecekleri her şeyden koruyorum. Onlara amcamın söylediklerini soruyorum, meğer hiç öyle bir şey söylememişler. Neden yalan söylediğini anlayamıyorum. Evimi özlediğimde gitmemi engellemek için miydi? Bu düşünce kalbimi o kadar acıtıyor ki neredeyse boğulacağım. Tüm bu acı. Tüm bu acı ve kayıplar, onlarınki, benimki.

Sonunda onlara küçük olanı anlattım.

"*Anne*. Bir oğlum oldu."

Kulağımın onun çığlıklarından zarar görmemesi için telefonu belli bir mesafede tutmam gerekiyor.

"Ona David demek istiyorum." Sessizleşiyor.

"*Babamdan* sonra," diye ekliyorum.

"Eve gelecek misin?"

"Gelebildiğim kadar çabuk."

Babam telefona geldi. "Onur duyuyorum, Carmen."

Gözlerimdeki yaşları silmem gerekiyor. Yeniden bir ailem var. Oğluma daha sıkı sarılıyor, gelecekle ilgili düşünceleri bir kenara itiyorum. Şu anda odaklanmam gereken şey Lucas. Onu bir daha görebilir miyim bilmiyorum ama en azından hayatını kurtarabilirim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucas

Parmaklıklılı kapı son bir sesle arkamdan kapandı. Bir daha asla dışarı adım atamayacağım.

Manşetler kapalı. Turuncu bir tulum giymişim, bacakları ve kolları çok kısa, yanımda bir havlu ve bir diş fırçası var.

Odadaki herkesi gözümün önüne getirirken kıpırdamıyorum. Her iki tarafta yan yana dizilmiş on hücre, merdivenler ve üst katta daha fazla hücre var. Odanın ortasında masalar, kanepeler ve sandalyeler var. Herkes sessizleşiyor ve birkaç dakika bana bakıyor, sonra ilgilerini kaybedip her ne yapıyorlarsa ona geri dönüyorlar.

Kimse tehdit gibi görünmüyor, ama sanırım geldiğini göremeyeceğim.

Gözlerimi kalabalıktan ayırmadan yedinci hücreye doğru ilerliyorum. Alttaki karyolada gri bıyıklı ve kafasında sadece kirli beyaz saç şeritleri olan şişman ve yaşlı bir adam yatıyor. Eski ter kokuyor. Korkunç.

Başımı selamlamak için eğiyorum, sonra havlumu ve diş fırçamı üstteki karyolaya atıp zıplıyorum ve sırt üstü düşünüyorum. Kollarımı başımın altına koyarak yontma tavana bakıyorum ve kaç saatim olduğunu merak ediyorum. Yoksa günler mi olacak? Haftalar mı? Saatler olmasını ummaktan kendimi alamıyorum. Her an omzumun üzerinden bakmak zorunda kalmaktansa, grevin ne zaman düşeceğini asla bilemeden bu işi bitirmek daha iyi.

"Ne için buradasın evlat?"

Aşağıdan gelen hırıltılı sesi duyunca irkiliyorum.

"İçeride bu konu hakkında konuşmadığınızı sanıyordum. Bir kod ya da onun gibi bir şey."

Alay ediyor. "Şımart beni."

Cinayet sahnesi üzerine cinayet sahnesi aklımdan geçiyor, hepsi de kafama silah dayanmış bir şekilde yerde yüzüstü yatmamla sonuçlanıyor.

"İnanılmaz derecede aptal olduğum için."

Gülüyor. Sanki boğazı nasıl güldüğünü hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

İlk gün hiçbir şey olmadı. Bahçeye çıkamadım. Öğle yemeğini kaçırdım ve akşam yemeği zamanı geldiğinde midem altüst oldu, ki bu da rezil bir şekilde iğrenç olduğunu kanıtladı. İnsanların hep abarttığını düşünürdüm. Belki hapishanede yemekler daha iyidir, ama hapishaneye asla ulaşamayacağım, o yüzden bilemeyeceğim.

Vücudum egzersiz yapmak için can atıyor ama spor salonu denen yere gitmeye çekiniyorum. Orada bir sürü ölüm tuzağı var. Bunun yerine yüzlerce şınav ve mekik çekiyorum ve kaldıraç olarak sadece vücut ağırlığımı kullanabildiğim her şeyi yapıyorum.

İkinci gün, her tarafım sürünüyor. Hücre arkadaşım duş almıyor. Gerçekten duş almıyor. Burada kalamam, yine de spor salonuna gidiyorum. Havluyu kaptım. Duştan sonra. Belki hızlı olur? Yine de savaştan yenilmeyeceğim. Hayatta olmaz.

Yalnız değilim. Üç adam öfkeyle pompalıyor, geniş dövmelemin altında kasları şişkin, terden sıırıslam olmuş eş dövücüler, tulumları bellerine bağlı. Çok fazla ekipman yok. Süslü makineler yok. Bir kum torbası. Serbest ağırlıklar, dambıllar, birkaç barbell ve hepsi ağır olan bir yığın plaka. Yeni başlayanlar için bir şey yok. Duvarların rengi solmuş ve yontulmuş soluk sarı tonlarında yeni bir boya ile yapılabilir.

Bir halter alıyorum ve göz ucuyla üç adamı incelerken yüklemeye başlıyorum. Hiçbiri benimle ilgileniyor gibi görünmüyor. Hiçbiri İtalyan'a benzemiyor. İki siyah adam var, biri ölmeye değer bir vücuda sahip, şaka değil, diğeri ağır yapılı ama bir öküz kadar güçlü olduğu belli ve biri de temiz traşlı kafası ve kırmızı gür kaşları olan solgun bir adam.

Sıkı çalışıyorum, kendimi sınıra kadar zorluyorum ve sınırı aşıyorum, bastırılmış enerjiden, asla serbest bırakılmayan ama sürekli bir huzursuzluk düğümünde biriken adrenalin artışlarından kurtulmaya çalışıyorum.

Kum torbasını yumrukluyor ve tekmeliyordum ki terli sırtıma bir cereyan çarptı. Odada kalan adam kafasını kaldırıp geri çekilmeye başladı. Etrafımda dönüp yana doğru kaçarken ve tek bir hareketle bir dambıl yakalarken tüm duyularım alarma geçiyor.

İçeri giren adama bakarken pasif bir savunma pozisyonu alıyorum. Kalbim egzersizin başardığından daha da ağır atıyor. Bu dün nezarethanedeki adam ve kesinlikle beni yakalamaya çalışıyor.

Bana bir bakış attı, siyah gözleri parladı, sonra başını diğer adama kaybolması için salladı. İkinci kez söylenmesine gerek kalmıyor ve hızla odadan çıkıyor.

Pazularımı çalıştırmaya başladım, yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı, onu görüş alanımda tutarken.

Bir halter alıyor. Biraz önce kullandığım ağır halterin aynısı.

"Salvatore'a gidip kendini becermesini söyleyebilirsin," diyorum, kollarımı değiştirip yana doğru bir adım atarak bankı aramıza koyuyorum.

Sanki pompalayacakmış gibi bir kaldırışa başlıyor, sonra yavaş ama ölümcül bir hareketle bana nişan alarak etrafında dönüyor. Geri sıçradım, reflekslerim iyi çalışılmıştı.

"Ölü bir adamdan cesur sözler." Geri çekiliyor ve halterle bıçak saplama hareketi yaparak bankın etrafında dönüyor. Etkileyici bir hareket çünkü çok ağır.

"Bundan çok daha iyisini yapmalısın, *gine*," diye tükürdüm, onu kızdıracağını umarak hakaret ettim.

Bir kahkaha attı. "Elliler aradı. Argolarını geri istiyorlar."

Bankın üzerine atlıyor ve kendini bana doğru atıyor. Halteri tekrar savururken ben yana doğru dans ediyorum. O hareketin momentumunu kıramadan öne atılıp halteri şakağına indiriyorum ve büyük bir çatırtı duyuyorum. İnce kemikle birleşen otuz pound işini yapıyor. Halter yere çarpıyor ve tetikçi bir kütük gibi düşüyor.

Çok yavaş ve aptalca.

Başının altında birikmeye başlayan kan, gri boyalı beton zemin üzerinde koyu kırmızı, yavaş yavaş büyüyen bir su birikintisi oluşturuyor. Ölüp ölmediğini kontrol etme zahmetine girmiyorum. Hayatta kalsa bile, bu adam benim için bir daha tehdit oluşturmayacak.

Dambılı bırakıyorum, cesedin üzerinden geçiyorum ve spor salonundan çıkıyorum. İyi ya da kötü, kendime biraz nefes aldıldım. Yine üzerime gelecekler ve bir dahaki sefere birden fazla adam olacak.

Carmen

Telefonum çaldığında sarsılıyorum. Sadece bir kişi olabilir. Umarım, en azından.

Şüpheyile dolup taşarak bağlanmak için dokundum. "Evet?"

"Carmen?"

Başhemşirenin sesi. Rahatlayarak sarkıyorum ama aynı zamanda kanım karıncalanmaya başlıyor ve rahatsız edici bir gerginlik hissi vücuduma yayılıyor. Aramasının tek bir anlamı olabilir.

"Evet."

"Görüşmeye açık. Aramanız için bir numaram var."

Dizlerimin bağı çözülüyor ve mutfak sandalyesini tutup kendime doğru çekiyorum, nabzım kulaklarımda uğuldarken üzerine çöküyorum. Konuşan kişinin ben olmasını beklemiyordum. Onunla konuşmak istemiyorum!

"Tamam mı?" Belli belirsiz söylüyorum.

Başhemşire bir sayı okumaya başlar. "Bekle!" Kalem ve kâğıt bulmak için çabalıyorum. "Devam et."

"Onunla konuşmalısın. Onu satmalısın, tatlım. Bu konuda arabuluculuk yapmaya çalıştım ama o sadece seninle doğrudan konuşmak istedi. Sana bu konuda akıllı olmanı söylememe gerek yok, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve onun bunu göremediğini fark ediyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum, "göremiyorsun."

"Güzel. Dikkatli ol. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim."

Bağlantıyı kesiyorum, sonra uyuşmuş bir şekilde oturuyorum, ağzım zımpara kağıdı gibi kuru. Karıncalar üzerimde geziniyormuş gibi hissediyorum. Kalkıyorum. Biriyle konuşmam lazım, yoksa delireceğim. Bir an tereddüt ederek Jane'in kapısını çaldım. Bugünlerde onu hep uyandırıyor gibiyim, birbiri ardına gelen dramlar.

İçeriden uykulu bir mırıltı geliyor ve kapıyı iterek açıyorum. "İçeri girebilir miyim? Lütfen?"

"Emin misin? Tekrar bir kapı açmamı ister misin?" "Hayır, konuşmam gerek yoksa patlayacağım."

"Bize biraz çay getir, tatlım, sonra bana seni neyin yediğini söyle."

Kendime bir fincan sıcak ve tatlı kahve, Jane'e de bir fincan çay alıp döndüğümde, onun karşısındaki yatağa tırmanıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve bir yastık alıp göğsüme bastırıyorum.

"Sana her şeyi anlatmadım. Luciano Salvatore'yi duydun mu?" Jane'e her şeyi anlattıktan sonra o dehşete kapıldı ama benim yüreğim hafifledi. O

öğleden sonra, toplayabildiğim kadar cesaret topladıktan sonra

bebeği biraz kokladıktan ve yarım bardak şarap içtikten sonra şehrin diğer ucuna giden bir otobüse bindim.

Eski bar, sokak seviyesinden birkaç adım aşağıda yer alan bir duvar deliğinden başka bir şey değil. Loş ışıklı, rutubetli, birkaç yıldan beri kapalı alanlarda sigara içmek yasak olmasına rağmen duman kokusu sinmiş. Birer şişe birayla beslenen birkaç yaşlı adam barın yanında oturuyor ve ben içeri girdiğimde başlarını kaldırıp bakıyorlar. O kadar uzun süredir burada oldukları izlenimine kapılıyorum ki taburelerle kaynaşmışlar.

Başımda bir kapüşon var, yüzümün en azından bir kısmını gizlemek için olabildiğince öne doğru çekiyorum. Barmenin bakışlarını yakalayarak, "Telefonun var mı?" diye soruyorum.

Başını eğiyor. "Arkada ankesörlü telefon var."

Mükemmel.

"Teşekkürler."

Telefonun yanında dururken gerginliğim artıyor. Kirli, binlerce kirli elin tuttuğu yer kir tabakalarıyla kaplı ve normal şartlar altında on metrelik bir sopayla dokunacağım bir şey değil.

Ama bunlar normal koşullar değil.

Paraları alıp yanımdaki küçük rafa koyarken ellerim titriyor. Sonra notu bulup açıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bu beni öldürüyor. Onunla konuşmak istemiyorum. Ama sonra aklıma Lucas geliyor ve ahizeyi kaldırıyorum.

"Evet?" Derin bir bariton, emredici.

Boğazım düğümleniyor. Oh lanet olsun. O kadar titriyorum ki telefonu zor tutuyorum. Hadi, seni aptal kız, bunu çalışmıştın!

"Ben Carmen Moreno. Size bir teklifim var."

"Genç Carmen! En sevdiğim kız! Seni çok özledim. Neredesin?" Sesi kadife gibi pürüzsüz, balla dolu ve her zaman sızdırdığı o altta yatan tehdit.

Bilmek istemez misin, seni bok parçası?

"Bunun konuyla ilgisi yok. Bende senin istediğin bir şey var. Sende de benim istediğim bir şey var."

"Bana öyle söylendi. Şimdi, bu nasıl oldu?"

"Seni kuşlar ve arılar konusunda eğitmek zorunda mıyım? Sen yetişkin bir adamsın, bunu sen çözersin."

"Hala o ukala ağzın var."

Cevap vermeyeceğim.

"Peki Carmen, sende olanı istediğimi nereden çıkardın?"

"Şimdi telefonu kapatabiliriz, ben de oğlunuz için uzakta bir yerde iyi bir aile bulurum."

Susma sırası onda. Ben de konuşmuyorum. Kalbim boğazımda çarpıyor. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Sonunda konuşur. *"Benim olduğumu nereden bileceğim? O köpek yavrusunun olmadığını nereden bileceğim?"*

Alay ediyorum. "Anlarsın. Güven bana. O tamamen senin. Sanırım Elena buna kefil olabilir."

"Oh, yaptı. Hiç tereddüt etmedi."

"Ayrıca, babalık testi yaptırabilirsin. Ama ben biliyorum, çünkü bir tek sen..."

Sertçe yutkunuyorum. Etkileşimlerimiz hakkında konuşmak istemiyorum. Anıları geride bırakmaya çalıştım.

"Kim ne?"

"Siktir et. Sen bilirsin."

O çok hoş kahkahasını atıyor. Onun gibi bir adamın bu kadar çekici bir dış görünüşe sahip olması, görünüşü, sesi, kokusu, her şeyiyle bir canavardan başka bir şey olmaması hiç de mantıklı değil.

Oğlumu sattığım bir canavar.

Onun *olan* bir çocuk, diye hatırlatıyorum kendime, Lucas'ı kurtaracak olan bir çocuk. Neredeyse acıdan iki büklüm oluyorum.

"Bana gel Carmen, bu işi çözelim."

"Hayal kurmaya devam et," diye tükürdüm. "Tarafsız bir yerde buluşuyoruz ve sen bana Lucas'ı veriyorsun. Onu ölüm listenden çıkar ve hapisten çıkar."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. O bir cinayet işledi. Bu benim elimde değil."

Alay ediyorum. "Pekâlâ. Bebek evlatlık verilecek o zaman." Artık o kadar emin değilim. Ama o bunu bilmiyor.

Kapatıyorum. Büyük bir risk alıyorum. Bara doğru yürürken avuçlarım terliyor ve midem bulanıyor.

"Tekila. Üç shot."

Küçük bardakların olduğu tepsiyi alıp kimsenin gözyaşlarını görmesine gerek olmayan bir köşeye oturuyorum. Ağlıyorum ve göğsüme yayılan acıyı uyuşturmaya çalışıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kapıya beş kez hızlıca vurulunca bir ziyaretçi olduğunu anladım. Pek şaşırmadım. Yine de Salvatore'un

nerede olduğumu öğrendi. Jane sokaklarda, ben de Alex'i müşterisini ortada bırakmaya zorluyorum ve ikisinden de bir dizi küfür işitiyorum. David'i kaptığım gibi yangın merdivenine tırmanıyorum, kalbim boğazımda.

Elena pencereden kafasını uzattığında rahatlayarak nefes alıyorum.

"Bana yalnız olduğunu söyle," diye fısıldıyorum.

Bana doğru uzandı. "Sırrını saklayarak öleceğim. Onun davranışlarından bıktım usandım."

"Gabriela?"

"Kızın bildiğinden haberi yok. İkiniz de üşütmeden içeri gel kızım."

Alex tuvaletine geri döndü. Derin uykudaki bebeği yatağa geri koyarak Elena ve kendim için kahve yapıyorum.

"Çok yüzüzsün kızım. Çok öfkeliydi."

Sırıtmadan edemedim. "Götlük yapıyordu."

"Başka bir şey olsa şaşıırırdım." "Ne diyor?"

"Seninle tekrar konuşmak istiyor. Bebeği görmek istiyor."

"Olamaz. Kendimi korumamın hiçbir yolu yok. Beni öldürebilir, David'i yakalayabilir ve sonra da Lucas'ı öldürebilir."

"Biliyorum." Yüzünü buruşturuyor ve ayağa kalkıp küçük mutfığı arşınıyor. Durup bana bakıyor. "Şimdi de David mi oldu? Adını sen mi koydun?"

Göğsümdeki neredeyse sürekli gibi görünen donuk ağrı artıyor. "Ona 'o' demek eskidi," diye mırıldanıyorum, onun zeki bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemeyerek. Bir şey söylemeyince başımı kaldırıp bakıyorum.

Yavaşça başını sallıyor, gözleri okunmuyor. "Pekâlâ. Bir arama ayarlayalım.

Skype."

"Telefonumu kullanmıyorum," diyorum

çabucak. O da kendi telefonunu açıyor.

"Sorun değil."

"Şimdi mi?" Neredeyse çığlık atacaktım.

"Hazır değilim." "Git çocuğu getir. Asla hazır olmayacaksın."

Korkuyla dolu bir şekilde onu almaya giderken boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum.

"İşte geliyor."

Donup kaldım. Zaten telefonda onunla konuşuyor. Çok iyi tanıdığım yüzü küçük ekranı dolduruyor. Dehşet içinde ona bakıyorum.

"Hamilelik sana iyi davranmış. Işıl ışıl görünüyorsun."

"İltifat etmeyi kes," diye alay ediyorum. "Kulağa ne kadar sahte geldiğinin farkında değilsin."

Salvatore'un görüş alanının dışında, Elena sırtıyor, sonra telefonu David'e daha yakın tutarak yaklaşıyor. Battaniyeyi yana çekiyorum ve küçük, tombul Salvatore kopyasını ortaya çıkarıyorum.

Uzun süre kimse konuşmaz.

"*Zeki bir amcık için tebrikler,*" diyor sonunda. Kaba sözleri ona daha önceki şekerli sözlerinden çok daha iyi uyuyor.

Ben sessiz kalıyorum ve Elena aramayı geri alıyor. "İkna oldun mu?"

"Yeter."

"Ve?"

"*Payne hapisten çıktı mı?*"

"Ve organizasyonun dışında. Carmen ve Lucas'ın gitmesine izin verdin." Sessiz kaldı. Titrememi bastırmaya çalışarak yer değiştiriyorum.

"*Pekala.*"

Nefes veriyorum ve neredeyse yere yığılıyorum. Dengesiz ayaklarımın üzerinde, ondan uzakta bir sandalye bulup üzerine çöküyorum, ufaklığı göğsüme bastırıyorum, sıcaklığının ve küçük horlamalarının tadını çıkarıyorum.

"Değiş tokuşu nasıl ayarlayacağız?" diye sorar zeki başhemşire. "Tarafsız bir yerde olmalı ve Lucas da yanında olmalı."

Aklıma gelen bir düşünce beni heyecanla sarsıyor. Hiçbir yer gerçekten güvenli değil ama işe yarayabilecek bir şeyim var. Dikkatini çekmek için Elena'nın bluzunu çimdikliyorum ve bağlantıyı kesmesini işaret ediyorum.

"Size kısa süre içinde döneceğim," diyor ve adamın cevap vermesine fırsat vermeden aramayı sonlandırıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Zar zor konuşabiliyorum, çok gerginim. "Kendim ve bebek için uçak bileti aldım. *Onların* da bilet alması gerekiyor ve güvenliğin diğer tarafında buluşacağız. Silah getiremeyecekler ve güvenliğin hemen yanında buluşacağız, orada korumaların yanı sıra yüzlerce insanın da görüş alanında olacağız."

Yutkunurken boğazımdaki nem tamamen kayboluyor ve yalvarırcasına ona bakıyorum. Bu iyi bir plan. Harika bir plan.

Uzun bir süre beni süzdükten sonra yavaşça şöyle dedi. "Bu çok karmaşık bir plan... Ama çok zekice. Ufaklığın bir pasaporta ihtiyacı olacak."

Yanaklarımdaki kanın çekildiğini hissediyorum. Olamaz.

Elena başını sallar. "Merak etme, bunu ayarlayabilirim. Yine de bir tane var mı?"

Hevesle başımı sallıyorum, zihnim yapmam gerekenlerin adımlarını işlemeye başladı bile. Elena Salvatore'u tekrar arıyor, bu sefer normal bir sesle arıyor ve açıklıyor. Onu duyamıyorum ama tepkilerine bakılırsa çılgınca itiraz ediyor gibi görünüyor. Sonunda bana bakıyor ve "*ne zaman*" diye soruyor.

"Öğrenir öğrenmez onu arayacağız. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını ayarlamasını söyleyin, biz de ona geri dönelim."

"Elena!" Gitmek üzereyken onu durdurdum. "Soyadı Moreno... David Moreno. Pasaport için yani."

Bana tam olarak anlamlandıramadığım garip bir bakış atıyor, küçük çocukla benim aramda gidip geliyor.

"Tamam," diyor ve dönüp gitmeden önce kaşlarını çatıyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Lucas

Günün geri kalanında omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum, ağzına kadar adrenalinle doluyum, dövüşün yüksekliğinden yavaşça aşağı iniyorum.

Ve ertesi gün.

Hiçbir şey olmuyor. Spor salonu temizlendi. Cesetten bahsedilmedi. Kimse beni sorgulamaya gelmedi. Bu gerçeküstü.

Üçüncü gün, hoparlörden metalik bir ses anons eder: "Lucas Payne. Ziyaretçi."

Kalbim takla attı. İlk ve çok mantıksız düşüncem Carmen oldu. Sonra bunun sadece organizasyondan biri olabileceğini fark ettim.

Kapıya doğru yürüyorum ve bekliyorum. Sonra daha öncekiyle aynı koridorlardan geçiyorum. Burada her şeyin bakıma ihtiyacı var. Duvarlar çirkin bir safra yeşili, sanki biri bir kovaya kusmuş ve sonra onu boya olarak kullanmış gibi. Yontulmuş ve çizilmişler. Bir kapının önünde duruyoruz. Gardiyanlardan biri kapıyı açıyor ve içeri girmemi işaret ediyor.

Bir an tereddüt ediyorum, ama söz hakkım olmadığını biliyorum, bu yüzden beni bekleyen kıyamete doğru yürüyorum.

Bir masanın yanındaki sandalyede, her zamanki gibi koyu gri üç parçalı takım elbisesini kusursuzca giymiş, rahatlamış bir Eric Reed oturuyor. Selamlamak için başını eğiyor, yüz ifadesi asık.

Sertçe yutkunararak kaçma içgüdüleriyle savaşıyorum ve onun yerine karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Bana bakıyor, sonra eğilip yerden bir şey alıyor ve masanın üzerine fırlatıyor. Bana doğru kayıyor ve elimi üzerine vurduğumda duruveriyor. İçi giysi dolu plastik bir torba. Benim kıyafetlerim.

Ona baktım. "Bu da ne?"

"Sen şanslı bir orospu çocuğusun, Payne. Gitmekte özgürsün. Sadece yolumdan çekil, yoksa patron ne derse desin seni öldürürüm." Açık yeşil gözleri buz gibi, donmuş buzullar gibi.

"Neden?" Fırsatı değerlendirip kaçmalıyım ama sormak zorundayım. Her şey her geçen dakika daha da gerçeküstü oluyor.

"Görünüşe göre o çok sevdiğin küçük fahişe Luci'nin bebeğine hamile kalmış. Adam çocuğu istiyor. O da seni istiyor. Bir takas için düzenlemeler yapıldı."

Bön bön bakıyorum. Aynı anda çok fazla bilgi var. O yaşıyor. Etrafta. Bir *bebeği* oldu! *Onun* bebeği mi? Özgür müyüm? "Yani... Gitmekte özgür müyüm?"

Eric dudaklarını bükerek bana bir göz atarken alay ediyor. "Yakalanacaksın. Salvatore senin ortadan kaybolma riskini göze alamaz. Ama merak etme. Değerli fahişeni alacaksın."

Ona böyle dememesi için bağırarak istiyorum ama kabul ediyorum. Şimdilik. Ağzımı kapalı tutacağım ve ona ayak uyduracağım.

"Takas mı?"

Aniden ayağa kalktı. "Sağır mısın? Evet, sağırım. Şimdi giyin Tanrı aşkına." Kapıyı yırtıp açıyor ve çarparak kapatıyor, belli ki mutlu bir kampçı değil.

Bütün eşyalarımı çantada buldum. Kıyafetlerim. Evimin ve arabamın anahtarları. Telefonum - şarjı bitmiş tabii ki. Cüzdanım. Her şey orada. Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı giyiniyorum ve turuncu tulumu yere atıp üzerine tükürme isteğime direniyorum. Eşyalarımı cebe attıktan sonra kapıyı açıp dışarı bakıyorum. Daha önce olduğu gibi aynı iki gardiyan bana binanın içinden geçip bekleyen bir arabaya kadar eşlik ediyor. Dışarıda elinde sigarasıyla Christian duruyor. Beni görünce sigarayı fırlatıp atıyor ve arka kapıyı açıyor.

"Atla, seni bok parçası."

İçeride Ivan ve Eric oturuyor, ikisi de düşmanlık saçıyor. Sanırım ne demek istediklerini anlıyorum. Hayatımdaki en rahatsız yolculuklardan biri. Kimse bir şey söylemiyor, ama bakışlarındaki kötü tutulmuş nefret beni sanki

Donmuş. Salvatore'ların evine vardığımızda rahatlayarak nefes almamalıydım ama alıyorum işte.

Bana ofisine kadar eşlik ettiler, orada birçok kez durdum, görünüşe göre onun yanında, emirleri bekliyordum.

Salvatore ayağa kalkıyor ve masasının etrafında ölçülü adımlarla yürüyor. Neredeyse aynı boydayız ve tanıştığı birçok insanın aksine, gözlerinin içine bakmak için boynumu eğmem gerekmiyor.

Mideme inen yumruk anıydı. Hazırlıklı değildim ve gerginleşecek zamanım olmadı. İki büküm olurken tüm hava ciğerlerimi terk etti. Christian ve Eric kollarımdan tutup beni yukarı çektiler. Salvatore bana tekrar tekrar vuruyor. Yüzüme, karnıma, yüzüme. Kasıklarına diz atarak bitiriyor. Dizlerim bükülüyor ve yere yığılıyorum, bacaklarımdaki yakıcı acıdan dolayı mide bulantısı içimde yükselip alçalırken sırtımda tüylerim diken diken oluyor. Burnumdan ve ağzımdan kan damlıyor ve pahalı halıya karışıyor. Şimdi neden kırmızı bir halı seçtiğini anlıyorum.

"Seni canlı teslim edeceğim. Değerli *Carmen*'in ne durumda olduğunu söylemeyi unuttu." Bana tükürdü, topak yanağımda son buldu. "Seni bok parçası. Seni lanet olası yılan. Bir de seni kabul ettiğimi, sana bir şans verdiğimi düşün."

Tükürüğü siliyorum ve taşaklarımdan kafa derime kadar yayılan acıyla kararsız dizlerimin üzerinde yükseliyorum.

"Ne bekliyordun ki?" Diye bağırdım.

"Bu da ne demek oluyor?" Bana tamamen küçümseyerek bakıyor. Christian ve Eric arkamda duruyorlar, sessizler.

"Birlikte olduğumuzu biliyordun. Biliyordun ve onu ezmek için, beni ezmek için her şeyi yaptın." Onun değerli oryantal halısına kan tükürdüm. "Sanırım başarısız oldun, ha?"

Yumruğu neredeyse beni bayıltıyordu. Düştüm. Sesleri sanki uzaktan geliyormuş gibi kısık.

"O pisliği kilitleyin. Gözümün önünden kaybol. Takas bu gece olacak."

"Biletler bende," diyor Eric. "Bin dokuz yüz. Pasaportları da aldım."

Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok ve beni sürükleyerek götürdüklerinde aklımda sadece tek bir şey tekrar tekrar çalıyor. Carmen. O yaşıyor ve hayatımı kurtardı.

Carmen

Elena bizi Mercedes'iyile götürüyor. Eski ama bakımlı. Beş biletim var. Şimdilik üç tane, bebek, Elena ve kendim için. Sadece takas için. Sonra Lucas ve kendim için biletlerim var, buradan temelli gitmek ve bir daha arkama bakmamak için.

David'in oturduğu yere bakıyorum. Elena bir yerden ödünç almış. Gerçekten iyi olmasını, canavarın içinde babalık içgüdüleri olmasını umuyorum. Umarım bir kadın, bir dadı, çocuğu kucaklayacak birini bulur. Kendisi bir canavar olarak büyümek zorunda değil. İçinde benden parçalar var. İyi ve terbiyeli olabilir.

Göğsüm sıkışıyor. Onu cehenneme mi mahkum ediyorum? Ne yapıyorum ben? Yine de diğer seçenek Lucas'ı öldürmeleri ve bu hiç de seçenek değil.

Olması gereken bu.

Pencereden dışarı bakıyorum, kararan gökyüzüne bakıyorum, uzaktaki uçuş kulesini görüyorum, neredeyse vardığımızı fark ediyorum. Zihnim dönüyor. O kadar korkuyorum ki bakışlarımı odaklayamıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp nefes almaya odaklanıyorum, otoparkta yukarı çıkıyoruz, yukarı çıkıyoruz ve sonunda duruyoruz.

Motor kapandı ve gözlerimi açtım. Elena dönmüş, kolunu koltuğa dayamış, bana ve bebeğe bakıyor.

"Hazır mısın?"

"Asla hazır olamayacağım," diyorum, dün söylediği şeyi tekrarlayarak. Elena başını sallıyor. "Yine de iyi bir plan Carmen. Bu işe yarayacak." "Ya Lucas ellerinde değilse?"

"O zaman bebeği alamayacaklar. Onları erkek arkadaşınla görene kadar kendimizi göstermeyeceğiz."

"Elena..."

"Evet?"

"Lütfen onu tedavi ettiğinden emin olur musun-" Sesim kırılıyor. Kalbim ağrıyor. Ne *yapıyorum* ben?

"Bundan sonra hâlâ Salvatore'un gözüne girebilirim, bu küçük çocuğa bakılmasını ve sevilmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yanağımdan aşağı yuvarlanmakla tehdit eden bir damla gözyaşını siliyorum. İçim donmuş, kapak sıkıca kapalı. Duygusallaşamam. Sonra başımı sallıyorum. "Tamam."

Ufaklığı kucağıma alıyorum, montumun altında kısmen örtülü. Kapüşonu başıma kadar çektim ve Elena'nın üzerinde eski bir kot pantolon, spor ayakkabılar ve kapüşonlu bir kazak var. Her zaman yüksek topuklu ayakkabılar ve dar diz boyu eteklerle bir hanımefendi gibi giyinir ve bu o

kadar karakter dışı ki kendimi tutamayıp bakıyorum.

Check-in işlemlerimizi yaptırıp güvenliğe doğru ilerlerken etrafımıza gergin bakışlar fırlatıyoruz. Bizimle şüpheli bir şekilde ilgilenen birini görmüyorum ve tanıdığım birini de görmüyorum. Kırk dakika erken geldik, güvenlik kapılarına görünmeden bakabileceğimiz bir yer bulmak için zamanımız olacağını ve umarım geldiklerini görebileceğimizi umuyoruz.

Kimsenin şüphesini uyandırmamak için birer küçük çantamız var. Meksika'ya bavulsuz uçmak çoğu insana garip gelecektir. Güvenlikten geçerken her şey sorunsuz ilerliyor. En uçtaki bir masaya yöneliyoruz ve yavaşça valizlerimizi açmaya ve yeniden düzenlemeye başlıyoruz, oyalanıyoruz, zaman kazanıyoruz ve alanda oyalanmak için bir nedenimiz oluyor.

Her yerde insanlar ve muhafızlar var. Çok ama çok fazla koruma. Bu işe yaramazsa, hiçbir şey yaramaz. O kadar gerginim ki, hayır, korkudan ölüyorum desem daha doğru olur, dişlerim takırdıyor ve dizlerim titriyor. Birden Elena sertleşiyor ve yan tarafımı dürtüyor. Başımı kaldırıp kalabalığı tarıyorum. Başını eğiyor ve gösterdiği yöne bakıyorum.

Ağzım kururken ve kalp atışlarım hızlanırken hava ciğerlerimi terk ediyor. Odanın ortasında, kontrol noktalarını henüz geçmiş, tanıdığım dört adam duruyor. Eric, Christian, Salvatore ve... Lucas. Benim Lucas'ım. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ona doğru koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Etraflarına bakıyorlar ve Salvatore'un bakışları üzerime düştüğünde neredeyse fiziksel bir his oluşuyor. Hayali ağırlar sırtımdaki deriyi geriyor. Erkeklerin, döllerin ve dayakların görüntüleri zihnimden geçip başımı döndürüyor.

Elena elimi tuttu. "Vakit geldi. Çocuğu bana ver."

Bunun için hazırlandım. Nasıl bu kadar zor olabilir? O benim çocuğum değil. Olması gerektiği gibi değil. O babasına ait. Yine de onu bırakıp Elena'ya verirken kollarım kurşunla dolu. Salvatore değiş tokuşumuzu takip ediyor, sonra gözlerimiz tekrar buluşuyor. Kızgın ya da intikam almak ister gibi görünmüyor. Eğlenmiş ve beklentiyle dolu görünüyor.

Eric, kafasını çevirip beni bulan Lucas'ı itiyor. Gözlerimiz buluştuğunda içimden bir şok dalgası geçiyor. Şişmiş ve morarmış. Onu dövmüşler. Öfkeyle dudaklarımı kıvırıyorum ama bastırıyorum. Artık buradayız ve yakında özgür olacağız.

Elena bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. Bebeğimin, David'imın üzerine eğilip onun küçük, yumuşak başını son bir kez kokluyorum, göğsümde kalın bir yumru oluşuyor. İçimden kaçmak isteyen hıçkırığı bastırmak için dudağımı ısırıyorum, sonra doğruluyorum ve

yüzümü nötr kalmaya zorluyorum.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim.

"Seni her zaman hatırlayacağım, Carmen. Kendine iyi bak. *Ona* iyi bak. Bence buna sandığından daha çok ihtiyacı var."

Sonra bana sırtını dönüyor ve erkek grubuna doğru ilerliyor. Sanki görünmez ipler geriliyor, o uzaklaştıkça daha da gerginleşiyor. O kadar ağrıyor ki zar zor nefes alabiliyorum ve burnum tıkanıyor. Sonlarına doğru Lucas'ı itiyorlar ve o da yürümeye başlıyor.

O ve Elena yarı yolda karşılaştıklarında birbirlerine başlarını sallıyorlar. Bebeğe bir bakış atıyor, sonra yürümeye devam ediyor.

Artık oğlumu görmüyorum ama Lucas'ı görüyorum, yaklaşık altı ay sonra ilk kez. Çok kötü yaralanmış ama gözlerinde umut var ve sanırım ben de aynı umudu yayıyorum çünkü yüzü geniş bir sırıtışa dönüşüyor.

Sanki kendisine ateş edilmediğine inanamıyormuş gibi arkasına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor ve ağzından bir 'merhaba' çıkıyor.

Onların sonunda Elena bir grup erkeğe ulaştı. Yüce Tanrım, umarım onu cezalandırmazlar. Öleceğim güne kadar ona dua edeceğim. Ve David'e. Benim küçük oğlum.

Salvatore bebeğin üzerine eğiliyor. Nefesimi tutuyorum. Bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Gözlerinde garip bir ifade var, savunmasız bir şey, minnettarlık.

Sonra dönüyorlar ve Lucas bana ulaşıyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Carmen

Hayır! Hayır, yapamam! Öleceğim!

İçim acının en saf haliyle çılgılık atıyor, hayatımda hissettiğim her şeyden daha kötü.

"Burada bekle," diye nefes nefese kaldım.

Sonra koşarım. Herkes yukarı bakıyor. Yolcular, korumalar. Sırtlarını bana dönmüş, oğlumla birlikte giden küçük grup hariç herkes.

Sağlam kolunu kavrayıp onu kendime çekiyorum. Salvatore topuklarının üzerinde dönüyor ve her şey duruyor. Elena hâlâ oğlumu tutuyor ve göğsüm hayattan daha güçlü duygularla kabarıyor. Aşk. Saf sevgi ve birlikte olma ihtiyacı.

"Seninle konuşmam gerek."

Salvatore'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Seninle konuşmaktan her zaman keyif alıyorum, canım."

Alay ediyorum. "Kes şunu. Gel." Onu itmek bir kayayı itmek gibi, kıpırdamıyor ama onu yönlendirmeme izin veriyor. Onu köşeyi dönünce, diğerlerinin göremeyeceği bir yere götürüyorum. Kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi atıyor. Kaybedecek çok şeyim ve kazanacak çok şeyim var.

"Seni ne yiyip bitiriyor, tatlım? İsteddiğini aldığını sanıyordum. Yavru ve bebekten kurtulmak."

Onu duvara doğru itiyorum, ani hareketim onu gerçekten tökezletecek kadar şaşırtıyor. "Ben senin sevgilin *değilim*," diye alay ediyorum. "Şimdi beni dinle. O bebeğin bana ihtiyacı var. Sen bir çocuğa bakamazsın, bunu sen de biliyorsun. Onu dadılara, ona bakacak ama sevmeyecek yabancılara teslim edersin. Göğüslerim süt dolu, kalbim sevgi dolu. Burada her şeyimi ortaya koyuyorum ve eğer beni gerçekten kırmak istiyorsan, bu senin şansın. Bırak onu ben büyüteyim. Onun annesi olmama izin ver."

Salvatore sersemlemiş görünüyor, gözleri yüzümde geziniyor. Bakışlarında daha önce onda görmediğim duygular uçuşuyor. "Bunun yapabileceğin en iyi seçim olduğunu biliyorsun," diye ekliyorum.

"Çok cesursun Carmen. Bir saniye önce onu terk etmeye *o kadar* istekliydin ki. Şimdi bana onu sevdiğini mi söylüyorsun?"

"*Hiçbir şey* bilmiyorsunuz. Bir anne ile çocuğu arasında oluşan bağ hakkında hiçbir fikrin yok. Yaşadığım acı hakkında hiçbir fikrin yok, seni *pislik!*"

Sessizlik aramızda yükseliyor. İnsanlar yanımızdan aceleyle geçiyor, uzak yerlere gidiyorlar. Tam olarak nerede olmam gerektiğini biliyorum. Hayatımda hiçbir şey bu kadar net olmamıştı.

"Aklıma bir fikir geldi," diyor yavaşça, bakışları şu anda göremediğimiz küçük çocuğa doğru kayıyor. "Bunu bir daha söylediğimi duymayacaksın ama sana hayranım. Her zaman insanlarda nadiren gördüğüm bir güç gösterdin."

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum."

Gözleri kısıldı. "Evet. Biliyorsun. Sen ve ben o kadar da farklı değiliz. Bir gün senin o zeki beynini kullanmayı çok isterim." "O zaman anlaştık mı?"

"Bebegi görmek ister misin?"

"Onun annesi olmak istiyorum. Onu sadece 'görmek' değil. Orada olmak istiyorum."

Yüzünde eğlenen bir ifade beliriyor. "Benimle yaşamak istiyorsun o zaman? Yavru ne olacak?"

"*Tanrım*, bir daha evine adımımı atmak istemiyorum ama yapmam gerekeni yapacağım. Ve Lucas kalıyor. Ona bir daha dokunmayacaksın. O dışarıda. Ben yokum."

Salvatore alay ediyor. "O bir hain."

"Bunu bana borçlusun!"

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Bana cehennemi yaşattın!"

"Biliyorum." Sırıttıyor.

Kalbim sıkışıyor ve sesimi sabit tutmak için kendimi zorluyorum.

"İçinde biraz insanlık olduğunu biliyorum." Göğsünü işaret ediyorum.

"Biliyorsun, ha? Çok acı çektirdiğim bir kızdan gelen cesur sözler."

Hiçbir şey söylemiyorum. Her şeyi ortaya koydum. Tek yapabileceğim onun cevabını beklemek.

"O bok parçasını hayatımda bir daha görmek istemiyorum," diye alay ediyor.

"Oh, aş artık bunu! Bu senin lanet olası hatan, ona davranış şeklin yüzünden kendini kaybetmesini ona karşı kullanamazsın."

Bana bakarken dudaklarını büzüyor. "Bebek benimle yaşıyor."

"Adı David ve hayır, yaşamıyor."

Ellerini havaya kaldırır. "Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun o zaman?"

Kalbim sevinçle, zaferle sarsılıyor. "Bunu halledeceğiz."

"Kaçmaya çalışmayacağını nereden bileyim?"

"Sana söz veriyorum, Luciano."

"İsim bazında mı?"

"Birlikte bir oğul yetiştireceğiz."

Gülüyor.

"Bana ya da Lucas'a bir daha dokunmayacaksın."

Salvatore beni inceliyor, sonra inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "İnanılmazsın amına koyayım." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Hoşuma gitti. Ve sana söz veriyorum."

Ona elimi veriyorum. Sıkı ve sıcak tutuyor. Canavarın etrafında olmayı öğrenmem gerekiyor ama ne olursa olsun ve ne yaparsa yapsın, kalbinde bir parça insanlık olduğunu biliyorum. Kendisinden hep esirgenen bir şeyin özlemine çekiyor. Sevgi mi? Birine yakın olmayı? Belki şimdi bulacaktır. Güvenliğin arkasında Lucas, Christian ve Eric'le göz göze gelme yarışı yapıyordu. Bize katılmasını işaret ediyorum ve hemen harekete geçip

Aramızdaki mesafeyi.

"Neler oluyor?" diye kulağıma fısıldıyor, üç gangstere, bizi bir parmak hareketiyle ezebilecek ölümcül adamlara dikkatle bakıyor. Ama yapmayacaklar. Bunu biliyorum. Onların dünyasında bir anne kutsaldır ve ben buna layık olduğumu kanıtladım.

"Kalıyoruz. Sana sonra anlatırım."

Elena, Eric ve Christian ile gider. Lucas Elena'nın arabasını kullanıyor. Salvatore onun yanına oturuyor, aralarındaki gerilim çatırdıyor ve ben de küçük David'le birlikte arkaya yerleşiyorum. Salvatore sürekli bana ve oğlumuzdan görebildiği tek şey olan küçük siyah saç tutamına bakıyor. İç çektiğinde daha havaalanından yeni çıkmıştık.

"Kenara çek."

Kalbim neredeyse duracak. Şimdi ne olacak? Ona hâlâ yeterince güvenmiyorum. "Arkada oturabilir miyim?"

Gülümsüyorum, içim zaferle doluyor.

"Tabii ki." Haklıydım. Onun içinde insanlık *var*.

Malikanesine giden yolun geri kalanında, onun yerine omzumun üzerinden bakışlar kaçırarak bendim ve serçe parmağı oğlumuzun minik elini kavramış, yüzünde derin bir huşu ifadesi olan canavarı izlerken kalbim sevinçle kabarıyor.

Her şey yoluna girecek.

Evet, biraz dağınık ama halledeceğiz.

EPILOG

Carmen

Hayatın bazen böyle gelişmesi komik.

Yetim genç adam, fahişe ve asla olması gerekmeyen oğul, üçümüz için çok büyük olan bir evde birlikte yaşıyorlar.

Lucas, ben ve David. David Moreno Salvatore.

Birkaç hafta otelde yaşadıktan sonra, Salvatore bir şekilde en yakın komşusunu taşınmanın onların yararına olacağına ikna etmeyi başardı. Nasıl olduğunu bilmek istediğimden emin değilim. Her şeyi o ödüyor ve ben de onun kirli parasını kabul etmekten çekinmiyorum. Bana ve Lucas'a telafi edebileceğinden çok daha fazlasını borçlu ama aynı zamanda hayatım hayal edebileceğimden çok daha iyi bir hale geldi. Sevdiğimi, güvende olduğumu... mutlu olduğumu hissediyorum. Luciano olmasaydı Lucas'la asla tanışamazdım. David'e asla sahip olamazdım.

Yürümeye başladı. Henüz pek konuşmuyor. Kelebekleri kovalamayı seviyor ve Salvatore'nin güzel bahçesinde onlardan yüzlercesini buluyoruz.

Salvatore David ile zaman geçiriyor. Onu her gün görüyor ama oğlumuz benimle yaşıyor. *Tanrıya* şükür teklifimi kabul etti, yoksa David tıpkı öngördüğüm gibi dadılarla yaşayacaktı. Bence büyük, kötü mafya babası oğlunu seviyor. Bunu gözlerinde görüyorum ve zaman geçtikçe onda bir değişiklik görmeye başlıyorum. Eski iş arkadaşlarımdan hiçbiri çağrılmadı. Oh, kadınlar oldu, hiç şüphemiz olmasın, ve gece geç saatlerde kapalı kapılar ardında neler olduğunu bilemem, ama eğer parasını ödemediği kadınları beceriyorsa, onlara eskiden bize davrandığı gibi davrandığından şüpheliyim.

Salvatore asla bir melek olmayacak, asla yasalara uyan bir vatandaş olmayacak ama bir şeyler değişiyor. Artık o kadar da canavar değil.

Küçük David çok sevilir - üç ebeveyni olan güzel küçük çocuk.

"Ne yapmak istediğimi biliyorum," diyor Lucas bir gün. Evin arka tarafındaki verandada sabah güneşinin altında uzun ve tembel bir kahvaltı yapıyoruz.

"Öyle mi?"

"Öğretmenlik yapmak istiyorum."

"Öğretiyorsun."

"Evet ve bunu seviyorum ama hayatımın geri kalanında Krav Maga öğretmekten daha fazlasını yapmak istiyorum. Çocuklara *ulaşmak* istiyorum. Gerçekten. Benim gibi olmadan önce onlara ulaşmak istiyorum. Çok fazla yanlış yaptım. Hayatımı onları düzeltmek için harcamak istiyorum."

Son kahvemi de içip fincanı yere bıraktım. "Bence gayet iyi olmuşsun."

Elimi tutuyor, başparmağıyla sırtımı okşuyor. Sırtımda tüylerim diken diken oluyor. Bunu sevdiğimi biliyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Peki ne öğretmek istiyorsun?"

"Sosyal bilgiler. Belki İngilizce."

"Seni gördüğüm anda farklı biri olduğunu anlamıştım."

"Hâlâ kat etmem gereken yollar var. Üniversiteyi hiç bitiremedim."

Yüzünü buruşturuyor.

Elini tutuyorum. "Oraya varacaksın. Bunu biliyorum. Bunu mutfığa götürmeme yardım et."

Fincanlarımızı yıkarken Lucas arkamdan yaklaşıp bana doğru bastırıyor. "David bir süre Elena'yla birlikte mi olacak?" diye kulağıma fısıldıyor.

Bardakları bıraktım, etrafımda döndüm ve kollarımı boynuna doladım,

karnımı pantolonunda büyüyen şişkinliğe doğru ittim. "Evet, o getirdi

Luci'ye götürdü. Neden? Bir planın mı var?"

Uzun boylu, sarışın Viking'im beni öyle hızlı kucaklıyor ki ciyaklıyorum. "Plan, schman. Sizi yatağınıza geri götürüyorum, bayan."

"Beni ne zaman onurlu bir kadın yapacaksınız? Bayan Carmen Payne?"

İnliyor. "Sen evet der demez."

Kıkırdıyorum. "Bir daha sor," diye fısıldıyorum kulağına.

Lucas bir anda beni bırakıyor ve önümde diz çöküyor. "Benimle evlenir misin Carmen?"

"Yüzük nerede?"

Gözlerini kapatıyor ve inliyor.

"Peki babama sordun mu?"

Kalkıp beni kaldırıyor ve omzunun üzerine koyuyor. "Seni öyle bir sikeceğim ki adını bile bilmeyeceksin ve sersemleyip kafan karıştığında tekrar soracağım."

"Bir yüzükle," diye nefes nefese kaldım, gülerek. "Bir yüzükle. Söz veriyorum."

"Sen çok iyi bir çocuksun."

"Mm-hmm, biliyorum. Şimdi kapa çeneni ve gidip kardeş yapma pratiği yapalım."

"Ve hala babama sormak zorundasın."

"Gelecek hafta mı geliyorlar?"

"Perşembe günü," diye nefes nefese kaldım, boğazımı ısıırken. "O zaman Cuma günü evleniriz!"

Gülüyorum ve saçlarını karıştırıyorum. "Çok şapşalsın! Seni seviyorum!"

Lucas beni yatağa bırakıp üzerime tırmanıyor. "Carmen Moreno, yakında Payne, ben de seni seviyorum."

Ben her zaman pratik bir kız olmuşumdur.

İyinin göreceli bir şey olduğunu ve hayatın ödünlerle dolu olduğunu öğrendim, ancak etrafıma baktığımda, anlaşılmamız ne kadar sıra dışı olursa olsun, daha fazlasını isteyemezdim.

Russo Efsanesi'nde sırada!

Eğer acımasız tetikçi Christian Russo'nun ölüm listesine girerseniz, sizi kurtaracak hiçbir şey yoktur. Yoksa var mı?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.